

SALLA

SIMUKKA

YOUNG

Alb ca zăpada

Al doilea volum al trilogiei
Albă-ca-Zăpada,
bestseller internațional

TREI

www.virtual-project.eu

FICTION
CONNECTION

SALLA SIMUKKA

Alb ca zăpada

Titlul original: *Valkea kuin lumi* (2013)

Traducerea:
SIGRID CRĂȘNEAN

virtual-project.eu

Editura: TREI

2015

ISBN: 978-606-719-174-5

16 iunie
joi

I'm only happy when it rains. ^[1]

Lumikki asculta melodia cântată de Shirley Manson, care spunea că o atrăgeau doar cântecele triste, că afla alinare numai în întunericul nopții și că-i plăceau doar veștile proaste. Soarele strălucea pe cerul complet lipsit de nori. Cele 28 de grade de afară o făceau pe Lumikki să transpire. Brațele și picioarele îi erau lipicioase. Dacă și-ar fi lins palma, ar fi simțit gustul de sare. Fiecare baretă a sandalei părea să fie în plus. Tălpile și degetele își doreau libertate.

Lumikki se așază pe zidul de piatră și-și scoase sandalele, își lăsă picioarele peste margine și-și răsfirea degetele. Grupul de turiști japonezi se uită lung la ea. Vreo două tinere începură să râdă. Nu mai văzuseră degete de la picioare până acum? Bună ziua, sunt din țara personajelor Muumi^[2]. Doar și ele umblau desculțe.

Nu ploua. Nu mai plouase de cinci zile.

Sunt fericită doar când plouă. Lumikki n-ar fi putut să cânte cu Shirley, pentru că atunci ar fi mințit. Soarele strălucea, iar ea era fericită. Nu simțea nevoia ca lucrurile să fie complicate. Shirley putea să-și păstreze doar pentru ea sentimentele întunecate. Lumikki opri muzica și se lăsă asaltată de zgomotul turiștilor.

Italiană, spaniolă, engleză, americană, germană, franceză, japoneză, rusă... Era dificil să distingă cuvinte în amestecul de limbi, cu atât mai mult propoziții întregi. Era însă o ușurare, pentru că nu trebuia să se concentreze la trăncănelile plictisitoare de zi cu zi. Lumikki știa acum foarte bine ce spuneau cei mai mulți dintre oameni, fix în acest loc.

Ce priveliște!

Și chiar așa era. Nu avea sens să nege. O minunată vedere asupra orașului Praga. Acoperișurile de țigla roșie, frunzișul copacilor, turlele bisericilor, podurile, malurile râului Vltava care licărea în lumina soarelui. Orașul îi tăia respirația lui Lumikki. În cinci zile, încă nu se obișnuise cu priveliștea. Se învățea în fiecare zi prin vreun loc aflat la înălțime, numai pentru a privi orașul, lăsându-se invadată de o fericire inexplicabilă.

Poate era datorită senzației de libertate, detașare și independență. Era pe cont propriu. Nu trebuia să dea socoteală nimănui. Nimeni nu o suna și nimeni nu voia să-i știe programul. Nu avea responsabilități. Se va gândi mai târziu la ultimul an de liceu și la o slujbă de sfârșit de vară, după ce se va întoarce în Finlanda. Acum erau doar ea și căldura arzătoare și orașul, care suspina adânc de atâta istorie.

Era 16 iunie. Lumikki avea o săptămână de stat în Praga, după care urma să se întoarcă în Finlanda pentru a sărbători tradiționalul solstițiu împreună cu familia tatălui ei, de data aceasta în arhipelagul din preajma orașului Turku. Nu ar fi știut cum să refuze, când tatăl ei presupusese în mod evident că va veni. Doar nu avea nimic altceva de făcut, nu? Să stea cu prietenii la o cabană închiriată? Vreun plan special cu vreo persoană specială?

Nu, nimic. Lumikki și-ar fi petrecut solstițiul mai degrabă singură în garsonieră, ascultând liniștea. Nu avea nevoie de cântece de beție, cartofi noi și hering. Nu reușea

să intre în rolul studentei conștiincioase, să zâmbescă și să vorbească politicos, să tot răspundă la întrebările legate de viitor sau de iubitul ei, să-i țină la distanță pe unchii aceia care încercau să-i intre în suflet, deși nu-i erau rude de sânge.

Înțelesese totuși că tatăl ei voia ca ea să fie acolo. La fel voia și mama ei. Nu trecuseră decât trei luni și jumătate de când Lumikki zăcuse în spital. Fusesse împușcată în coapsă, dar din fericire glonțul nu făcuse decât să o zgârie. Mai afectată fusese de degerăturile cauzate de zăpada în care căzuse. Se amestecase în afacerile cu droguri ale tatălui Elisei, colega ei de liceu, după ce dăduse peste un sac cu bancnote murdare de sânge aruncat în curtea acestuia. Cazul polițistului corupt de la narcotice o adusesse în cele din urmă pe Lumikki la petrecerea Ursului Polar. Acolo își dăduse seama că, de fapt, în spatele Ursului Polar erau două persoane, gemene identice. Lumikki fusese nevoită să fugă atunci când Boris Sokolov, lacheul Ursului Polar, o recunoscuse și se apucase să o urmărească.

Pe baza mărturiei lui Lumikki, atât Sokolov, cât și tatăl Elisei ajunseseră în spatele gratiilor, însă pe Ursul Polar nu pusesse nimeni mâna. După întâmplările de la începutul lui martie, Lumikki hotărâse totuși ca de-acum înainte să nu se mai amestece în treburile altora. Fusesse hăituită, înghețase de frig și fusese împușcată. Mulțumesc, era de ajuns. Gata cu sângele! Gata cu senzațiile tari și cu alergatul pe zăpada înghețată, în ghetete care alunecă!

Mama și tata voiseră să o țină pe Lumikki o vreme acasă, în Riihimäki. Voiseră chiar să nu o mai lase să stea cu chirie, dar ea nu fusese de acord. În primăvară, Lumikki își găsisse de lucru la o revistă, reușind astfel să-și convingă părinții să continue să închirieze garsoniera și să o țină neocupată, „în caz de ceva”. În primele săptămâni, era de neimaginat că va putea merge acolo definitiv. Totuși, Lumikki era mulțumită. Mergea cu trenul la școală în Tampere. Treptat, începuse iarăși să doarmă în garsoniera ei din zona Tammela, își mutase încet-încet lucrurile înapoi, iar la final de mai, anunțase că, de-acum, la Riihimäki mai venea doar în vizită. Punct. La asta, părinții nu avuseseră nimic de spus. Cum ar fi stăpânit-o, când acum era complet adultă? Lumikki reușea să-și achite chiria din micile economii și din bursa de studii.

După terminarea școlii în primăvară, Lumikki își dorise să uite de griji. Își rezervase un zbor către Praga, își căutase o cameră de hostel suficient de ieftină, își împachetase în rucsac strictul necesar și plecase.

Imediat ce avionul decolase, simțise o mare ușurare. Departe de Finlanda pentru o vreme. Departe de grijile părinților. Departe de străzile pe care încă o mai făceau să tresară bărbații îmbrăcați în negru. Lumikki se luptase toată viața cu frica. Ura frica. Coborând din avion pe aeroportul din Praga, simțise cum strânsoarea fricii o slăbește. Imediat se îndreptase de spate, iar pașii îi deveniseră mai siguri.

De aceea era Lumikki fericită. De aceea își întorcea chipul către soare, închidea ochii și-și zâmbea sieși. Era atrasă de parfumul orașului central-european. Căută în rucsac o vedere cu podul Carol pe timp de noapte. Se decise să-i scrie câteva rânduri Elisei, care purta acum numele de Jenna. În urma întâmplărilor din iarnă, Elisa și cu mama ei hotărâseră să-și schimbe numele. Afacerea cu droguri fusese atât de periculoasă, iar riscurile atât de mari, încât așa era cel mai sigur. Lumikki se gândea totuși la Elisa ca la

Elisa.

Elisa și mama ei locuiau acum la Oulu, iar Elisa studia să devină stilist. Îi scria din când în când lui Lumikki să-i spună ce mai face. Îi povestise că mersese la închisoare să-l vadă pe tatăl ei. Se pare că nu era atât de rău cum își imaginase. Fusesse important să-l vadă pe tatăl ei și să stea de vorbă cu el. În mesaje, Elisa părea surprinzător de calmă, puțin mai matură ca înainte. Evenimentele din iarnă o forțaseră și pe ea să se maturizeze și să devină responsabilă. Nu mai putea fi prințesa lui tati, iar noul rol i se potrivea mult mai bine decât precedentul. Lumikki era mulțumită de faptul că Elisa o ducea bine, având în vedere circumstanțele.

De fapt, Elisa făcuse posibilă această călătorie. Îi trimisese lui Lumikki o mie de euro din cei 30.000 care fuseseră azvârliți în curte. Acasă, Lumikki spusese că strânsese singură banii de drum. Avea ea și economii, însă datorită cadoului Elisei nu trebuise să se atingă de ele. Se simțea bine să poată scăpa de banii pătați de sânge. Îi veneau mereu în minte, cum stăteau acolo, în cutia secretă.

Deodată, dinaintea ei apăru o umbră. Orașul părea să emane un miros de tămâie, combinat cu o mireasmă de săpun cu ulei de cânepă. Lumikki deschise ochii. Lângă ea se afla o fată de vreo douăzeci de ani, care purta pantaloni albi de in și o cămașă cu mâneci lungi, din același material. Părul ei șaten era prins în două cozi, răsucite în jurul capului, ca o coroniță. În ochii ei cenușii stăruia îndoiala. Fata își plimba mâna pe cureaua de la geanta ei veche de piele, de culoarea coniacului.

Lumikki se simți puțin agasată.

Da, o mai văzuse pe fată cu vreo două zile în urmă. Fata o urmărise, gândindu-se, se pare, că Lumikki nu o observase. Se nimereau în aceleași locuri turistice, în același timp. Estima că fata era cu doi ani mai mare decât ea. Călătorea tot singură. Cel mai probabil era genul nonconformist, iar acum simțea nevoia unui tovarăș cu care să se plimbe prin parcuri, să bea vin roșu ieftin fiert și să stea la povești despre conexiunea profundă cu universul.

De ce nu?... dar Lumikki venise în Praga tocmai ca să fie singură. Nu avea nevoie de nicio cunoștință nouă.

Când fata deschise gura, Lumikki se întreba deja cum să o refuze scurt, politicos și suficient de rece. Răceala era mereu eficientă.

După ce fata termină de vorbit, în ciuda caniculei, Lumikki simți că-i este frig și i se face pielea de găină.

— *Iag tror att jag är din syster.*^[3]

Sunt sânge din sângele tău. Sunt carne din carnea ta. Ești sânge din sângele meu. Ești carne din carnea mea.

Facem parte din aceeași Familie. Suntem mame și tați, părinți și copii, surori și frați, mătuși și unchi, verișoare și verișori. Prin noi curge același sânge și avem aceeași credință, mai veche decât munții și mai adâncă decât râurile. Dumnezeu ne-a creat în aceeași Familie, membri ai aceleiași biserici sfinte.

Să ne prindem de mâini. Frați și surori, vremea noastră sosește curând. Iisus ne cheamă, și nu vom ezita să răspundem chemării Lui. Nu ne este teamă. Credem cu tărie în El.

Credința noastră este albă ca zăpada. Curată și strălucitoare. Nu există loc de îndoială. Credința noastră este precum o lumină care îi va orbi cu puterea ei pe păcătoși. Credința noastră îi va mistui. Suntem o Familie care va rămâne mereu unită. Suntem Sfânta Familie Albă, iar așteptarea noastră va fi curând răsplătită.

Fata își plimbă privirea de-a lungul meselor din cafenea, al umbrelor, al chipurilor turiștilor. Degetele ei lungi și albe descriau mișcări rapide pe paharul de apă cu gheață. Luase o singură gură. Lumikki apucase să bea două pahare mari, primite gratuit alături de cafeaua neagră.

Se hotărâseră să rămână la cafeneaua scumpă din curtea castelului, pentru că nu aveau alte opțiuni prin apropiere. Minteia lui Lumikki se blocase. Nu știa cum să formuleze toate zecile de întrebări care i se înghesuiau în cap.

— *Jag måste kanske försöka förklara...*^{4}, spuse fata încet, nesigur.

Da, mulțumesc.

Lumikki rămase tăcută și se decise să o lase să-i povestească singură.

Nu să-i pună întrebări ajutătoare.

— *Jag har... kan jag prata engelska? Miri svenska är lite... dålig.*^{5}

Lumikki se mulțumi să încuviințeze din cap. Observase că fata vorbea cu un puternic accent ceh. Suedeza nu era limba ei maternă. Exista însă un motiv pentru care i se adresase lui Lumikki tocmai în această limbă.

— *My name is Zelenka. I'm 20 years old,*^{6} spuse tânăra.

Lumikki se uită la degetele ei, care continuau să se plimbe nervos pe paharul de apă. La mâna dreaptă se distingeau un semn vag în jurul inelarului, ca și când fata ar fi purtat mult timp un inel, apoi îl dăduse jos.

Zelenka îi povesti că locuia de-o viață în Praga. Își petrecuse copilăria și adolescența doar cu mama ei, care murise când ea avea 15 ani. Un accident. Căzuse în râu, într-o noapte.

Zelenka vorbea aproape în șoaptă. Se uită peste capetele turiștilor către biserică, apoi continuă:

— După aceea, au avut grijă de mine... alții. Acum am o nouă familie.

— Ești căsătorită? Întrebă Lumikki.

Zelenka scutură ferm din cap.

— Nu, nu, nimic de genul ăsta. Niște oameni buni m-au luat la ei. Crezi în bunătate?

Întrebarea veni pe nepregătite și cu atâta seriozitate, încât Lumikki trebui să ia o gură de cafea înainte să răspundă.

— Există fapte bune. Și intenții bune.

Zelenka o privi direct în ochi. Lumikki nu știa cum să-i interpreteze expresia. Era gânditoare sau ostilă? I-ar fi plăcut ca Zelenka să treacă la subiect, însă nu avea sens să o grăbească.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Zelenka spuse:

— Când încă eram mică, mama refuza să-mi povestească despre tata, chiar dacă o înnebuneam cu întrebările. Tu nu ai tată, îmi spunea. Știam că e o minciună. Toată lumea are un tată. Mai târziu, când am împlinit zece ani, mama mi-a cerut să mă așez și mi-a vorbit despre tata. Mi-a spus că întâlnește un turist cu 11 ani în urmă. Bărbatul era din Finlanda și vorbea suedeză. Îl chema Peter Andersson.

Lui Lumikki i se făcu iarăși frig, deși aerul din jurul ei era ca o pătură călduroasă.

Instinctiv, începu să o examineze pe Zelenka, încercând să caute trăsăturile tatălui ei. Avea cumva nasul drept și îngust, la fel ca al lui? Sprâncenele groase? Dar forma maxilarului? Uneori, aproape că vedea chipul lui în Zelenka, dar senzația asta dispărea rapid.

— Mama spunea că relația lor a fost scurtă și intensă. El avea o soție în Finlanda. Eu am fost bineînțeles un accident, dar, când mama și-a dat seama că e însărcinată, s-a decis să mă păstreze. Bărbatului, tatălui meu deci, nu i-a povestit nimic atunci. Numai după ce am împlinit doi ani i-a trimis o poză cu mine.

Zelenka se opri un moment și luă cu lăcomie câteva guri de apă. Lumikki simțea că-i fuge pământul de sub picioare. Auzea cuvintele fetei, dar îi venea greu să le cuprindă înțelesul. Tatăl ei mai avea o fiică. Aici. Sora ei mai mare.

— Tata ar fi vrut să mă cunoască, dar mama a refuzat. De-a lungul anilor, tata i-a trimis mamei scrisori, vederi, poze, mici daruri, bani. Dar mama nu i-a răspuns niciodată. Treptat, cum nu primea răspuns, scrisorile lui s-au rărit. În cele din urmă, nu au mai venit deloc. Așadar, mama mi-a povestit despre tata, dar nu mi-a arătat scrisorile lui. Le-am găsit eu singură când am împlinit 12 ani. Mama le ascunsese într-o cutie, în spatele dulapului pentru lenjerie. Abia apucasem să le răsfoiesc, că mama a intrat în cameră și a explodat. După ea, îi umblasem prin lucruri fără să-mi dea voie. Mi-a smuls cutia din mână și a aruncat-o în focul din șemineu. Am plâns toată noaptea.

Zelenka vorbea cu o voce lipsită de intonație, însă tremurul mâinilor îi trăda emoțiile. Tăcu o vreme; în mod evident nu știa cum să continue.

În apropierea lor, se auzea un grup de elevi italieni. Băieții beau cola și se întreceau în râgâieli. Un cuplu de americani discuta în gura mare despre cât de greu era să schimbe euro în dolari și care monedă era, de fapt, mai rentabilă. Lumikki înregistra totul, însă sunetele păreau să vină de undeva de departe, dintr-o altă dimensiune.

Povestea spusă de Zelenka era ca o piesă de puzzle pusă la locul ei, umplând golul care o deranjase pe Lumikki de când se știa. Bănuise dintotdeauna, simțise că familia ei ascundea un secret. Trebuia să fie ceva major, ceva despre care nu se vorbea niciodată, dar care plutea tot timpul în aer, atmosfera fiind uneori atât de încărcată, încât îți era greu să respiri. Starea tensionată a tatălui. Ochii triști, plânși ai mamei. Discuțiile care se întrerupeau brusc când Lumikki intra în încăpere.

Totuși, lui Lumikki îi era greu să și-l imagineze astfel pe tatăl ei. Peter Andersson era un om precaut, corect și sigur pe sine. De regulă, majoritatea oamenilor au o imagine publică și una privată, imagini care se deosebesc prin faptul că acasă nu se feresc să recunoască față de cei apropiați că sunt triști, obosiți, nemulțumiți sau, dimpotrivă, că sunt emoționați sau fericiți. Lumikki cunoscuse doar imaginea publică a tatălui ei. Se purta întotdeauna la fel. Se retrăsese într-o cochilie de nepătruns.

Putuse el să aibă o relație pasională în Praga? Era capabil de o asemenea relație? Tatăl ei nu pomenise niciodată că ar fi vizitat orașul. Era ciudat. Poate că i-ar fi dat ponturi cu privire la ce să viziteze și ce să nu rateze.

Zelenka povestea despre un Peter Andersson pe care Lumikki nu îl recunoștea. Nu-i spunea nimic încă. Era foarte posibil ca tatăl ei să fi avut multe laturi despre care Lumikki să nu știe nimic. Îi cunoaștem vreodată pe oameni cu adevărat? Măcar pe cei

aproțiați?

— Când a murit mama, am crezut că nu voi mai afla nimic despre tata. Știam doar cum îl cheamă, Peter Andersson, că locuia în Finlanda și că vorbea suedeză. Numele e suficient de comun, încât să nu mă ajute la nimic. Și apoi te-am văzut pe tine.

— Dar de unde ai știut? nu se putu abține Lumikki. Doar nu ne-am întâlnit niciodată. Pentru prima oară, Zelenka schiță un zâmbet.

— Înainte ca mama să ardă scrisorile, am apucat să văd o poză cu tine. Aveai opt ani. Pe spatele ei scria *Din lillasyster Lumikki*^[7]. Poza mi s-a întipărit în memorie, în cel mai mic detaliu. Când te-am văzut, te-am recunoscut imediat. Arăți exact ca în poză. Totuși, am vrut să fiu sigură, așa că te-am urmărit puțin și te-am privit. Sper că nu te-ai supărat.

Lumikki scutură din cap. Încercă să nege, însă nu știa sigur ce anume.

Știa doar că, de-acum înainte, nimic nu va mai fi la fel.

Părul său șaten avea mai degrabă reflexii de un cenușiu rece decât castanii. Zelenka avea părul lung. Dacă și-ar fi desfăcut cozile, cu siguranță i-ar fi ajuns până la talie. Lumikki era tunsă băiețește, în stilul lui Carey Mulligan. Nu putea ajunge totuși la nicio concluzie dacă se lua după culoarea părului. Nuanța aceea de șaten era probabil cel mai des întâlnită la femeile din centrul Europei.

Ochi cenușii. Zelenka îi avea puțin mai întunecați decât Lumikki. Conturul buzei de sus era probabil la fel de fin, dacă te uitai atent. Proporțiile feței erau totuși diferite. Zelenka avea în mod clar o frunte mai mare, iar Lumikki avea nasul mai mic.

Aveau cam aceeași înălțime. Poate că Zelenka era mai înaltă. Stăteau una lângă alta în toaleta cafenelei și își examinau chipurile. Zelenka o strânse pe Lumikki de umeri. Lumikki se simțea inconfortabil. Nu-i plăcea să fie atinsă de străini. Voia să păstreze distanța, chiar și față de cunoscuți, permițându-le doar câtorva persoane să se apropie de ea mai mult. Strânsoarea Zelenkăi era puternică. Pielea feței ei era la fel de albă precum cea a degetelor. Pe când Lumikki era puțin bronzată.

Judecând după înfățișare, puteau fi surori. Sau puteau să nu fie. Nicio trăsătură nu părea să indice clar o legătură genetică. În plus, niciuna dintre ele nu semăna prea tare cu tatăl lui Lumikki.

Lumikki se aplecă deasupra chiuvetei și se spală pe față și gât cu apă rece. Se răcori și, astfel, reuși să-și adune mai bine gândurile. În plus, mișcându-se, scăpă de strânsoarea Zelenkăi.

— Ce spui? întrebă Zelenka.

O privea pe Lumikki cu nerăbdare și entuziasm. Precum un pui de cățel, cu ochii mari. Lumikki ar fi preferat să nu spună nimic. Era prea mult de digerat într-o singură zi. Prea multe vești. Prea multe dezvăluiri. Nu avusese timp să se gândească la ce va urma. La ce va face.

Lumikki nu suporta să nu știe ce să facă.

— Sunt cam... multe vești deodată, spuse în cele din urmă, ștergându-se pe gât cu un prosop de hârtie.

O picătură de apă apucase să i se prelingă sub guler și se scurgea acum, pe șira spinării, ca un semn rău.

— Știu. Eu am avut timp să diger totul, în atâția ani. Tu abia ai aflat.

— Da. Tata nu a pomenit niciodată... Nu știam că ești. Tata...

Zelenka își lăsă o mână pe brațul lui Lumikki. Se gândi că aceasta ezita din cauză că avea mari emoții. Așa era, dar se mai adăuga și faptul că Lumikki nu voia să dezvăluie prea multe în acest moment. Mai întâi trebuia să scoată adevărul la iveală.

Zelenka și povestea ei o făceau să aibă suspiciuni și să fie agitată. Coincidențele păreau prea mari ca să fie adevărate. Și totuși, detaliile păreau să se potrivească...

Gândurile lui Lumikki alergau frenetic, nu reușea nicicum să le pună în ordine.

— Pot să te rog ceva? Nu-i povesti încă toate astea tatălui tău. Tatălui nostru. Nu vreau să afle iarăși despre mine prin intermediul altcuiva. Vreau să-i povestesc totul eu însămi, când va veni vremea, spuse Zelenka.

Lumikki încuviință. Îi era ușor să accepte. Sincer, nici nu-i trecuse prin cap să-l sune pe tatăl ei și să-l întrebe dacă era adevărat că mai avea o fiică, în Praga. Așa ceva pur și simplu nu se făcea în familia lor. Se învăteau întruna în jurul cozii, încercând să afle altfel adevărul. Familia secretelor. Poate că semăna cu o carte interesantă pentru adolescenți, dar, în realitate, situația era precum un bolovan mare, care le apăsa tuturor pe umeri și îi făcea să nu se poată privi în ochi unii pe alții.

— Cum ai învățat suedeză? o întrebă apoi Lumikki în suedeză.

Zelenka zâmbi sfios și răspunse, tot în suedeză:

— O să ți se pară amuzant, dar, când am aflat că tata vorbește suedeză, am început să învăț singură de pe internet și din cărți. M-am uitat pe Youtube la programe pentru copii și am încercat să pronunț cuvintele. Păreau ciudat de familiare. *Smultron. Fånig. Långtan. Pannkaka.*^[8] Poate că o parte din limba părinților se transmite la copii prin gene.

Lumikki nu se obosi să comenteze că ideea asta părea mai degrabă o abureală New Age, care nu avea nicio legătură cu genetica sau cu psihologia umană. Să creadă Zelenka ce-o vrea.

O turistă germană intră la toaletă și se uită ciudat la Lumikki și Zelenka. De-afară se auzea clopotul Catedralei Sfântul Vitus. Însemna că se făcuse ora două. Zelenka înlemni:

— S-a făcut deja două? întrebă.

Lumikki dădu din cap. Zelenka privi în zare, iar degetele începură să-i joace pe cureaua genții. Arăta ca un animal hăituit. Cu doar câteva clipe în urmă, fusese relaxată, dar starea i se schimbase instantaneu.

— Trebuie să plec, spuse Zelenka. Ne vedem mâine. La ora 12.

— În același loc?

Zelenka privi în jur.

— Nu. Nu în același. Nu e o idee bună. Știi castelul Vyšehrad? Poți ajunge cu metroul. Ne vedem acolo.

Lumikki nu mai apucă să spună nimic, nici să propună alt loc de întâlnire, nici să o întrebe de ce, dintr-odată, se grăbea. Zelenka țâșnise deja afară din toaletă, iar Lumikki se uita acum încruntată în oglindă.

Femeia bătea darabana pe masă. Era o masă din stejar, finisată și băițuită cu doar o lună în urmă. Toate semnele de pe ea fuseseră șterse. Femeia își plimbă privirea prin cameră. Acolo erau. Diplome, certificate, decupaje din ziar, cele mai mari realizări din cariera ei, o colecție colorată pentru care ar fi invidiat-o toată lumea. Pentru ea nu erau însă de ajuns. Nimic nu era de ajuns, nimic nu putea să fie. Nu în acest domeniu. În acest domeniu trebuia să fii mereu flămând. Trebuia să fii tot mai mare, mai bun, mai puternic, mai impunător, mai activ, mai nebun, mai atrăgător. Mereu însetat de nou. Trebuia să fii în pas cu timpul sau mai degrabă înaintea lui, pentru a putea lovi atunci când nimeni nu se aștepta.

Trebuia să fie un subiect de senzație. Pe buzele tuturor. Aici. Acum. Mâine.

Femeia înșfăcă telefonul, îl deschise și schimbă cartela SIM cu o alta.

Porni iarăși telefonul. Alese un număr pe care nimeni nu trebuia să știe că-l formase

vreodată.

— Imediat, îi răspunse un bărbat.

— E pregătit?

— Încă nu.

— Adu-ți aminte că nu poate să afle prea multe.

— Sigur că-mi aduc aminte. Fac treaba asta de atâta timp deja, încât înțeleg dedesubturile. Trebuie să știe cât mai puțin posibil. Reacțiile trebuie să fie reale. Asta vrem, de fapt. Vrem emoții veritabile.

— Presupun că înțelegi în ce pericol se află? Poate s-o pățească, poate chiar să moară.

— Trebuie să ne asumăm riscul. Iar martiriul, până la urmă, nu e deloc un scenariu rău. Îmi vine în minte cel puțin o poveste în care martiriul a adus glorie.

Râsete.

— N-ar trebui să-mi vorbești astfel. Poate mă supăr.

— E doar puțin umor negru.

— Pentru mine nu e umor. Totul se desfășoară conform planului deci?

— Da.

— Bine. Trebuie să închid acum. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Femeia închise telefonul, chicotind pentru ea. Nu avea nevoie de binecuvântarea lui Dumnezeu. Era posibil, totuși, ca alții să aibă nevoie.

Poporul e flămând după poveștile cu eroi. Oamenii vor să vadă, să audă și să citească despre cum binele triumfă asupra răului, David asupra lui Goliat, Iisus asupra diavolului, micii hobbiți asupra lui Sauron. Vor să simtă că eroul îi poate învinge pe cei de neînvins, îi poate cuceri pe cei de necucerit, îi poate răpune pe cei nemuritori. Vor povești în care imposibilul devine posibil prin intermediul eroului neînfricat și cinstit.

Eroul trebuie să fie simpatic, iar oamenii să se poată regăsi în el. Trebuie să fie în același timp aproape de ei, dar și puțin deasupra lor. Nu poate să fie copleșitor. Trebuie să fie nevoit să lupte, să se chinuiască, să treacă prin durere și dificultăți. Trebuie să fie aproape nimicit, pentru a putea ajunge la ultima bătălie mai puternic ca niciodată. Eroul trebuie să fie, de asemenea, vulnerabil. Trebuie să aibă puncte în care inamicul să poată lovi.

La fel de important precum eroul sau poate chiar mai important, când e vorba despre poveste, este inamicul său. Răul. Răul imens, de necuprins, crud, sinistru, care atrage atenția oamenilor precum un magnet. Pot nega existența răului, dar, în același timp, îi fascinează.

Devorează răul până li se face rău. Vor să vină cineva și să-l stârpească. Vor un erou.

Într-o poveste, un erou nu apare totuși fără sacrificiu. Unii trebuie să moară astfel încât cei salvați să fie și mai valoroși.

Doar moartea îl face cu adevărat erou într-o poveste.

17 iunie
vineri
dimineața devreme

În acoperiș era o gaură. Se holba la Lumikki precum un ochi negru, orb. La rândul ei, Lumikki se holba la ea. Era trează de-a binelea.

Prin draperiile subțiri ale camerei de hostel pătrundea lumina gălbuie a becurilor de afară. În parcul din apropiere lătra un câine. Era două noaptea. Canicula de pe timpul zilei se făcea simțită și noaptea, pare-se, pentru că Lumikki era learcă. Se ridică să deschidă fereastra. Trebuie să tragă de ea cu forță, pentru ca încuietorile să cedeze și să se deschidă. Aerul cald și umed al nopții care pătrunse în cameră era acompaniat de scrâșnetul frânelor și de claxoanele mașinilor. Se auziră și roți derapând. Și cântecele unui grup de petrecăreți care se întorceau de la bar. Dacă înțelegea bine ceva din lălăielile lor, trebuie că vorbeau în franceză.

Lumikki se sprijini de pervaz. Deși aerul de-afară era la fel de cald precum cel din cameră, adierea ușoară îi usca pielea. Ar fi avut chef să facă un duș, dar n-ar fi ajutat-o prea mult, pentru că dimineață ar fi trebuit să mai facă unul. Și-n plus, nu voia să-i trezească pe ceilalți oameni din hostel. Se întrebă pentru o clipă dacă-i era foame, însă alungă repede gândul. Singura opțiune ar fi fost produsele de patiserie pe care le cumpăraseră cu o zi înainte, care păreau delicioase, dar erau, de fapt, banale: doar foietaj cu tot felul de umpluturi oarecare. Unele sărate, altele dulci. Toate lăsau un strat de grăsime pe cerul gurii.

Lumikki se trezise din cauza zăpușelii sau a coșmarului pe care-l avusese. Sau poate din pricina ambelor. Cearșafurile umede, care i se lipiseră de piele, declanșaseră probabil visul urât. Unul cunoscut, dar pe care nu-l mai avusese de ani de zile. Le visase pe cele care n-o lăsau în pace în clasele mici. Era un coșmar care, la vremea aceea, continua și în timpul zilei, se repeta iar și iar, astfel încât realul și imaginarul ajungeau să se contopească, iar ea nu mai reușea să-și dea seama dacă era trează sau dormea.

Era totuși un coșmar vechi, din anii în care încă nu se temea.

În vis, Lumikki stătea dinaintea unei oglinzi mari. Era mică, avea în jur de doi ani. Inițial se vedea doar pe ea în oglindă, într-o cameră întunecată. Își ridica mâinile, iar imaginea din oglindă o imita. Zâmbea, făcea mutre. Imaginea imita totul. Apoi vedea în oglindă cum din întuneric apare în spatele ei o fată. Era puțin mai mare decât ea, dar în rest îi semăna foarte mult. Ba chiar erau amândouă îmbrăcate la fel, cu rochițe albe.

Fata își punea mâinile pe umerii lui Lumikki. Mâinile erau calde, inofensive. Apoi fata se apleca spre urechea ei și-i șoptea:

— *Du är min syster alltid och alltid och alltid.*^[9]

Lumikki se întorcea către fată. De ce naiba se întorcea mereu, deși știa prea bine că asta nu ducea la nimic bun? Până la acest moment, era liniștită și calmă. Deodată, i se făcea frig. În spatele ei nu se mai afla nimeni. Era singură în întunericul camerei. Se întorcea iarăși cu fața la oglindă. Fata era acolo. O mângâia pe păr; Lumikki simțea atingerea ei ușoară. Ar fi vrut să-i dea mâna la o parte, însă, când încerca, nu găsea nicio mână.

— *Vill du inte leka med mig?*^[10] întreba cu tristețe fata din oglindă.

Lumikki scutura ferm din cap. Nu voia decât ca fata să dispară. Fata nu era

adevărată, iar lui Lumikki îi era frică.

— *Jag blir så ledsen*^[11], spunea fata.

Apoi începea să plângă. Lumikki nu voia s-o privească. Ar fi vrut să închidă ochii strâns. Însă nu se putea abține. Deși știa. Știa că nu voia să vadă lacrimile fetei. Lacrimile erau roșii. Erau picături mari de sânge, care se prelingeau pe obraji ei și cădeau de pe bărbie pe rochia cea albă, pătând-o. Când Lumikki reușea în cele din urmă să-și desprindă privirea, se uita în jos și vedea că propria rochiță nu mai era albă. Era plină de pete de sânge.

Apoi se trezea. Mereu în același moment.

Lumikki nu putuse niciodată să înțeleagă de ce avea acest coșmar. Văzuse din greșeală ceva într-un film de groază, când era foarte mică? Îi spusese oare cineva de la creșă vreo poveste cu fantome?

Era clar de ce revenise coșmarul tocmai acum. Nu trebuia să fie vreun cititor de vise, ca să-și dea seama. În imaginea din oglindă erau Lumikki și Zelenka. Zelenka îi spusese că aveau același tată. Că erau surori. Similaritățile dintre realitate și vis strigau atât de tare, încât ar fi trebuit să-și acopere bine de tot urechile ca să nu le audă. Lumikki nu tremura din cauză că avea din nou acest coșmar, după atâția ani. Ci tremura la gândul că poate, până la urmă, visul nu era doar un vis.

Cu toate acestea, nu avea sens. Dacă ceea ce îi povestise Zelenka era adevărat – lucruri pe care Lumikki nu era gata să le înghită încă –, atunci ele nu se mai întâlniseră niciodată. Așadar, Lumikki cea mică pur și simplu nu avea cum să-și amintească de sora ei din oglindă.

Nu credea în vise premonitorii. Erau niște prostii.

Trebuia deci să fie o pură coincidență. Sau poate că fusese vreodată martoră la o ceartă de-a părinților – care, altminteri, se certau pe furiș – și își construise încet-încet o imagine vagă, transformată de gândurile unui copil într-un coșmar. Părea cea mai plauzibilă explicație.

Lumikki trase adânc aerul nopții în piept. Coșmarul se estompa. Praga nocturnă mirosea a speranțe și a promisiuni înșelătoare. Mirosea a istorie, a praful de pe stradă, în același timp sărat și dulce.

Lumikki se decise să lase fereastra deschisă și să încerce să adoarmă din nou, în ciuda zgomotelor din trafic. Păși spre pat, când în ușa camerei se auzi o izbitură atât de puternică, încât crezu pentru o clipă că fusese smulsă din țâțâni.

Lumikki trase rapid cearșaful ud de pe pat și-și acoperi trupul gol. Înșfăcă cel mai apropiat obiect pentru a se putea apăra. Era o sticlă de apă pe jumătate goală. Echipamentul ei de luptă lăsa de dorit. Se holbă la ușă, toți mușchii încordându-i-se. Dacă intrusul deschidea ușa, era gata să-l izbească împingându-i-o cu putere înapoi în față. Ușa se deschidea înăuntru, era de partea ei. Cu atât mai mare ar fi fost surpriza adversarului.

Lumikki aștepta în liniște. Asta știa să facă. Era expertă în așa ceva.

Pumnul din spatele ușii lovi din nou, de data asta și mai tare.

Lumikki se gândi că o lovitură bine plasată cu sticla putea să-și atingă scopul. Întâi ușa, apoi sticla. Acesta era planul ei de bătaie.

Chiar atunci, din spatele ușii răsunară hohotele răgușite ale petrecăreților și cântecul de beție.

— *We like to party, party! We like to party! Come on, man! There's no time to sleep!*^{12}

Umerii lui Lumikki se relaxară. Lăsă sticla din mână. Deja știa, înainte ca unul din grup să spună:

— *Oh shit! We got the wrong door. It's not 206 but 208.*^{13}

Lumikki se târî în pat, iar petrecăreții se îndreptară către camera următoare, începând iar să strige. În mod surprinzător, zgomotele ce veneau de afară și de pe hol o făcură să închidă imediat ochii și să cadă în somnul adânc din care o smulsese coșmarul.

Bărbatul era treaz. Era adesea treaz în primele ore ale dimineții, când toți ceilalți locuitori ai casei dormeau încă. Păstorul care își ocrotea turma. Chiar așa se și gândea, iar gândul nu era complet greșit. Ei erau turma lui, pe care o îngrijea deja de mult timp, de mai bine de douăzeci de ani. Fusesse răbdător și îndurase multe. Bărbatul spusese de nenumărate ori că, dacă aveai răbdare, urma să fii răsplătit.

Bărbatul merse tiptil dintr-o cameră în alta, pășind cu grijă. Camerele miroseau puțin a praf și a stătut, și erau pline de răsuflatul și visele oamenilor. Se uită la fețele adormite, netulburate. Unul avea gura întredeschisă, altul ținea perna strâns în brațe, de parcă era persoana iubită.

Toți păreau atât de mici și de fragili, chiar și bărbatii adulți. Erau ca niște fluturi în palma sa. Avea puterea să-i strivească, să-i înțepe cu un ac și să-i transforme într-o colecție, să le rupă aripile, să le dea foc sau să le taie oxigenul.

Viețile lor se aflau în mâinile lui.

17 iunie
vineri

Jiří Hašek stoarse două portocale într-un pahar, apoi bău sucul dintr-o înghițitură. Savură gustul proaspăt și dulce – aproape că simți cum se absorb vitaminele în sânge –, trezindu-se de-a binelea. Văzu pe geam cum începea forfota de dimineață și-și dădu seama că avea să fie și azi o zi călduroasă. Pe cer erau câțiva nori firavi, dar aceștia te puteau apăra de arșița soarelui tot atât cât vălul unei mirese reușea s-o ascundă pe aceasta de căldura privirii mirelui ei.

Jiří zâmbi pentru sine, gândindu-se ce-ar zice un privitor din afară. Un bărbat îmbrăcat cu pantaloni negri și cămașă albă, care nu arăta deloc rău, cu părul tuns în stil clasic. Bând suc de portocale proaspăt stors. Ca într-o reclamă. Întruchiparea succesului și a energiei.

Jiří aproape că începu să râdă. Avea de-abia 25 de ani. Avea o slujbă de vis. Toate semnele indicau o carieră în plină ascensiune. Era reporter de investigație pentru televiziune, putea să devină un reprezentant de top al jurnalismului. Putea să aibă propria emisiune înainte să împlinească 30 de ani. Nu avea o relație stabilă, însă nu pentru că n-ar fi existat fete care să-l placă. Ci pentru că era alegerea lui. Jiří nu voia să se implice într-o relație serioasă în acel moment. Voia să flirteze, să se distreze, să se bucure de oferta variată. După câțiva ani, putea să se calmeze și să se așeze la locul lui, să găsească o femeie suficient de interesantă.

Jiří Hašek își trăia visul din plin și savura fiecare moment cu aroganță și nerușinare. Nu era chiar sigur că merita o asemenea viață, însă nu avea de gând să ceară iertare.

Cel mai mic dintre cei cinci copii, Jiří trebuise să învețe să se descurce singur și să înșface bomboana atunci când îi era oferită. Observase deja din școală că nu era cel mai inteligent din clasă, însă avea o mare sete de cunoaștere și știa exact unde să găsească informația care să-l ajute să avanseze. Uneori, informația îi era folositoare lui și îi dezavantaja pe ceilalți. Când Jiří își dăduse seama că putea exploata relația dintre profesorii de istorie și de matematică – simțise că era ceva ciudat cu cei doi, iar bănuielile i se confirmaseră în momentul în care deschisese ușa din întâmplare, într-un moment nepotrivit pentru ei, dar numai bun pentru el –, nu ezitase nicio clipă. Ceruse măriri ale notelor atât la istorie, cât și la matematică, și le primise, bineînțeles.

O informație corectă deschidea uși care altminteri erau închise. Iar el își dăduse repede seama că avea un fler pentru treaba asta: să afle lucruri interesante. Se hotărâse să devină reporter.

Jiří se gândea la povestea la care tocmai lucra. Simțea fiori de entuziasm pe șira spinării. Știa că urma să devină o chestiune importantă. Avea să dea marea lovitură. Numele și chipul lui se vor întipări în mințile oamenilor.

Era ceva complet diferit de demonstrațiile cam obosite contra guvernului, de viața oamenilor obișnuiți afectați de criza euro, de creșterea prețurilor la alimente de către comercianți, de greșelile făcute în restaurarea clădirilor istorice și așa mai departe. Jiří făcuse întotdeauna tot ce fusese rugat. Încercase să fie grijuliu, plin de imaginație, să aducă o nouă perspectivă asupra lucrurilor, pe care nimeni nu o băgase de seamă. Însă în nicio altă situație în care primise o sarcină nu mai fusese atât de sincer și de încântat

ca acum.

Era ceva major. Ceva cutremurător, legat de oameni. Era teribil, ceva ce trebuia neapărat divulgat. Jiři nu făcea pe sfântul. Recunoștea faptul că, pe lângă setea de cunoaștere, era condus cel puțin la fel de mult de dorința de a ieși în față, de a fi el eroul. Nu făcea parte din categoria indivizilor pur și simplu harnici, mulțumiți doar că adevărul era publicat. Nu, Jiři voia să fie văzut. Voia toată gloria pentru sine. Oamenii trebuiau să-și amintească numele și chipul său, precum și faptul că el divulgase știrea. După părerea lui Jiři, adevărul și reputația nu puteau fi separate. Erau două fețe ale aceleiași monede. Pe de o parte, divulgarea adevărului îi consolida reputația. Iar pe de altă parte, dorința de a avea o reputație grozavă îi alimenta motivația de a scormoni după adevăr.

Jiři avea pentru prima dată în viață o misiune datorită căreia urma să capteze atenția publicului. Își petrecuse luni întregi studiind cărți bisericești și arbori genealogici. Citise rapoarte de poliție iar și iar, căutând indicii și greșeli. În plus, încercase să intervieveze niște oameni, dar aceștia fuseseră atât de speriați, încât dispăruseră. Jiři știa că avea în mâini un material exploziv, tocmai de aceea atât de periculos și de prețios.

Divin, ar fi spus unii. Satanic, spunea el.

Acum începea să înțeleagă, așa că trebuia să înainteze și să descopere miezul problemei, la modul cel mai concret. Trebuia să poată intervieva pe cineva, pe cineva care să accepte să vorbească în fața camerei, chiar și în întuneric și cu vocea modificată. Și mai trebuia să vadă acele lucruri cu ochii săi.

Canicula era amenințătoare și opresivă. În aer mirosea a ploaie, poate chiar a furtună, însă pe cer nu se vedea niciun semn.

Jiři își întinse puțin mâinile să și le dezmoțască, își luă jacheta și-și aruncă pe umăr rucsacul negru, la modă, care încă mirosea a nou. Încăpeau ușor în el un laptop foarte subțire și un carnetel de notițe. Învățase că, pentru unii oameni, un carnetel și un pix ofereau suficientă credibilitate. Folosirea unui laptop crea în mintea lor o distanță prea mare. Trebuia să știe să fie cu adevărat prezent. Nu putea să pară plictisit, nici prea nerăbdător. Era important să știe să asculte. Trebuia să pună întrebările potrivite și să fie interesat, dar nu deranjant de insistent.

Tehnicile acestea de interviuat erau aplicabile și când era vorba despre agățat femei.

Jiři se pomeni fredonând. Era piesa lui Carly Rae Jepsen, genul de melodie care-ți rămâne în cap.

Hey, I just met you. And this is crazy. But here's my number. So call me, maybe?^{14}

La sfârșitul zilei de lucru, ar putea să meargă la o terasă. Să bea o bere rece, să le privească pe turistele care chicoteau și să testeze ce putea scoate de la fiecare cu tehnicile sale de interviuat. Jiři își promise să facă în așa fel încât să reușească astăzi să avanseze semnificativ cu lucrul.

Regulile ne aduc siguranță. Regulile creează stabilitate. Regulile le permit membrilor Familiei să-și facă munca de zi cu zi. Fără reguli, am fi rătăciți în dorințele noastre – creaturi fremătânde atrase de întuneric și haos.

De aceea avem nevoie de reguli. Regulile sunt îngerii noștri protectori.

Cea mai importantă regulă este aceasta: Familia este sfântă. Treburile Familiei sunt sfinte. Treburile Familiei nu privesc pe nimeni din afară. Nimeni nu are voie să vorbească despre acestea. Trebuie să tăcem. Dacă cineva încearcă să pună întrebări cu privire la treburile interne ale Familiei, nu i se va răspunde nimic.

Deoarece știm cu toții: dacă cineva încalcă cea mai importantă regulă a sfintei noastre Familii, acela nu va rămâne nepedepsit. Îi vom reduce la tăcere pe toți cei care vorbesc prea mult. Le vom suprima cuvintele care amenință să păteze sfânta lumină.

Dacă unul vorbește, toți suntem în pericol.

Voința unuia nu poate niciodată să o încalce pe cea a Familiei.

Lumikki credea că se obișnuise cu priveliștea și că aceasta nu mai putea să o lase fără răsuflare încă o dată, dar se înșelase. Praga arăta magnific de acolo, de sus. Sigur, totul arăta mai frumos de sus, atunci când privirea putea cuprinde tot orizontul. Lumikki visa ca într-o bună zi să stea într-un apartament cu vedere peste oraș. Ce oraș, nu putea să spună. În timpul zilelor petrecute în Praga începuse să simtă tot mai tare că orașul nu trebuia să fie neapărat în Finlanda. Europa Centrală era în mod evident o opțiune mai atractivă. Istoria plutea peste tot, într-un fel diferit. Oamenii pășeau mai relaxat și era mai ușor să te amesteci și să te ascunzi în mulțime.

Castelul Vyšehrad era unul dintre locurile cele mai frumoase din Praga, după părerea lui Lumikki. Nu o mai deranja deloc faptul că Zelenka îl alesese ca punct de întâlnire. Dealul acesta nu atrăgea gloate de turiști, precum centrul sau castelul din Praga. Nu se auzeau zgomotele din trafic. Era o zonă liniștită, calmă și verde.

Lumikki se așeză pe o bancă încălzită de soare și trase adânc aer în piept. Închise ochii. Din partea ei, timpul putea să ia o pauză, să se odihnească puțin. Să rămână aici, în mijlocul verii, fără să-i fie dor de ceva, de cineva, acum când gândurile îi erau sub control. Ceasurile puteau să se scurgă unul câte unul inobservabil, iar ziua să devină amiază, amiaza – seară. Lumikki ar fi putut adormi o vreme, apoi să se trezească și să admire iarăși priveliștea, de care ochii ei nu se plictisiseră încă, găsind mereu noi detalii.

Lumikki o simți pe Zelenka venind, mai înainte ca aceasta să spună ceva, mai înainte să-i audă zgomotul pașilor pe drum. Adulmecă același amestec de mirosuri precum făcuse cu o zi înainte, însă acum mai era ceva, ceva evident. Miros de transpirație? Și asta, dar într-o zi așa de călduroasă, transpirația era mai abundentă și mai diluată, astfel că nu se simțea atât de tare. Era altceva.

Zelenka mirosea a... frică.

Se așeză lângă Lumikki. Lumikki nu deschise ochii, și nici Zelenka nu spuse nimic pentru câteva clipe. Lumikki încercă să-și analizeze starea. Se simțea ca și când ar fi stat lângă sora ei? Era această persoană familiară în vreun fel mai profund? Era ușor și firesc să stea liniștită lângă ea?

Nu.

Zelenka era speriată și agitată. Iar Lumikki era tensionată. Știa totuși că era prea devreme ca să tragă vreo concluzie. Era abia a doua oară când se întâlneau. Și, la urma urmei, Lumikki nici nu credea că legătura genetică ar fi făcut-o să se simtă în vreun fel. Erau două persoane care nu se cunoșteau deloc, din niciun punct de vedere.

În viața lui Lumikki existase o singură persoană care îi devenise apropiată atât de repede, încât ea încă se mira de acest lucru.

— Nu eram sigură că vei veni, începu Zelenka.

Lumikki deschise ochii. Lumina soarelui păru prea puternică, pentru câteva secunde.

— Bineînțeles că am venit, spuse.

De regulă, Lumikki încerca din răspuțeri să nu se amestece în treburi care nu o priveau. Aceasta însă o privea. Și încă cum.

— Cred că ar trebui să-ți povestesc despre familia mea de-acum, zise Zelenka.

Ezitate la fiecare cuvânt. Ca și când rostirea lor i-ar fi displăcut sau ar fi durut-o. Parcă ar fi călcat pe cărbuni aprinși. Aruncă o privire împrejur, mai atentă ca în ziua anterioară. Pe Lumikki o duse cu gândul la un iepure panicat, care se aștepta ca în orice clipă să-l înșface o vulpe sau un vânător. Sau să calce într-o capcană. Lumikki vedea în minte cum capcana strângea laba iepurelui, iar sângele roșu începea să-i păteze blana. Își reaminti de vis. Aerul cald care o înconjura se făcu rece.

— Când a murit mama, am aflat pentru prima oară că mai am și alte rude în Praga. Mama nu-mi vorbise niciodată despre ele. Nu înțeleg de ce. Sunt oameni buni.

Iar cuvintele acestea... „Oameni buni.” Sunau cumva ciudat, după părerea lui Lumikki. Încă nu-și dădea seama de ce.

— Cum i-ai găsit? întrebă.

Zelenka scutură din cap și zâmbi ușor.

— Nici nu i-am găsit eu. Ei m-au găsit pe mine. Au venit imediat după accident și mi-au spus că vor avea grijă de mine. Că vor avea grijă de tot. Și așa au și făcut. S-au ocupat de înmormântarea mamei și de toată birocrația și treburile administrative. Au vorbit cu proprietarul și cu autoritățile și cu toți ceilalți cu care nu aș fi știut că am de-a face. Nu aș fi supraviețuit fără ei. M-au salvat.

Zâmbetul Zelenkăi deveni mai senin. Neobișnuit de luminos. Lumikki se gândi că expresia ei nu era din lumea asta. Pe de altă parte, era clar că, după o astfel de experiență, o persoană s-ar fi simțit cu siguranță salvată. Zelenka era cu vreo doi ani mai mare decât Lumikki acum, când mama ei murise. Lumikki se întrebă cum s-ar simți dacă părinții ei ar muri brusc, în același timp. Dacă cineva ar veni la ea și i-ar promite să se ocupe de tot. Probabil că l-ar admira. Cel puțin, pentru o vreme.

— Sunt un cuplu sau...? întrebă Lumikki.

Până în acest moment, nu-și dăduse seama despre câte persoane era vorba în povestea spusă de Zelenka.

— Nu, sunt...

Amuți abrupt, iar Lumikki văzu cum zâmbetul ei dispăre, iar pe chipul tinerei apare groaza. Zelenka se uită peste umărul lui Lumikki. Aceasta se întoarse și văzu un om cu barbă, ochelari de soare și haine albe, de in. Nu apucă să-l studieze mai bine, pentru că Zelenka o apucă strâns de braț, se ridică de pe bancă și o trase după ea.

— Fugi! îi șopti Zelenka la ureche și o rupse la fugă.

Lumikki nu mai întrebă nimic și o șterse după ea. O luă la goană pe o stradă pietruită, de-a lungul castelului, spre Biserica Sf. Petru și Pavel. Pietrele rotunde erau înșelătoare. Lumikki era să se împiedice de mai multe ori. Aruncă o privire scurtă în spate. Nu părea să le urmărească nimeni. Zelenka alerga surprinzător de repede, iar Lumikki se străduia să nu rămână în urmă. Zelenka alerga de parcă încerca să scape de cineva.

La biserică, Zelenka se opri, iar Lumikki o prinse din urmă. Zelenka găfâia violent. În ochii ei se citea panica.

— Nu cred că era el... zise Zelenka. Dacă ar fi fost, ar fi fugit după noi. Poate că era altcineva. Ochelarii și toate celelalte... Greu de spus.

Lumikki era în ceață.

— Înainte de următorul antrenament cardio, ar fi drăguț să știi și eu despre ce e vorba, zise.

Zelenka își șterse transpirația de pe frunte.

— Nu e nimic rău în asta... Doar că nu am vrut să aflu în felul ăsta... I-ar fi fost greu să priceapă. Dar nu era el, așa că...

Zelenka vorbea singură, de parcă Lumikki nici nu era acolo. Lumikki era frustrată. Stările emoționale ale Zelenkăi se schimbau atât de repede, încât îi era greu să țină pasul.

— Despre ce vorbești acum? o întrebă cu o nuanță de exasperare în voce.

Funcționase. Zelenka se îndreptă de spate și deveni iarăși prezentă.

— Cred că cel mai bine ar fi să te duc să cunoști familia. Transparența e cea mai bună soluție. Ei știi ce să facă.

Lumikki nu era deloc sigură că îi plăceau cuvintele Zelenkăi.

Casa arăta întunecată și adormită, în căldura arzătoare a soarelui de vară. Era o clădire veche de lemn, cu trei etaje, cu un turn. De fapt, amintea surprinzător de tare de machetele lui Tuulikki Pietilä^{15} pentru casa în care locuiau personajele Muumi. Adică nu casa aceea cilindrică din adaptarea japoneză sau cea de la Lumea Muumi^{16} din Naantali, ci casa pătrătoasă, labirintică, de care Lumikki se îndrăgostise la nebunie atunci când mersese în copilărie la Muzeul Muumi din cadrul librăriei principale din Tampere.

Secretele și colțișoarele ascunse ale casei Muumi erau în același timp incitante și îndemnau la aventură, în timp ce casa familiei Zelenkăi era ciudat de apăsătoare. Era probabil din cauza stării deplorabile în care se afla. Tapetul era scorjit, jgheburile erau ruginite, balcoanele erau pe cale să se prăbușească, iar ferestrele aveau sticla crăpată. Mai avea puțin și se dărâma. Iedera o năpădise și se întindea acum de-a lungul zidurilor, urcând pe acoperiș. Clădirea fusese cândva crem, însă acum părea de un gri spălăcit.

Nici curtea nu arăta de parcă cineva s-ar fi ocupat de ea în mod special. Da, iarba era tunsă scurt, dar era îngălbenită, iar în unele locuri de-a dreptul pipernicită. Singurul element care se voia a fi estetic erau trandafirii albi de pe margine. Câtorva dintre ei li se scuturaseră deja petalele, iar alții aveau un aspect melancolic. În capătul curții se afla o construcție ciudată, de piatră, al cărei scop Lumikki nu și-l putea imagina. Era prea îngustă ca să fie un depozit, și nici nu arăta a latrină.

Casa și curtea nu păreau deloc să te invite înăuntru. Cu atât mai puțin ajuta gardul negru de fier, care le înconjura amenințător. Țepușele ascuțite parcă spuneau: e zadarnic să încerci să te cațări. Poarta mare și grea era încuiată.

Clădirea nu se afla chiar în centru. Zelenka o dusesse pe Lumikki cu metroul, apoi cu autobuzul, iar apoi fuseseră nevoite să meargă destul de mult până să ajungă la destinație. Casa nu se afla pe drumuri bătătorite. Pe terenurile alăturate nu se aflau alte locuințe.

Zelenka o privi pe Lumikki cu ezitare.

— Crezi că ești sora mea? o întrebă ea.

Lumikki se miră.

— Nu știu, răspunse sincer. Tot ce spui sună într-adevăr posibil și ar explica multe lucruri, dar...

— Nu poți să faci cunoștință cu familia mea dacă nu crezi asta, o întrerupse Zelenka nepoliticos.

Ce dracu' era asta? Fusesse Lumikki târâtă până aici degeaba?

— Avem o regulă conform căreia pe poarta asta pot intra doar rudele, explică Zelenka. Iar regula aceasta este foarte strictă.

Zelenka o privi cu fermitate. Era ca și cum tocmai își găsisse încrederea lăuntrică, absentă până acum. Ca și când apropierea de casă îi dăduse puterea să stea mai dreaptă, să vorbească mai răspicat.

Lumikki căuta răspunsul. Nu putea spune cu deplină siguranță că o credea pe

Zelenka. Era prea mult de înghițit. În plus, Lumikki auzise până acum atâtea minciuni care păreau reale, încât era normal să suspecteze ceva. Învățase că oricine putea să zâmbească frumos și să-ți câștige prietenia, iar în clipa următoare să te scuie în față.

Fetele acelea din școală susținuseră de multe ori că, dacă le va asculta ordinele, vor înceta cu violența și abuzurile. Niciodată nu se întâmplase asta. Îi recrutaseră și pe alții din școală și îi mituiseră să o mintă pe Lumikki în toate felurile posibile. Că se anulase ora de sport de a doua zi, că directorul o chemase pe Lumikki la el. Momentele de umilire când Lumikki își dădea în final seama de adevăr i se întipăriseră bine în minte.

Să nu crezi nimic de care nu poți fi absolut sigur.

Ferestrele casei arătau precum niște ochi încețoșați. Atinse poarta de fier, încălzită de soare, aproape inconfortabil de fierbinte acum. Lumikki se simțea mai aproape ca niciodată de deslușirea secretelor familiei ei. Dacă spunea că nu crede că Zelenka e sora ei, ar fi pierdut oare pentru totdeauna șansa de a primi răspunsul final?

— Eu... începu Lumikki.

În același timp, zări la fereastra de la etajul al doilea un bărbat care le privea. Avea vreo cincizeci de ani, era bine făcut, dar îngust în umeri. Fruntea îi era foarte ridată, iar ochii săi întunecați se holbau cu ostilitate. Lumikki tresări involuntar. Zelenka se uită și ea în sus.

Bărbatul se retrase repede de la geam. Zelenka își căută cheia în geantă și o cântări în mână. Aștepta răspunsul lui Lumikki.

Chiar atunci, ușa casei se deschise și ieși o femeie de vreo șaiszeci de ani, purtând o îmbrăcăminte albă, de in, ca a Zelenkăi. O rochie lungă, simplă și o cămașă cu mâneci lungi. Părul cenușiu îi era strâns într-un coc. Începu să-i vorbească în cehă Zelenkăi. Din când în când, se uita la Lumikki. În privire avea aceeași ostilitate precum bărbatul. Zelenka încercă să răspundă, iar din tonul vocii ei reieșea că se apăra și-și căuta scuze. O prinse strâns pe Lumikki de mâini și le ridică, de parcă ar fi vrut să-i arate femeii că aveau același sânge. Lui Lumikki i-ar fi plăcut să-și retragă mâinile. Nu îi plăcea să fie prinsă la mijloc.

Femeia mai în vârstă nu se lasă. Ridică tonul. Deschise poarta și o strânse pe Zelenka de braț atât de puternic, încât aceasta țipă de durere și slăbi strânsoarea mâinilor lui Lumikki.

— Nu poți veni azi, apucă Zelenka să-i șoptească.

Lumikki pricepuse asta și singură. Primirea nu fusese rece. Fusese de-a dreptul de gheață.

Femeia o trase pe Zelenka de partea cealaltă a porții, pe care o trânti în nasul lui Lumikki. Apoi îi făcu semn cu mâna să se care și șuieră un cuvânt care părea să conțină numai consoane. Ar fi ajuns și mai puțin. Lumikki își dădea seama că nu era dorită.

Zelenka stătea cu capul plecat în timp ce femeia o târa în casă, ținând-o în continuare strâns de braț. Tânăra păru brusc o fetiță, trasă de codițe, care știa că în curând urma să fie pedepsită și mai tare. Nu se uită în urmă. Lumikki se cutremură. Situația era așa de ciudată! O femeie matură să se lase purtată așa, fără să pună deloc sub semnul întrebării felul în care era tratată! Lumikki își dăduse deja seama că Zelenka nu era o fată normală de douăzeci de ani, ci complet supusă unei puteri exercitate

excesiv asupra ei.

Lumikki nu putea suferi ca oamenii să fie asupriți așa. În situații de-astea, vedea roșu în fața ochilor.

— *I morgon klockan sjutton i slottets trädgård!*^[17] strigă în urma Zelenkăi, sperând că femeia în vârstă nu era expertă în limbile nordice.

Zelenka nu se întoarse nici acum către ea, dar Lumikki observă că se îndreaptă puțin de spate. Cuvintele ajunseseră la destinație. După ce ușa se trânti în urma celor două, Lumikki mai aruncă o privire spre casă. Era la fel de impenetrabilă ca atunci când o văzuse prima dată. Hotărî ca, înainte de încheierea călătoriei ei la Praga, să pătrundă pe poarta aceea și să cerceteze secretele casei.

**18 iunie
sâmbătă
dimineața devreme**

Lumikki simți mâinile pe umerii ei. Nu se mișcă, nu scoase niciun sunet. Acesta era jocul, se chema „fii ca și când n-ai fi”. Ideea jocului era că trebuia să încerci să rezisti cât mai mult timp în liniște, fără să te întorci, pasiv. Nu aveai voie să faci nicio mișcare, în nicio direcție. Până când nu mai puteai să rămâi în starea aceea pasivă.

Mâinile îi mângâiau umerii. Continuară lent de-a lungul brațelor, în jos, apoi înapoi, în sus. Lumikki simțea căldura adusă de mișcarea mâinilor. Mâinile se mutară apoi pe gâtul ei gol și i-l atinseră ușor. Fiori reci și fierbinți îi treceau acum pe șira spinării. Lumikki ar fi vrut să se întoarcă, însă se chinui să rămână locului. Fiorii crescuseră în intensitate atunci când simți buzele pe gât. Propriile buze aproape că dădură glas dorinței, însă fata strânse din dinți și rămase tăcută.

Mâinile continuară să aluneca de-a lungul trupului lui Lumikki, în timp ce buzele rămâneau pe gâtul ei, dureros de moi. Mâinile intrară deodată pe sub marginea cămășii, oprindu-se o clipă pe abdomenul ei, întrebându-se parcă în ce direcție s-o apuce.

Continuați, voi Lumikki să le ceară. Sus sau jos. Nu contează, atâta timp cât continuați.

După momentul de ezitare, mâinile continuară în sus și ajunseră la sâni goi ai lui Lumikki. În același timp, buzele începură să muște ușor, apoi mai puternic. Lumikki se concentra foarte tare ca să continue jocul. Nu voia să se termine încă. Știa că va fi cu atât mai incitant cu cât rezista mai mult.

Palmele îi mângâiară mai întâi marginea sânilor, apoi îi cuprinseră. Degetele ajunseră la sfârcuri, a căror duritate nu lăsa nicio îndoială cu privire la cum se simțea Lumikki. Buzele îi sărutau și mușcau acum baza gâtului, iar Lumikki se cutremura de dorința arzătoare, fierbinte.

Când o mână îi mângâie sânul stâng, iar cealaltă alunecă în jos, dincolo de marginea chiloților și între picioare, buzele lui Lumikki scoaseră un geamăt de plăcere, și ea știu că pierduse jocul.

Și ce înfrângere minunată fusese!

Lumikki se trezi plină de sudoare. Leoarcă. Se uită la ceas. Era trei dimineața. Cearșaful de pe ea era lipicios, așa că îl aruncă deoparte. Nu se simțea mai bine. Căldura nopții și atmosfera din vis o sufocau.

De ce nu încetase? De ce nu trecuse peste asta?

Lumikki nu se plângea de vreme. Era așa cum era. Nu putea să facă nimic. Dar de ce nu scăpase de dor? De ce o deranjau încă visele? De ce dorul o făcea să suspine, deși era zadarnic? Trecuse deja un an de-atunci. Nu durase mai mult de o vară. N-ar fi trebuit ca amintirea unei singure veri să se fi estompat? Sau măcar să devină mai puțin intensă, mai ușor de suportat?

Pe măsură ce vremea se încălzea și vara își făcea apariția, situația nu făcea decât să se înrăutățească. Căldura îi trezea senzațiile și o făcea să-și aducă aminte. Adierea ușoară a vântului pe brațele ei goale era ca o mângâiere. Soarele o încălzea precum privirea iubitei. Trupul readus de vară la viață ducea dorul atingerii care, acum un an, era prezentă în fiecare zi.

Dorul era sentimentul cu care era greu să trăiești în armonie. Nu cerea permisiunea. Nu îl interesa timpul sau locul. Era nesăbuit, pretențios, lacom și egoist. Întuneca gândurile sau le făcea prea clare, prea agere. Dorul voia să i te supui necondiționat. Lumikki încerca să se lupte cu el, dar fără rezultat. Nu ar fi vrut să-i fie dor, dar cu toate acestea îi era. Nu ar fi vrut să-și aducă aminte, dar visele și trupul își aminteau și îi aminteau constant.

Dorul era fizic. Amețitor. Fluturi în stomac. Nevoia să se cuprindă cu brațele în pat, atunci când nimeni altcineva nu o făcea. Dorul era în buricele degetelor, care tânjeau să mângâie, să atingă. Dorul le făcea să se miște neconținut, să se joace cu fermoarul hainei, cu șireturile hanoracului, cu toate obiectele pe care le avea la îndemână. Dorul o făcea să-și roadă buza de sus cu dinții, până-i dădea sângele. Lumikki știa că se poartă prosteste. Știa că dorul ei era tot mai zadarnic.

Jag längtar till landet som icke är. ^{18}

Asta așa era. Lumikki tânjea după cineva inexistent, căci nu fusese al ei. Tânjea după o persoană care nu voise să fie a ei. Care susținea că nu putea fi a ei. O persoană care dispăruse din viața ei fără să se uite înapoi. Ce rost avea să-i fie dor de cineva inexistent? Lumikki visa la intimitate și încredere, deși ar fi trebuit să priceapă foarte bine până acum că persoana după care tânjea nu i le oferise niciodată.

Lumikki se înșelase. Își imaginase. Voise să fie așa.

Liekki. ^{19} Asta îi răspunsese când Lumikki o întrebase cum o chema.

— Toată lumea îmi spune Liekki.

— Toată lumea?

— Toată lumea.

Și cu asta, rezolvase cu numele. Iar Liekki i se potrivea mai bine decât numele ei adevărat. De fapt, care era numele acela? Nici asta nu fusese așa simplu. Liekki își merita numele. Înflăcărată, aprinsă, tot timpul în mișcare, pâlپاitoare, mereu schimbătoare, caldă, arzătoare, frumos de privit, dar în același timp, mirosind a pericol.

— Să nu-mi spui că ai vreun tatuaj foarte personal și unic cu vreo flacără, o tachinase Lumikki la prima lor întâlnire.

— Mai rău.

— Pe bune?

— Da, da. Mi-am tatuat o serie întreagă de mingi de foc.

Liekki o privea atent pe Lumikki, peste cana de cafea. Ochii ei albastru-deschis erau atât de intenși, încât Lumikki roși, deși nu avea niciun motiv. Cel puțin în afară de faptul că începuse să se întrebe unde își tatuase Liekki mingile de foc, de nu erau vizibile. Brațele îi erau descoperite, deci pe ele, nu. Pe spate, pe burtă...

Liekki zâmbi larg, fără să spună nimic.

— Ce e? nu putu Lumikki să nu întrebe.

— Expresia ta.

Lumikki simți cum se face și mai roșie. Nu se putea abține, chiar dacă asta o enerva tare.

Liekki se aplecă peste masă și-și întoarse gâtul să-i arate. Lumikki înțelese imediat.

— Constelația Gemenilor, spuse.

Liekki se lăsă înapoi în scaun și o privi uimită.

— Cum ai știut?

— E constelația mea preferată, răspunse Lumikki.

Amândouă tăcură. Era ca și cum o conexiune ciudată se crease între ele și tocmai acum aproape că se întâmpla ceva straniu, ceva unic. Nu era vorba despre faptul că amândouă, fără să se cunoască, își luaseră o cafea neagră sau își pusese pantofi roșii de pânză sau că se întâmpla să le placă aceeași constelație. Lumikki avusese deja sentimentul că era posibil ca Liekki să fie acea persoană care o va înțelege fără să fie nevoie de cuvinte.

Prima persoană de genul acesta din viața ei.

Lumikki avusese dreptate în presupunerea ei.

Trecuseră ca prin zbor peste toate fazele de cunoaștere a unei persoane și ajunseseră direct la o așa profunzime și intensitate, încât, gândindu-se la asta, Lumikki se pomeni că i se taie respirația. Probabil că s-ar fi temut, dacă ar fi apucat să se teamă. Însă nu apucase. Totul s-a întâmplat atât de repede! Zidul ei protector se prăbușise într-o clipă, față de Liekki. Parcă dispăruse în neant. Lumikki era complet expusă și vulnerabilă în fața lui Liekki, iar tot ceea ce aceasta spunea sau făcea era pentru Lumikki precum un glonț care-și nimerea ținta, pătrundea adânc și exploda aducându-i bucurie, căldură și lumină, întocmai ca un foc de artificii. Nu mai trecuse niciodată prin așa ceva. Era uimitor, șocant și tulburător.

Știau anumite lucruri una despre alta înainte să și le spună. Știau fără să știe. Își ghiceau mâncărurile favorite. Știau ce cărți le plăceau cel mai mult. Știau ce o făcea pe una sau pe cealaltă să plângă de fericire sau de tristețe. Vorbeau una peste alta, își terminau frazele una alteia, aveau aceleași gânduri în același timp, ascultau același cântec. Se mișcau exact pe aceeași lungime de undă, iar Lumikki nu ar fi crezut că așa ceva este vreodată posibil. Părea aproape supranatural. Părea un miracol.

Lumikki se gândi totuși că, în context, nu fusese nimic supranatural. De la prima întâlnire existase o asemănare între ele, care le făcuse să se apropie. Erau capabile să-și interpreteze corect expresia de pe chip, gesturile, firea, lucruri pe care nu ar fi putut să le transpună în cuvinte, dar care erau vii în subconștientul lor. Tot ceea ce experimentaseră în viața lor, tot ceea ce văzuseră, auziseră, simțiseră, citiseră, gustaseră și mirosiseră lăsase urme în interior.

Toate experiențele prin care trecuseră le ajutaseră să ajungă la un nivel profund de cunoaștere. Cu ajutorul acesteia, puteau detecta asemănarea dintre ele, legătura lor puternică. Atunci când te loveai de-așa ceva, nu te puteai feri. Trebuia să accepți.

Astfel gândea Lumikki. Nici nu mai încerca să se apere. Se deschise cu totul față de Liekki. O lăsă să vină, să ardă, să lumineze. Lumikki ghicise că se putea frige, dar își asumase riscul. Și-l asumase fără ezitare.

Cândva, lui Lumikki i se părea că apropierea fizică nu îi putea aduce decât probleme. Anii de violență din școală o făcuseră să se teamă, o umpluseră de ură. Nu putea suporta ca străinii să-i invadeze spațiul personal. Și nici cunoscuții. Voia să poată decide singură când să fie atinsă și cum. Foarte rar simțea dorința de a atinge pe cineva.

Lumikki crezuse că nu va putea fi niciodată cu nimeni, pentru că i se făcea rău la simplul gând că cineva s-ar putea apropia de ea să o sărute.

Însă, atunci când distanța dintre ea și Liekki se redusese complet pe plan sentimental, distanța fizică începu să pară de nesuportat. Lumikki era uimită de cât de puternică era dorința ei de a fi lângă cineva, de a-i atinge pielea. La a treia întâlnire, erau la Lumikki acasă, bând cafea iarăși – așa cum au ajuns apoi să facă adesea –, stând la masa din bucătărie, povestind și râzând. De fiecare dată, cafeaua se răcea înainte de a fi băută.

Lumikki își ținea cana cu ambele mâini, ca nu cumva să-i atingă brațul lui Liekki, să-i mângâie obrazul, să-și plimbe degetele prin părul ei scurt, de un blond-închis. Își apăsa buzele tare pe marginea cunii, deși ar fi preferat să și le apese pe ale lui Liekki. Nu mai trecuse niciodată prin așa ceva. Inima ajunsese să-i bată nebunește. Tremura din cap până-n picioare, dar încerca să nu arate asta.

Lumikki încerca să stea de vorbă, ca și cum totul era în regulă. Dar uneori habar n-avea ce-i răspundea Liekki. Nu mai reușea să se gândească decât că voia s-o sărute. S-o prindă de bărbie ușor, dar hotărât, să se uite adânc în ochii ei de gheață și s-o sărute. Lumikki nu mai sărutase niciodată pe nimeni, însă acum dorința ei era atât de puternică, încât nu se întreba dacă ar fi știut ce să facă, de fapt, sau ce tehnică să folosească.

Sentimentele n-aveau nicio treabă cu tehnica.

Sentimentele o făceau să ardă.

Deodată, Liekki se înroși. Își trecu mâna prin păr și zâmbi băiețește. Apoi Lumikki nu mai rezistă. Lăsă cana de cafea din mână. Câțiva stropi săriră peste margine. Câteva clipe mai târziu, se îmbrățișau strâns, stângaci, pe un scaun, apoi pe podeaua din bucătărie. Un scaun căzu și se lovi de podea. Buzele lor se uniră într-un sărut pasional. Trupurile lor erau o flacăra. Mâinile lor căutau noi locuri pe care să le atingă, să le mângâie.

Totul se întâmplase pur și simplu. Lumikki era în același timp în centrul evenimentelor, participând la ele, dar și undeva în afară. Nu deținea controlul asupra propriilor mișcări, asupra propriei dorințe. Nu putea să-și spună să nu meargă mai departe. Nu se putea opri din sărutat, nici dacă lumea ar fi explodat. Nu exploda. Cea care explodase era Lumikki.

Se grăbeau, dar în același timp aveau tot timpul din lume. Printr-un acord tacit, știau cât de departe puteau să meargă. Deși tânjeau una după alta, știau să se și abțină. Puteau să lase o parte din experiență pentru data viitoare. Și o parte pentru și mai târziu. Porniseră în explorare, și niciuna nu avea nevoie de hartă sau de busolă, nu voia să descopere totul deodată. Era timp pentru toate.

Pe când zăceau una lângă alta pe salteaua lui Lumikki și-și trăgeau sufletul, Lumikki se gândi că de-abia începuseră călătoria. I se părea minunat faptul că nu știa unde o va purta.

Mai târziu nu i se mai păruse la fel de rezonabil faptul că drumul ei și al lui Liekki se opriese la mijloc. Lumikki știa că ar mai fi avut încă atât de multe de văzut, de învățat și de trăit împreună!

Desigur, Lumikki știuse. De la bun început. Chiar de la prima întâlnire, când se holbase deranjant de mult timp la ochii albaștri ai lui Liekki. Ulterior, n-ar fi putut să spună ce altă trăsătură fizică o mai trăda. Linia bărbiei? Umerii, care nu erau foarte lați, în ciuda musculaturii? Vocea, profundă și plăcută, dar totuși nu gravă? Degetele, frumoase și lungi? Mersul, exagerat de relaxat?

Nu mai era vorba despre nicio trăsătură, într-adevăr, Liekki arăta ca un băiat. Era băiat.

Poate că nu complet. Nu încă. Înfățișarea ei avea să se mai schimbe. Lumikki își dăduse seama imediat. Dar nu avea nicio importanță pentru ea. Liekki era Liekki, nu băiat sau pe punctul de a deveni băiat. Nu ceva intermediar, ci o ființă completă, întreagă.

De aceea se simțise atât de ciudat atunci când, cu greu, Liekki îi povestise despre asta. Lumikki ar fi vrut să-i spună să tacă, pentru că nu era nimic de povestit, nu era un mare secret sau o revelație pentru ea. Pentru Lumikki, cuvinte precum transsexual, schimbare de sex sau proces de tranziție sunau străin. Nu din cauză că ar fi speriat-o, nu era vorba despre asta. Ci pentru faptul că veneau de undeva din afară, din dorința unora de a categorisi și diagnostica, de a delimita, de a stabili categorii clare.

Pentru Lumikki, Liekki era Liekki. Și în același timp ea era Laura, cea care zâmbea din spatele celor 17 ani în pozele pe care Lumikki le găsisese la cabana bunicilor lui Liekki, unde petrecuseră o săptămână întreagă vara trecută.

Liekki păru să se enerveze când văzu fotografiile.

— Poți să le iei de-aici? N-am chef să văd cum îmi împletiseră cozi pe cap, deși le uram și voiam să am părul scurt.

— Ești drăguță în pozele astea.

— Și la fel de naturală ca un pudel pufos, cu o fundă mare pe cap. Umilitor!

Lumikki ascunsese pozele. Însă i se întipăriseră în minte și de aceea Liekki era pentru ea și fata aceea cu codițe, care zâmbea larg. Laura.

În același timp, Liekki era pentru ea și Lauri^[20], ceea ce Liekki avea să devină oficial când procesul se încheia. Pentru Lumikki, cele trei ipostaze puteau conviețui foarte bine într-o singură persoană, fără probleme. Pentru ea, nu era nimic ciudat sau dificil sau problematic. Pentru Liekki, chestiunea nu era atât de simplă.

— Încă din copilărie am simțit că ceva nu era în regulă. Aveam numele greșit și purtam hainele greșite, arătam greșit. Mă purtam greșit. Oamenii se uitau la mine și presupuneau că sunt altceva decât par.

— Nu ar trebui să fii nevoită să le explici altora.

— *Newsflash*, Lumikki: în lumea asta se întâmplă să mai existe și alți oameni acum. Și trebuie să-ți duci viața printre ei. Să lucrezi. Să te distrezi. Să trăiești. Și nu toți sunt la fel de deschiși la minte ca tine. Aș crede că știi asta. Dacă nu tu, atunci cine?

Liekki o privi pe Lumikki. Aceasta o văzu cum își încleștează fălcile, cum strânge din dinți. În conversația lor exista o nuanță de rezistență nejustificată, care-i amintea lui Lumikki de violența prin care trecuse în timpul școlii. Când nu fusese niciodată vorba să

ai mintea deschisă sau să fii intolerant. Când spusele sau faptele lui Lumikki nu erau pe placul agresorilor. Fusese aleasă ca victimă absolut întâmplător. Violența fusese pur și simplu violență, dorința de a o distruge pe ea, de a-i anihila stima de sine.

Cu timpul, schimburile de cuvinte dintre Liekki și Lumikki se transformaseră în contradicții, iar contradicțiile în certuri. Se învârteau în cerc. Liekki era de părere că Lumikki nu înțelegea sau lua lucrurile prea ușor. Lumikki promisese iarăși și iarăși să o susțină orice-ar fi fost, însă Liekki nu credea că ea o să-și dea vreodată seama de toată durerea și de golul pe care le simțea.

— Pentru tine, corpul tău a fost mereu în mod clar al tău. Nu a trebuit să te gândești la asta, susținu Liekki.

Lumikki admise că asta așa era. Însă de ce ar fi împiedicat-o acest fapt să fie alături de Liekki?

— Probabil o să fiu ca toți dracii, în partea următoare a procesului. Sincer, nu știu nici dacă o să mă suport eu pe mine. Dar știu totuși că nu pot să fiu responsabilă pentru fericirea altei persoane. E mai bine să fiu singură. Te-aș răni în zadar.

Obiectiile lui Lumikki nu ajutaseră la nimic. Își dăduse repede seama de asta. Liekki se hotărâse deja. Făcuse o alegere, iar alegerea ei nu o includea pe Lumikki.

În camera de hostel, Lumikki se răsuci în pat, lovind cu pumnul în perna lipsită de orice formă. Gânduri negre îi dădeau târcoale, venind din cele mai întunecate colțuri ale minții sale, deși, până atunci, Lumikki crezuse că-și făcuse ordine în minte.

Unde era Liekki acum? Cu cine? Oare avea deja o nouă prietenă, care se fâțâia goală prin încăperile cabanei ei, ferită de privirile vecinilor? Pe trupul căreia Liekki își plimba mâinile, văzând-o cum începe să zâmbească, mai întâi cu ochii închiși, apoi mușcându-și buzele și începând să respire sacadat? Deși Liekki nu făcea altceva decât să-i atingă pielea fină.

Oare o făcea cineva pe Liekki să râdă chiar acum? Îi aprindea licărul în ochii de gheață? Lumikki nu accepta gândul acesta. Îi era imposibil să-l accepte. O sfâșia, îi lăsa un gust amar. Își dădea seama de absurditatea sentimentelor sale, și totuși nu se putea împotrivi.

Lumikki ura asta. Faptul că era geloasă, faptul că o persoană dragă o scosese din viața ei. Gelozia îi întuneca judecata, deși nu avea cum să știe sigur dacă Liekki avea în prezent pe altcineva. Incertitudinea era insuportabilă. Dacă ar fi știut, ar fi fost furioasă sau supărată sau tristă; pe când așa, se foia inutil în pat, lovind perna și punându-și tot felul de întrebări...

Era capabilă să-și închipuie tot ce era mai rău. O fată foarte frumoasă, cu opinii inteligente, povești amuzante și mișcări fine. O fată care o amețea pe Liekki de fericire, dorință și iubire, făcând-o s-o uite de tot pe Lumikki.

Lumikki știa că se amăgea zadarnic cu gândurile acelea chinuitoare. Dimineața, tot întunericul se va risipi. Se va întreba cum de putuse să ia în considerare un astfel de scenariu. Va decide să nu mai fie niciodată geloasă.

Cu toate acestea, mai știa și că vor mai fi nopți în care nu va putea să-și alunge gândurile negre, iar ele o vor tot invada, sufocând-o.

Ultima lor întâlnire fusese la Näsinkallio, în parc, unde vântul rece de toamnă smulgea frunzele copacilor. O parte erau deja îngălbenite. În fundal, se vedeau valuri înspumate pe lângă Särkänniemi.

Det är en blåsig sommar vi har. ^{21}

Cuvintele lui Birk despre Ronja răsunară în mintea lui Lumikki. Nu era o vară cu vânt. Vara trecuse. Era pe sfârșite. Vântul îi ciufulea părul lui Liekki. Lumikki își dădu seama că de-acum nu mai putea să întindă mâna să i-l așeze. Îi fusese luat dreptul acesta. Între ele crescuse distanța, mai rece decât Näsinkallio și mai mare decât lacul Näsijärvi. Lumikki nu putea face nimic. Nu putea micșora distanța. Nu putea să se apropie, deși nu se înstrăinaseră de tot. Liekki închisese ușile. Nu se mai uita în ochii lui Lumikki.

Schimbaseră câteva cuvinte la ultima întâlnire, dar Lumikki își amintea cel mai bine tăcerea. Nu era o tăcere de bun augur, care să le ofere siguranță. Avuseseră multe momente de acel gen. Tăcerea aceasta era goală, rece, sufocantă. Striga, cerea cuvintelor să o umple, dar niciuna dintre fete nu avea cuvinte.

Cuvintele se terminaseră. Fuseseră epuizate. Promisiunile – care niciodată nu fuseseră rostite, dar care le legau tacit – fuseseră încălcate.

Deodată, Liekki întinse mâna și o luă pe a lui Lumikki. Ea tresări involuntar. Simțea un milion de fiori în tot corpul. Fluturi în stomac. La naiba! De ce avea o putere atât de mare Liekki asupra ei și asupra trăirilor ei? Lumikki închise ochii instinctiv, sperând ca Liekki să facă ceea ce făcuse mereu în trecut. Să-i ia mâna, să întoarcă încheietura spre ea și să-și apese buzele pe pielea ei. Nimic nu o zăpăcea mai tare pe Lumikki.

Liekki nu făcu asta. Lumikki simți ceva metalic în palmă. Simți cum Liekki îi strângea degetele în jurul obiectului, apoi îi dă drumul. Lumikki deschise ochii, ridică palma și se uită la obiect. Era o broșă de argint, un dragon frumos, strâns ghem.

— E pentru tine. Pentru că fiecare ar trebui să aibă propriul dragon, spuse Liekki încet.

Lacrimile începură să curgă din ochii lui Lumikki. Nu spuse nimic. Nu putea să spună nimic. Nici măcar să-i mulțumească.

Bijuteria încă stătea ascunsă undeva. Nici măcar nu îndrăznise să se uite la ea. Cu toate acestea, fata își amintea fiecare detaliu: greutatea în palmă, solzii fini, metalul rece încălzindu-se treptat în palma ei.

Dragonul ei personal.

Dar ce să facă ea cu dragonul, dacă din viața ei lipsea focul?

18 iunie
sâmbătă

Secte grozave nu existau. La concluzia aceasta ajunsese Jiří Hašek după ce cercetase îndelung subiectul, petrecând nopți nedormite ca să studieze rapoarte, experiențe personale, biografii și forumuri online. Toate erau întunecate și tulburătoare, chiar toate. Chiar și cele care erau pline de iubire și de floricele, și de iepurași pufoși și de pace pe pământ. Sau cel puțin trebuiau să fie. Undeva în fundal existau mereu o sete ciudată de putere, abuzuri sexuale, activități periculoase de cult, obiceiuri alimentare dubioase sau igienă deficitară.

Jiří știa cum să recunoască sectele periculoase, de exemplu, datorită viziunii lor în alb și negru asupra lumii și izolării de societate. Puține secte rămâneau în picioare dacă nu aveau un lider charismatic și viziuni stricte asupra a ceea ce era bine sau rău, corect sau greșit. Certitudinea că doar secta respectivă deținea adevărul adevărat ținea comunitatea la un loc și îi făcea pe oameni să creadă că îi aștepta un viitor mai bun ori în viața viitoare ori, poate, pe altă planetă. Aleșii. Cei deosebiți. Cei care nu urmau să piară.

Poarta Raiului era una dintre sectele a cărei activitate Jiří o cercetase în detaliu. În anii '70, Marshall Applewhite înființase în State o sectă ce îmbina creștinismul și OZN-urile. Membrii sectei își spuneau frați și surori și trăiau împreună într-un apartament mare din California, care se presupune că era „mănăstirea” lor. Membrii nu aveau mai nicio legătură cu lumea din afară. Applewhite se castrase, iar cinci alți sectanți îi urmaseră exemplul. Membrii sectei credeau că extraterestrii le vor aduce pacea și îi vor lua cu ei pe o altă planetă.

Ei, și ce? Fiecare era liber să creadă ce poftea și să facă ce dorea cu viața sa. Lucrurile luaseră o turnură tragică atunci când Marshall Applewhite îi convinsese pe ceilalți că în spatele cometei Hale-Bopp se ascundea o navă spațială, care urma să transporte atâția sectanți câți putea duce. În martie 1997, aproape patruzeci de membri ai sectei se sinucisera, sub îndrumarea lui Applewhite.

Poarta Raiului nu era singura sectă de genul acesta. Jonestown, Davidienii, Ordinul Templului Solar... Numele sunau chiar frumos, însă toate poveștile lor se terminaseră cu tragedii și cu morți. Apoi mai erau acele culte pentru care nu era suficient să-și ucidă propriii membri, ci trebuia să se extindă și în afară. O organizație care purta numele adevărului plănuise și organizase un atac cu gaz în metrourile din Tokio. În 1995, fuseseră doisprezece morți și mii de răniți.^{22}

Cu cât Jiří afla mai multe informații despre secte, cu atât devenea mai înverșunat împotriva lor. Dacă ar fi putut contribui cu ceva la deșeurile vreunei secte, ar fi simțit că munca lui nu fusese degeaba.

Jiří se uită la chipul bărbatului care ședea dinaintea sa și se întrebă când își pierduse acesta credința și se hotărâse să încalce regula tăcerii. Bărbatul îl ducea cu gândul la un câine slab, bătut în fiecare zi a vieții lui. Era uscat, umerii săi înguști păreau și mai înguști din cauză că stătea cocoșat. Ochii lui închiși la culoare cercetau tot timpul celelalte mese din cafenea și pe ceilalți clienți, iar lui Jiří îi era greu să-i prindă privirea mai mult de câteva secunde. Omul părea să aibă cam cincizeci de ani, chiar dacă nu

avea probabil decât vreo patruzeci. Existase oare o vreme în care acest bărbat chiar se bazase pe faptul că el era alesul Domnului? Trebuie că existase. Altfel nu ar fi rămas în sectă atât de mulți ani.

Bărbatul îi povestise doar foarte puține despre el. Fără nume, bineînțeles – Jiří nici nu se aștepta la asta, oricum. Jiří primise de la șeful lui un pont conform căruia bărbatul acesta putea fi convins să accepte un interviu anonim. Șeful nu îi dezvăluise cum reușise să îl contacteze, iar Jiří nu întrebase. Învățase că era mai bine să nu întrebe prea multe. Dacă omul-cheie căruia putea să îi ia un interviu pentru știrea la care lucra își era servit pe tavă, atunci nu te apuca să întrebi cum făcuseră rost de el. Oportunitatea trebuia exploatată atunci când apărea. Acesta era unul dintre principiile de viață ale lui Jiří.

— Deci nu mă va recunoaște nimeni? voi bărbatul să se asigure a nu știu câta oară.

Jiří își suprimă un oftat frustrat și explică răbdător:

— Tocmai aceasta este ideea unui interviu anonim. Stați cu spatele la cameră, iar silueta se poate estompa sau vă puteți chiar pune un hanorac mare. Vocea va fi, de asemenea, modificată.

Mâinile bărbatului încercau să se sprijine una pe alta, în colțul întunecat al cafenelei. Își aduse palmele împreună ca pentru rugăciune, apoi și le depărtă din nou, își frecă degetele mari, își rupse cuticulele. Atenția lui Jiří fu atrasă de faptul că mâinile bărbatului erau foarte uscate. Poate că secta interzicea folosirea produselor cosmetice, precum crema de mâini?

— În total, suntem douăzeci. Locuim undeva în afara zonei centrale, spuse bărbatul.

— Unde anume? întreabă Jiří.

Bărbatul scutură puternic din cap.

— Nu pot să spun.

Poate nu încă, gândi Jiří. Urma să-l facă pe om să aibă atâta încredere în el, încât să-i dea de bunăvoie adresa exactă. Acum însă trebuia să nu-l preseze și să-l întrebe altceva.

— De când faceți parte din grup?

— De la bun început. De douăzeci de ani. Inițial am fost mai puțini, dar de-a lungul anilor am găsit și alți membri ai Familiei.

— Cum vă întrețineți? Mergeți la lucru?

— O parte, da. Toate veniturile noastre sunt împărțite și sunt folosite pentru binele Familiei. Nimeni nu are dreptul la mai mult decât ceilalți. Când ne alăturăm Familiei, donăm toată agoniseala noastră acesteia.

— Ca un fel de comunism, așadar? întreabă Jiří încercând să destindă atmosfera.

Bărbatul îl privi atent, cu seriozitate. Încercarea de a glumi eșuase.

— Viața noastră este ascetică. Avem nevoie de foarte puțin. La urma urmei, toate cele lumești sunt inutile și excesive.

În vocea lui se simțea un amestec straniu de tristețe și mândrie. Ca și când și-ar fi dat seama că-și petrecuse cei mai buni ani din viață în condiții mizere, și totuși credea că făcuse bine.

Jiří nu ținea să-l grăbească, însă ar fi vrut date mai concrete. Până acum, nu auzise nimic de interese particulare, nimic care să indice că avea ingredientele știrii secolului.

Oamenii aveau dreptul să locuiască în comunități și să-și petreacă fiecare zi închinându-se lui Dumnezeu. Asta nu era o știre de zile mari. Nu era suficient ceva de genul „Hei, uite, aici printre noi locuiesc niște fanatici ai Bibliei”. Nici măcar dacă treaba asta cu fanaticii li s-ar fi părut interesantă oamenilor. În cel mai fericit caz, ar fi fost un reportaj de interes general, nu o mare dezvăluire.

— Aveți și copii acolo? întrebă Jiři, în cele din urmă. Ce fel de pedepse se folosesc dacă membrii sectei voastre sunt neascultători?

— Nu folosim numele de sectă, răspuse repede bărbatul. Suntem o Familie.

— Să spunem atunci „Familie.” Nu prea contează numele, spuse Jiři.

— Ba contează, susținu bărbatul. Pentru că suntem cu adevărat o Familie. Familia albă.

Jiři își notă cuvintele în carnețel. Poate că numele urma să fie relevant. În momentul acesta însă, conta să câștige încrederea bărbatului arătând că prețuia cuvintele rostite de el.

— A pomenit vreodată cineva dintre voi despre un dușman anume? Adică nu neapărat un inamic al sufletului, ci chiar aici, pe Pământ? încercă Jiři.

Trebuia să existe un motiv pentru care tocmai el fusese pus să cerceteze fix această sectă. O taină întunecată și probabil periculoasă, pe care el o va scoate la iveală.

Bărbatul se uită împrejur, apoi se aplecă în față, coborându-și vocea.

— De fapt, lucrurile stau altfel, aici, pe Pământ... începu el.

Chiar atunci trecu cineva pe lângă masa lor. Bărbatul tresări, de parcă tocmai explodase un balon la urechea lui. Jiři îi aruncă o privire persoanei în cauză. Era doar o fată care mergea la toaletă. Avea păr scurt, șaten și un top negru fără mâneci. Nu era genul de om pe care îl vezi a doua oară. Părea să fie turistă, așadar, bărbatul nu avea motiv să se teamă că ar fi înțeles ceva din conversația lor, chiar de s-ar fi întâmplat să prindă vreo frântură.

Atmosfera de încredere se destrămasese totuși. În ochii bărbatului se citea teama, pe care Jiři nu știa cum să o îndepărteze. Ghicise că acesta nu mai avea să-i spună nimic. Recunoștea frica și panica. Acestea îl făceau pe interviuat să se retragă de tot în carapace.

— Așadar, ne-am înțeles că veți da un interviu video? întrebă Jiři. Mâine?

Bărbatul nu răspuse imediat. Ezita.

Rahat! Jiři încerca să nu se arate nerăbdător. Dacă se grăbea, risca să piardă totul. Omul putea să dispară și să nu se mai întoarcă niciodată. Jiři ar fi rămas fără nicio știre.

— La ora douăsprezece, în același loc. De aici ne vom muta apoi în studio, unde nimeni altcineva în afară de mine nu va auzi povestea.

Vocea lui Jiři rămase calmă și convingătoare. Nu cerea și nu sugera nimic, părea doar să expună faptele. Vedea cum vorbele lui îl influențau pe bărbat. Acesta dădu aprobator din cap. Încet, dar totuși dădu din cap. Jiři întinse mâna. Bărbatul se uită îndelung la ea, apoi i-o strânse. Jiři se chinuia să nu tresară din cauza palmei aspre și uscate. Astfel, încheiaseră un acord.

Bărbatul plecă înainte, cum se înțeleseseră. Jiři așteptă cinci minute și abia apoi

plecă. Când Jiří păși în căldura arzătoare a soarelui, se simți de parcă intrase în altă lume. Simțea nevoia să-și facă vânt cu mâna, în mijlocul străzii, printre ceilalți oameni. Obținuse interviul. Jiří era sigur că bărbatul avea ceva de dezvăluit.

Femeia își șterse transpirația de pe frunte cu șervețelul. Canicula apăsătoare însemna că veneau furtuni în următoarele zile. Tabloidele se plâneau de valul de căldură nemaipomenit și de secetă, deși în realitate vremea nu era chiar așa de neobișnuită. Numai pe frontul de știri era liniște. În general, liniștea o enerva, însă nu și de data aceasta. Cu cât era mai liniște la început, cu atât se vor auzi strigătele mai tare, după ce începea să se întâmple totul.

Femeia privea cerul albastru, lipsit de nori. Tocmai primise un telefon, confirmându-i-se niște instrucțiuni operaționale. Era convinsă că într-adevăr era în regulă. Informațiile fuseseră suficiente. Sursa de informații nu mai era necesară.

O poveste cu eroi cerea riscuri și morți.

Femeia se uită la tabla de șah pe care o ținea pe masă, deși, de fapt, nu juca șah. Mângâie cu degetul un pion alb, apoi răsturnă piesa cu o mișcare ușoară. Ca jocul să continue în direcția necesară, mai trebuia să și sacrifice piese.

Razele soarelui făceau suprafața râului Vltava să strălucească. Era o zi frumoasă ca să mori.

Bărbatul adus de spate mergea cu pași repezi pe stradă, uitându-se împrejur și în urmă. Arăta de parcă nimic nu îl mai putea surprinde. Traversa o stradă mărginașă, când o mașină apărură din senin de după colț. Bărbatul apucă să observe mașina, dar nu mai apucă să se ferească.

Prin minte îi trecură multe gânduri și senzații în același timp. I se părea nedrept că asta i se întâmplase tocmai acum, când în final găsisese curajul să vorbească. Era întristat pentru toți cei care urmau să-l plângă.

Martorii oculari dădură declarații contradictorii. Unii credeau că mașina încetinise, alții erau de altă părere. În orice caz, în fața mașinii zăcea un om care fusese lovit cu atâta forță, încât zburase mai mulți metri, după care se izbise de strada pietruită. În câteva clipe, o baltă mare de sânge se formă sub capul său. Prima persoană care ajunse la locul accidentului constată că bărbatul murise pe loc.

Șoferul mașinii gri fugise de la locul faptei și nimeni nu apucase să ia numărul de înmatriculare. Unii se îndoiau chiar că mașina ar fi avut unul. Nimeni nu reținuse cum arăta șoferul sau măcar dacă era bărbat sau femeie.

Zelenka se duse la fereastră și văzu același peisaj pe care îl vedea de cinci ani încoace. Teii, ale căror frunze își schimbau culorile și pe care vântul de septembrie le smulgea, crengile goale care deveneau albe iarna, iar primăvara se umpleau de muguri din care ieșeau noi frunze. Acum copacii erau mult mai mici decât înainte. Chiar cu o zi în urmă, Jaro tăia cu ferăstrăul crengile de prisos. Zelenkăi i se părea că teii tunși arătau de-a dreptul dezolant. Grămada de crengi de la rădăcină arăta ca un mormânt. Zelenka privi curtea înconjurată de gardul negru de fier, aidoma unui coșmar întunecat. Pipăi cu un deget rama ferestrei. Vopseaua albă crăpase și se desprindea în fulgi. Geamurile ar fi trebuit spălate. Soarele strălucitor de vară scotea la iveală toate amprentele și urmele de praf. Nu merita să se apuce să le spele. Nu mai merita.

Deodată, camera păru mică. Peisajul, înghesuit. Zelenka ar fi vrut să poată privi dincolo de el. Mirosul stătut, de mucegai, al casei, amestecat cu izul dulceag al tămâii, părea sufocant acum, deși Zelenkăi îi plăcea de obicei. În mod normal, o făcea să se simtă în siguranță.

Tânăra nu pricepea ce se întâmplase. În ultimii cinci ani, fusese mai fericită decât și-ar fi putut imagina. Deși plânse și îi fusese dor de mama ei și se simțise infinit de singură, fusese totuși mulțumită. Zelenka nu mai tânjea după nimic. Primise atât de multe în viață! Primise oameni care aveau grijă de ea și care îi ofereau o casă. Primise o credință care era mai mare și mai puternică decât ea. Fata știa ce răsplată o aștepta.

Zelenka se gândi că primii cincisprezece ani din viața ei fuseseră ca un vis din care se trezise. Trezirea fusese crudă, sfâșietoare, dar cu atât mai mult necesară. Își imaginase cândva că viața era ceea ce părea să fie. Treburile cotidiene, mersul la școală, privitul la televizor în fiecare seară împreună cu mama, prietenii, să te îndrăgostești, băieții care nu se uitau deloc la ea, călătoria la New York, o slujbă de fotograf sau de profesor. Viața fusese superficială, depinsese de lucruri materiale și lumești. Zelenka fusese chiar exagerat de îngrijorată întrebându-se dacă era frumoasă și elegantă. Obişnuia să petreacă ore în șir în oglindă și să-și facă griji pentru fiecare cusur pe care îl avea, încercând să-l corecteze cu machiaj. Asta chiar dacă în prezența oamenilor era atât de timidă și de tăcută, încât nimeni nu se mai uita dacă avea genele lungi și arcuite.

Zelenka fusese atât de nesigură pe ea! Fusese somnambulă. Nu văzuse lumina dumnezeiască ce strălucea în lume. Numai Familia albă îi arătase și o făcuse să înțeleagă că toată lumea înconjurătoare era atât de mică și de insignifiantă în comparație cu Adevărul. Că ea nu era, de fapt, nimic fără sfințenie și Dumnezeu. Aici, pe Pământul acesta, viața Zelenkăi, precum și cele ale tuturor celorlalți oameni, era ascensiunea treptelor. Doar că ușa casei celei adevărate se deschidea mai târziu. Și atunci, de ce să se plângă dacă treptele erau modeste și uneori greu de urcat, când, la urma urmei, acestea nu aveau nicio semnificație în infinitatea ce venea?

Și totuși Zelenka se gândea acum la tot ce îi povestise Lumikki despre viața ei și despre Finlanda, atunci când se văzuseră ultima oară. Se gândea la aurora boreală și la nopțile polare. Se gândea la înotul la copcă. Toate acestea sunau atât de curios și de deosebit! Ca un basm. Timp de cincisprezece ani, Zelenka nu se gândise să călătorească.

Acum își dădea seama ca de un secret că ar putea să se urce cu Lumikki în avion, să zboare departe în Finlanda, să meargă la saună, să înoate în apa cristalină a lacurilor și să simtă mirosul mestecenilor, despre care Lumikki vorbise atât de frumos. Lumikki trezise în Zelenka dorința de a-și folosi toate simțurile la capacitate maximă, măcar o dată în viață.

Ce gânduri zadarnice, prostesteți!

Zelenka se uită prin cameră, la paturile lipite de perete. Trei dintre ei dormeau aici. Pe podeaua de lemn nu se afla niciun covor. Pe pereți nu existau tablouri. Nu aveau birou, veioze, scaune. Nimic ce ar putea duce cu gândul la ceva rău. Nu aveau nevoie de stimulente. Seara, le ajungeau rugăciunile. Cum nu erau atât de legați de cele lumești, ajungeau mai aproape de Dumnezeu.

Zelenka își încrucișă mâinile. Păcătuiuse cu gândul, începuse să-și dorească ceva ce nu avea voie să vrea. Trebuia să ceară iertare pentru asta.

Începu să se roage pentru mai multă putere.

Nu putu să nu se gândească la faptul că imediat se făcea ora trei jumătate. Dacă voia să se vadă cu Lumikki în grădina castelului la cinci, atunci trebuia să plece curând. Zelenka n-ar fi trebuit să se ducă. De fapt, era pedepsită pentru că încălcase regulile aducând-o pe Lumikki în casa Familiei fără să ceară permisiunea. Îi spusese doar că nimeni nu poate intra, pur și simplu. Familia trebuia întâi să afle dacă Lumikki era genul de persoană în care puteau avea încredere. Pentru ei nu era suficient că ea era sora Zelenkăi.

Zelenka întrebase dacă se temeau să nu povestească ceva. Nu era vorba despre asta, se pare. Era vorba despre faptul că membrii Familiei trebuiau să se protejeze unii pe alții și legătura lor sfântă. Nimeni nu putea să încalce regula. Inelarul stâng al Zelenkăi se freca ușor de inelarul drept, pe care purtase ani în șir inelul primit în dar de la mama ei când împlinise 15 ani. Mama ei murise la câteva zile după aceea. Zelenka atinge inelul de fiecare dată când simțea nevoia de putere sau de alinare.

Săptămâna trecută, Zelenka își scosese totuși inelul. Adam îi spusese și mai clar cum mama ei își pierduse credința și abandonase Familia, astfel că păstrarea inelului ar fi fost percepută ca o trădare. Zelenka aruncase inelul în râu. Se scufundase la fel cum o făcuse și mama ei.

Putea găsi putere și alinare altundeva, în credință și în Dumnezeu.

Rugăciunea Zelenkăi fu întreruptă atunci când, de la parter, se auzi un strigăt de durere:

— Jaro e mort!

Zelenka își desfăcu brațele. În mintea ei apăru brusc un sentiment de vinovăție. Coborî repede treptele. Dacă Dumnezeu îi văzuse visurile lumești păcătoase și o pedepsise arătându-i cât de repede putea surveni moartea?

Lumikki ședea în grădina palatului și se uita la fântâna arteziană, ai cărei stropi de apă cădeau ca niște nestemate. Picăturile dansau în aer pentru o clipă, dar apoi cădeau inevitabil și se loveau de suprafața apei. Lumikki se întrebă cum ar fi arătat dacă s-ar fi ridicat brusc în aer, ca niște baloane scânteietoare. Plutind undeva, departe. Cochetă cu

ideea, gândindu-se că ar fi putut zbura până în Finlanda și ar fi vărsat o ploaie caldă de vară asupra lui Liekki.

Liekki. Iarăși se gândi la ea. Era din cauza distanței? Era mai ușor să-i permită dorului să o cuprindă atunci când se afla în altă țară? Devenise mai îngăduitoare?

În mod logic, gândurile lui Lumikki nu ar fi trebuit să se îndrepte acum decât spre strania Zelenka și familia ei și mai stranie, și către întrebarea dacă erau sau nu înrudite. Chiar avea tatăl ei un copil secret în Praga? Dorul însă nu voia să respecte logica tradițională. Avea propria cale, iar Lumikki nu putea să schimbe nimic.

Lumikki privi în jos spre oraș și simți brusc o înstrăinare puternică. Ea nu aparținea acestui loc. Era doar în vizită, turistă, urma să plece înainte ca orașul să-i devină cu adevărat cunoscut. Nu va rămâne aici.

Unde se simțea Lumikki acasă, de fapt?

Nu în Riihimäki, la mama și la tata. Nici chiar în Tampere, cel puțin nu încă. Nu avea niciun punct de referință care să o lege de vreun loc atât de puternic, încât să-l considere acasă.

Vântul fierbinte îi mângâia părul. Se gândi la mâna aceea, la singura mână care o mângâiase pe păr în așa fel încât voise ca atingerea să nu se mai termine. În brațele lui Liekki se simțise acasă. Iar, când fusese privită de ea cu atâta căldură, se simțise în siguranță, vie, întreagă. Voise doar să fie ea însăși, nu să demonstreze ceva, nu să ascundă, să tănuiască ceva, vreo parte din ea. Fusese fericită. Se simțise iubită.

Vântul aduse mireasmă de flori, copaci și vară, și era atât de uimitor, încât Lumikki trebui să se așeze. Sentimentul de alienare începu să o înconjoare precum o pânză subțire. Pornea din picioare, urca apoi către șolduri, talie, îi lega brațele în lateral, se înfășura în jurul gâtului, îi acoperea gura.

Și dacă nu se va mai simți niciodată acasă fără Liekki?

Dacă nu va mai reuși niciodată să iubească pe cineva?

Dacă pierduse singura persoană cu care putea fi vreodată fericită?

Era o dimineață oarecare din iulie. Povestiseră timp îndelungat și niciuna nu dormise. Soarele răsărea. Lumina pătrundea blând prin fereastra cabanei, mângâia crengile mesteacănului. Ele zăceau în patul îngust, față în față. Liekki se uita cu atenție la Lumikki, așa cum făcea întotdeauna. Privirea nu îi era critică. Era caldă, plină de iubire.

— O întrebare sinceră, Lumikki, șopti Liekki.

— Spune, o îndemnă ea.

— Cât de des te gândești că ești frumoasă?

Lumikki tăcu o clipă.

— Sincer, niciodată!

Era adevărat. Fusese considerată urâtă atât de mulți ani, încât era imună la asta. Uneori chiar se gândise că era urâtă. Se gândise că acela putea fi motivul. Că era atât de urâtă, încât atacatorul trebuia să o scuie în față, să o lovească. Înfașșurarea ei era atât de dezgustătoare, încât nu se putea abține. Mai târziu, Lumikki înțelesese că nu era așa.

Înțelesese că nu era urâtă, ci doar ștearsă. Și, oricum, nu era relevant cum arăta. Nu-i trebuia să fie frumoasă în ochii altcuiva. Asta până o întâlnește pe Liekki.

— De-asta mă și temeam, zise Liekki. Așa că acum am să-ți spun tot ce e frumos la tine.

Rosti asta pe un ton atât de serios și oficial, că Lumikki începu să râdă.

Liekki ridică mâna și îi netezi părul cu degetele.

— Fruntea ta. Ai o frunte care arată că în spatele ei aleargă o groază de idei.

Degetele lui Liekki continuară spre sprâncenele lui Lumikki.

— Sprâncenele și ochii formează un întreg. Ai ochi luminoși, perfect conturați. Și o privire atât de intensă, că m-am pierdut complet când te-am văzut prima dată.

Inima lui Lumikki începu să bată mai tare, iar ochii i se umeziră. Cuvintele lui Liekki o mângâiau precum degetele ei. Găseau în interiorul ei coarda sensibilă.

O atingere pe obraz. Ca un fulg de moale.

— Linia bărbiei. În același timp, grațioasă și puternică.

Degetul îi alunecă pe buze. Acum atingerea începu să radieze în tot corpul. Până în stomac. Și mai jos.

— Buzele tale. Ai cele mai frumoase buze pe care le-am văzut. Și cele mai moi pe care le-am sărutat vreodată.

Lumikki ar fi vrut ca Liekki să o sărute chiar acum, însă ea continuă să-și plimbe degetul până ajunse la claviculă.

— Gâtul, neînchipuit de frumos. Și cum se unește cu umerii. Și claviculele tale, ca aripile unei păsări.

Lui Lumikki i se tăiase respirația. Era uimitor cât de strâns legate erau afecțiunea și dorința. Cuvintele lui Liekki o făceau să simtă jenă, uimire, emoție și mulțumire, toate în același timp. Atingerea ei făcea să crească în ea o nevoie tot mai sălbatică de a fi admirată. De a fi considerată frumoasă. De a fi văzută complet diferit de cum o văzuse cineva vreodată. Era aproape dureros de bine.

Mâna lui Liekki merse mai jos. Nici respirația ei nu mai era calmă atunci când îi șopti lui Lumikki la ureche:

— Sâni tăi...

Apoi, cuvintele se pierdură. Atingerile continuară povestea.

Mai aveau și alt joc. Se numea *Harta comorii*. Sau, mai degrabă, existau două variante: harta spirituală și harta fizică a comorii.

Cea spirituală era așa: cartograful scria pe hârtie niște cuvinte sau desena ceva asociat cu ceva esențial din viața sa. Între cuvinte și desene erau trasate drumuri. Cititorul hărții putea alege singur pe ce drum să meargă. Cartograful trebuia să explice cum se îmbinau cuvintele sau desenele de pe drumul respectiv și ce fel de poveste se ascundea în spatele lor.

În acest fel, piesă cu piesă, Lumikki și Liekki își destăinuiau istoriile una alteia. Temerile, visurile, speranțele. Secretele pe care nu le spusese niciodată cuiva. Speranțele care aproape că erau prea fragile ca să fie rostite.

Harta spirituală a comorii scosese la iveală cuferele pe care le ținuseră închise. Își dăduseră una alteia cheile și spusese: *Deschide! Am încredere deplină în tine!*

Harta fizică se baza și ea pe încredere. Autorul hărții desena ceva pe propriul trup și

punea semne acolo unde voia să se întâmple ceva. Cititorul hărții putea să aleagă în ce ordine să treacă prin puncte și prin câte deodată. Desenatorul hărții indica mereu în ce fel să fie atins, sărutat, mușcat sau chiar numai privit. Cititorul hărții trebuia să se supună întocmai.

Hărțile nu aveau un scop în sine. Erau simple jocuri, care puteau fi întrerupte oricând. Puteau da la o parte desenele și literele și să se concentreze pe modul în care situațiile duceau la alte situații, în mod natural, de la sine.

Existase un timp în care totul între Lumikki și Liekki fusese corect, clar, bine și natural. Lumikki visa adesea la vremurile acelea. De fiecare dată, trezirea îi părise extrem de violentă, inoportună.

De ce trebuia să se trezească, dacă realitatea din vis era mult mai plăcută și mai corectă?

Mințise. Spusese lucruri care puteau fi adevărate, însă nu erau. Își construisese povestea cu atenție, ca să nu poată fi prins.

La urma urmei, era atât de greșit să minți? Dacă minciuna era mai frumoasă decât adevărul... Dacă minciuna le oferea atât celui care o spunea, cât și celor care o auzeau mai mult decât adevărul...

Minciuna devenea poveste, povestea devenea adevărată.

Nu regreta.

Voia să vadă sfârșitul acestei istorisiri până la ultima pagină. Își asuma riscul de a avea parte de un final crud. Finalul său.

Lumikki se uită pe telefon să vadă cât era ceasul. Era deja cinci. Zelenka nu se zărea. Era posibil să nu vină. Telefonul atârna greu în palma tinerei. Ca și când ar fi îndemnat-o: „Sună-l pe tatăl tău. Întreabă-l direct pe el”. Lumikki începuse să ia și varianta asta în considerare. Se gândise la un atac-surpriză. Mai întâi, să povestească despre una, despre alta cu el, despre vreme și așa mai departe, apoi să-l lovească din senin, să-l întrebe dacă era adevărat că avea o fată aici, în Praga. Și-ar fi dat seama imediat din vocea lui dacă mințea sau nu. Sau, cel puțin, Lumikki își imagina că și-ar fi dat seama. Nu putea să spună sigur – era posibil ca tatăl ei să fie un mincinos mai bun decât se aștepta ea.

Dacă Zelenka era fata lui și toată povestea ei era adevărată, atunci Lumikki își cunoștea tatăl și mai puțin decât s-ar fi gândit vreodată. Își cunosc însă copiii părinții? Cu adevărat, până în cele mai adânci străfunduri? La urma urmei, văd din ei doar o mică parte. Nu știu cum fuseseră aceștia în copilărie, ce visuri avuseseră în adolescență. Nici măcar dacă părinții înșiși le-ar povesti, iar asta pentru că istorisirile sunt mereu cosmetizate, tocmai pentru că le sunt spuse copiilor.

În familia lui Lumikki nu se vorbise niciodată despre lucrurile astea. Nu le stătea în fire. Uneori, Lumikki se simțea de parcă locuise timp de șaisprezece ani cu niște străini, în cel mai fericit caz cu niște cunoștințe oarecare.

Era cinci și cinci. Lumikki se ridică de pe banca de lemn și-și întinse puțin picioarele. Mersese mult astăzi. Îi plăcea să meargă. Așa, învăța mai bine orașul decât dacă mergea cu tramvaiul, autobuzul sau metroul. Se întrebă dacă să plece. Foamea îi rodea stomacul.

Își cântări telefonul în mână. Poate că era momentul să o facă. Numărul tatălui ei se găsea la litera P. P de la „papa”. Lumikki sună rapid, ca nu cumva să apuce să se răzgândească.

I se răspunse aproape imediat. Nu era tatăl ei însă, ci mama.

— Peter a ieșit la jogging și și-a lăsat telefonul acasă, spuse mama. Ai vreo problemă urgentă? Îi spun să te sune înapoi imediat ce...

Lumikki simți cum o apucă durerea de cap imediat ce auzi vocea îngrijorată a mamei.

— Nu, adică... Mi-am adus aminte că tata a fost aici, în Praga, oare când s-a întâmplat asta...? întrebă ea repede.

La capătul celălalt al firului se lăsă tăcerea pentru câteva clipe. Sigur, acum mama va spune că tata nu fusese niciodată în Praga. Era singurul răspuns logic, pentru că tata nu pomenise niciodată vreun cuvânt despre faptul că vizitase orașul, nici măcar atunci când Lumikki își planificase drumul acesta.

— Ați vorbit despre asta? Și eu credeam că Peter... Nu cred c-ar vrea să-și amintească despre asta. Doar au trecut mulți ani de-atunci. Au fost... niște ani răi.

Vocea mamei deveni stranie. Lumikki nu o mai auzise niciodată vorbind astfel. Era în același timp tristă și sinceră, prudentă și transparentă. Ca și când ar fi uitat pentru o clipă cu cine stătea de vorbă și ar fi vrut să spună mult mai multe. În acest moment, zidul protector al mamei era șubred. Întrebarea fusese bine formulată.

— S-a întâmplat ceva aici? puse Lumikki repede o nouă întrebare.

Acum nu mai putea bate în retragere, ușa fusese întredeschisă.

— Nu, nu are legătură cu asta... negă mama.

Lumikki auzi pași alergând pe drumul nisipos. Zelenka. Respira greu și avea ochii roșii, clar nu era în apele ei.

— Trebuie să închid acum. Vorbim mai târziu, spuse Lumikki repede și închise telefonul.

Nu se sincronizase cu mersul lucrurilor. Secretele urmau să fie scoase la iveală din două direcții.

— Jaro a murit, spuse Zelenka imediat.

— Jaro?

— Cineva din familie. A fost lovit de o mașină și a murit pe loc. Probabil, l-ai văzut ieri la fereastră.

Lacrimile începură să-i curgă. Lumikki îi întinse un șervețel mototolit, iar Zelenka îl luă cu același gest cu care un copil ia batista de la mama sa.

Lumikki își amintea de bărbat, de umerii lui înguști, de cearcănele lui și de privirea acră. În același timp în care imaginea lui îi revenise clar în minte, își aminti că-l văzuse mai devreme într-o cafenea, povestind cu un tânăr care își lua notițe într-un carnetel. Lumikki trecuse pe lângă masa lor, în drum spre toaletă. Atunci se gândise doar că era un interviu și nu făcuse legătura cu bărbatul de la geam, până în momentul de față.

Interviul și moartea accidentală, în aceeași zi. Instinctele lui Lumikki îi spuneau că nu putea fi vorba despre o coincidență.

Înălțime, cam un metru optzeci. Păr, șaten-închis, aproape negru. Ochii, căprui. Blugi deschiși la culoare, puțin uzați. Îți dădeai seama că fuseseră scumpi și că arătau ca în ziua în care fuseseră cumpărați. Un tricou deschis la culoare – fusese în carouri? Sau poate dungat? Lumikki nu era sigură. Vârsta, între douăzeci și doi și treizeci de ani. Cu tipii de genul ăsta era greu să-ți dai seama.

Lumikki își mânca bagheta cu brânză pe malul râului, încercând să-și amintească exact. Știa că nu era suficient. Doar pe baza acestor informații nu ar fi avut nicio șansă să-l găsească pe cel care îi luase interviu lui Jaro.

De ce încerca, de fapt? O persoană complet necunoscută fusese lovită de o mașină și ucisă. Tânăra nu ar fi trebuit să aibă nicio treabă cu asta. Și totuși avea. Dacă moartea lui Jaro nu fusese un accident, atunci era posibil ca și Zelenka să fie în pericol. Iar Zelenka era, probabil, sora ei.

Lumikki nu pomenise despre faptul că îl văzuse pe Jaro mai devreme în ziua aceea, luându-i-se un interviu. Era mai bine ca Zelenka să nu știe încă. Era zadarnic să o sperie și mai tare. Acum, Lumikki își dădea seama că Zelenka se temea. Apucaseră să stea la povești doar vreo jumătate de oră, apoi Zelenka trebuise să se întoarcă. Mare parte din timp, Lumikki încercase să o consoleze pe Zelenka, aceasta repetând întruna că Jaro nu ar fi trebuit să moară încă și că, de fapt, nu conta, dar că totul mersese totuși prost. Lumikki nu reușise să scoată nimic rațional de la ea.

Zelenka își exprimase regretul că nu putuse să-și facă familia să o accepte pe Lumikki. Se mai întâmpla. Zelenka se grăbise încercând să rezolve treburile repede, când, de fapt, ar fi trebuit să aibă mai multă răbdare. Toate la timpul lor. Familia o va primi cu brațele deschise pe Lumikki. Lumikki nu spusese că ideea asta i se părea de-a dreptul sinistră.

Totul rămăsese deci în aer atunci când Zelenka trebuise să plece. Se pare că nici nu avea dreptul să iasă din casă, însă dorise să o vadă neapărat pe Lumikki. Aceasta o întrebase dacă avea telefon mobil, ar fi fost mai ușor să comunice. Zelenka îi spusese doar atât:

— Nu, normal că nu. La urma urmei, nu are rost.

Conveniră să se întâlnească a doua zi, pe dealul Petřin. Când Lumikki o întrebase de ce era nevoie să schimbe zilnic locul de întâlnire, Zelenka spusese doar că era bine să nu fie legate de vreun loc anume. Lumikki nu mai întrebase nimic. Se prinsese deja că Zelenka se purta ciudat. Era sigură că avea motivele ei, și că ea, Lumikki, avea să le înțeleagă la un moment dat.

Seara începea să se lase. Temperatura încă era ridicată; Lumikki simți că maioul ei mirosea ușor a transpirație. Trebuia să-l clătească în seara aceea și să-l lase la uscat peste noapte. Plecase în călătorie cu foarte puțin bagaj, iar acum începuse să rămână fără haine curate. Ideea de a merge la cumpărături printre sute, mii de alți turiști din Praga nu îi surâdea câtuși de puțin. Pe lângă asta, călătoria se transformase în altceva, diferit de o vacanță relaxantă.

Lumikki își cântări opțiunile. Nu putea merge la poliția din Praga, n-ar fi avut ce să

le spună. Hei, a murit un bărbat lovit de mașină și îl văzusem cu o zi înainte stând la taifas cu un jurnalist? Nu, nu-l cunosc, știu doar că îl chema Jaro și că locuia într-o casă mare de lemn. Acolo stă un grup de oameni bizari, dar încă nu știu de ce formează cu toții o comunitate. Printre ei e și o fată care s-ar putea să fie soră-mea, adică mai degrabă sora mea vitregă. Ar fi răs cu toții de ea. Sau ar fi băgat-o la răcoare să-și revină din halucinații ori ar fi dat-o afară în stradă, să rățăcească precum lunaticii.

Ar putea să sune acasă și să le explice părinților situația cât putea de bine, să le ceară sfatul. Asta ar fi făcut o persoană obișnuită, cel mai probabil. Dar Lumikki nu era normală, și nici familia ei nu era una normală. La ei, lucrurile pur și simplu nu mergeau așa. În plus, era sigură că, după ultima convorbire, mama ei își revenise și-și dăduse seama ce spusese. În cel mai rău caz, ar fi obligat-o pe Lumikki să se întoarcă acasă, iar totul ar fi rămas nerezolvat.

Nu mai rămânea decât să încerce să soluționeze problema de una singură, folosindu-și propria judecată. Doar așa procedase toată viața.

Făcu un efort de memorie. Trebuia să-și aducă aminte o particularitate de-a reporterului, ceva care să o ajute să-l găsească. Știa că mintea ei înregistra constant detalii. Trebuia doar să le aducă la suprafață. Nu, reporterul nu purta inel. Așadar, nu era căsătorit. Informația asta nu folosea la nimic totuși. Bărbatul ținea hotărât și relaxat carnetelul. Nu era primul lui interviu. Cu siguranță, era un reporter cu experiență.

Lumikki închise ochii și rememoră momentul în care se dusesse la baie în cafenea. Trecuse destul de aproape de masa lor. Privirea îi fusese atrasă de carnetel. Se gândise că, și de-ar fi știut limba, nu ar fi putut desluși notițele din cauza scrisului dezordonat. Fusese doar un gând trecător, nesemnificativ în acel moment. Exista o discrepanță între scrisul acela dezordonat din carnetel și... încă ceva. Lui Lumikki acest contrast îi atrăsese atenția. Ce fusese?

Concentrează-te, concentrează-te, se îndemnă de una singură. Un grup de turiști care râdeau trecu pe lângă ea. Lumikki ținea ochii strâns închiși. Nu putea să-și lase gândurile să adoarmă acum, tocmai când era pe cale să găsească răspunsul.

În partea de sus a carnetelului. Destul de mic. Un logo. Desigur. Era un carnetel de firmă. Lumikki își aminti culoarea portocalie și forma rotundă a logoului. Și încă ceva? Vreun simbol? Un număr, asta era. Numărul opt. Logoul îi era cunoscut, pentru că-l mai văzuse undeva, dar unde?

Lumikki deschise ochii.

Optul portocaliu. Acum îl vedea foarte clar în minte, dar nu îl putea lega de nimic. Luă o gură de apă și porni. Poate că își va aduce aminte, dacă se va plimba puțin. Lumikki urcă treptele ce duceau pe pod. Acolo se afla o reclamă care se rotea. Femeia zâmbitoare care promova noul deodorant făcu loc reclamei la un nou serial polițist. Se pare că publicul larg nu se satură să se uite în fiecare seară cum oamenii se omoară între ei, apoi alții încearcă să clarifice cum se întâmplase totul.

Lumikki era pe punctul de a-și continua drumul, când privirea îi fu atrasă de un mic logo de sub reclamă. Un cerc portocaliu, în centrul căruia se afla un opt. Desigur. Canalul opt.

Acum Lumikki știa unde lucra reporterul.

Era atât de multă sticlă, încât clădirea părea ireală. Sticla reflecta culorile apusului de soare – roz, mov și portocaliu – care străluceau și mai tare decât logoul. Nu fusese greu să găsească sediul central al companiei de media Super8. Logoul rotativ de pe acoperișul clădirii se vedea de la mare distanță. Lumikki se uită pe geam în hol, unde o secretară își făcea unghiile, foarte concentrată. În mod evident, o parte dintre angajați lucrau până seara târziu.

Lumikki își făcuse temele de-acasă și căutase pe Google numărul de telefon al corporației. Aflase că era o companie multimedia, care avea propriul canal de televiziune și de știri, pe lângă un tabloid, câteva reviste și numeroase site-uri online. Super8 era, după cum sugera numele, super. Avea influență.

Tânăra ezită un moment. Nu avea un plan, de fapt. Se decise să facă ceea ce făcea tot timpul când era nehotărâtă. Să pară sigură pe ea. Tehnica asta funcționa în 90 la sută din cazuri. Își îndreptă umerii și intră pe ușa rotativă.

Secretara care-și făcea unghiile nu era nicidecum încântată să vadă în fața ei chipul transpirat al unei turiste cu rucsacul în spate. Simpla ei expresie îi cerea lui Lumikki să dispară imediat, nici nu era nevoie să deschidă gura. Lumikki nu-i dădu nicio atenție.

— *Excuse me, I'm looking for a man*^{23}, începu Lumikki.

Expresia secretarei se schimbă, acum părea să spună:

„Nu asta facem toate, *darling?*”

— Din păcate, nu-mi mai amintesc numele lui, dar lucrează aici. Fixaserăm o întâlnire, continuă Lumikki fără să clipească.

Femeia o măsură din cap până-n picioare, părând să se întrebe dacă să cheme paza. În cele din urmă, oftă și spuse:

— Trebuie să-mi dai o descriere mai exactă. Aici lucrează destul de mulți bărbați.

Lumikki îl descrie în detaliu pe bărbatul cu carnețelul. Secretara se încruntă gânditor. Lumikki îi aproximează vârsta, între douăzeci și cinci și treizeci de ani. Părea să fie o femeie care nu mergea la întâlniri atât de mult precum și-ar fi dorit, însă care era atentă la bărbații bine și la starea lor civilă. Lumikki își mușcă buza de jos și se aplecă în față, șoptind confidențial.

— Sincer vorbind, arăta super! Și n-avea verighetă.

Ochii secretarei se luminau.

— Atunci trebuie să fie Jiří! Însă probabil că a terminat pe ziua de azi și s-a dus acasă. Ești sigură că... dar uite-l că vine! Jiří, ai un musafir.

Lumikki văzu un bărbat tânăr ieșind din lift. Da, era același bărbat pe care îl văzuse mai devreme. Bărbatul se uită perplex la secretară, apoi la Lumikki. Îi spuse ceva în cehă. Secretara arătă în direcția lui Lumikki. Bărbatul se încruntă. Lumikki știa că trebuie să acționeze rapid, înainte ca paznicii să fie chemați.

— Am vești despre bărbatul pe care l-ai intervievat astăzi. A murit, spuse Lumikki.

Punct ochit, punct lovit. Lumikki văzu surprinderea și interesul din ochii bărbatului.

— Să mergem undeva să vorbim, spuse și o luă pe Lumikki de braț.

Secretara se uită în urma lor puțin visătoare, apoi oftă și continuă să-și facă unghiile.

Bărbatul duse mobilul la ureche. Trebuia să sune cât mai repede posibil. Așa îi cereau instrucțiunile. Îi răspunse imediat o femeie.

— A venit o tânără să-l vadă, imediat după livrare.

— O fată?

— Da. Vorbea în engleză. Părea să fie turistă.

— Poate fi vreo aventură de-o noapte?

— Nu părea genul ăla. Pe lângă asta, am auzit-o spunând că știe ceva de moartea Țintei numărul 1.

O clipă, la capătul celălalt al firului se făcu liniște.

— Îi urmărești? se auzi apoi.

— Bineînțeles.

— Bun. Lasă fata să-i spună ce știe. Poate fi o mișcare bună în faza asta.

— Și apoi?

— Nu știm cine e fata. Nu ne putem permite ca cineva să ne dea peste cap planurile. După ce se despart, elimin-o pe fată.

— Am priceput.

Bărbatul era cât pe ce să închidă, când femeia îi mai dădu o instrucțiune:

— După ce închizi, fă-i fetei o poză și trimite-ne-o, atât mie, cât și Tatălui. Dacă se întâmplă să-ți scape, trebuie să știm cum arată.

Apoi închise, înainte ca bărbatul să apuce să spună ceva. Își suprimă un mârâit iritat. „Dacă se întâmplă să-ți scape.” Bărbatului nu i se întâmpla să-i scape cineva. Treaba lui era să se asigure că, atunci când clientul voia ca ținta să fie eliminată, ținta era într-adevăr eliminată. Nu degeaba era el cel mai bun și de încredere asasin plătit din oraș.

Încrederea venea din faptul că bărbatul nu-și bătea capul cu principii morale. Respecta întocmai fiecare instrucțiune. Luă telefonul și se prefăcu a fotografia detaliile de pe clădirile vechi, deși în realitate o poză pe fata cu păr scurt. Făcu trei poze bune, din care tânăra era ușor de recunoscut.

Fata părea hotărâtă, dar deloc periculoasă. Bărbatul considera că era o măsură extremă să o elimine. Era însă un profesionist și nu discuta ordinele. Nu simțea milă sau compasiune pentru țintele sale. Dacă ar fi simțit, nu și-ar fi putut face treaba.

Trimise poza în același timp femeii și Tatălui. Puteau să vadă cum arăta fata. Nu peste mult timp, nu va mai arăta așa.

Când Lumikki intră în camera de hostel după două ore și se așeză pe pat, capul îi vâjâia de idei și întrebări. Hainele transpirate de pe ea i se păreau de nesuportat. Trebuia să facă un duș. Imediat. Sub apa rece îi va fi mai ușor să se gândească la ce-i povestise Jiří Hašek și să vadă ce va face mai departe.

Își dădu jos pantalonii scurți, topul, chiloții și sutienul și intră în baie. Puse dopul cam ruginit peste scurgerea din chiuvetă, aruncă hainele acolo și dădu drumul la apă. Amestecă în apă niște săpun lichid. Asta va înlătura mirosul de transpirație.

Lumikki știa deja că apa de la duș nu prea avea presiune. Dar nu se sinchisea de asta. Apa rece se prelingea pe trupul ei. Și-i limpezea gândurile.

Jiři spusese că...

Deodată, Lumikki auzi un sunet ciudat. Închise robinetul și ascultă. Era ca și când cineva încerca să descuie ușa camerei cu o cheie nepotrivită. Iarăși își uitase vreun bețiv numărul camerei? Totuși, din spatele ușii nu se auzeau înjurături sau mormăieli. Lumikki înșfăcă un prosop, să meargă să-i arunce câteva cuvinte, când auzi ușa deschizându-se încet. Îngheță pe loc în baie și ascultă în liniște.

Cineva umbla prin camera ei.

Pașii erau siguri și tăcuți. Ca și când cineva nu voia să facă zgomot.

Camerista? Nu la ora asta din noapte. Mai mult, ar fi strigat „cleaning” sau „room service”. Un hoț? Părea cea mai probabilă variantă. Lumikki spera ca acesta să-i ia doar banii, nu și pașaportul.

Baia nu avea fereastră. Niciun mijloc de scăpare. Lumikki spera ca hoțul să ia odată ce avea de luat, apoi să fugă. Își dădu seama că spera degeaba, când clanța ușii de la baie se lăsă în jos.

Un bărbat solid, înalt și bronzat trânti ușa și aproape se împiedică de prosopul făcut grămadă jos. Trase perdeaua de la duș, dar nu se afla nimeni acolo. Verifică apoi cu mâna hainele puse la înmuiat în chiuvetă. Mirosea a aftershave ieftin și a transpirație înțepătoare.

Lumikki se uita la chipul bărbatului. Părul începuse să i se rărească. Probabil că el nici nu realiza asta, pentru că începutul de chelie era încă destul de greu de observat. Lumikki nu își ținea respirația. Știa că, dacă făcea așa, măsura asta extremă s-ar fi întors împotriva ei când ar fi rămas fără aer, căci atunci ar fi scos un zgomot și mai puternic decât sunetul constant al respirației.

Stătea complet nemișcată în conducta de aer condiționat aflată deasupra tavanului băii. Din fericire, în hostelurile de o stea se investea atât de mult în treaba asta, încât erau puse doar vreo două scânduri de protecție. Lumikki reușise să se strecoare printre ele.

Bărbatul se uită în jur. Ciocăni și în pereți. În sus nu se uită. Cel puțin, nu încă.

Cine naiba era și ce căuta în camera lui Lumikki?

Fata simți cum apa i se scurgea din păr în jos, pe nas. O picătură se desprinsese și rămase ca prin minune locului. Lumikki nu avea cum să o șteargă. Știa că, dacă picătura avea să cadă, ar fi nimerit direct în capul cu început de chelie al bărbatului. Atunci acesta s-ar fi uitat în sus.

Lui Lumikki îi tremurau mâinile și picioarele de efort. Îi era greu să stea nemișcată. Dar trebuia să rămână împietrită!

Deodată, din hol răsunară zgomote familiare. Vecinii petrecăreți ai lui Lumikki.

Picătura alunecă de pe nasul fetei.

Bărbatul se întoarse și ieși din baie. Picătura căzu fără zgomot pe prosopul de pe jos.

Bărbatul așteptă ca petrecăreții să se ducă în camera alăturată, apoi ieși.

Lumikki așteptă ca pașii bărbatului să se îndepărteze suficient, încât să fie sigură că acesta a plecat de-a binelea. Apoi coborî tremurând din conducta de aer și se prăbuși pe prosopul de pe podea.

Mirosul bărbatului mai plutea încă în aer, iritându-i nările.

Când Lumikki ieși din baie, își verifică bagajul. Nu lipsea nimic. Intrusul nu fusese un hoț. Căutase altceva în cameră: pe Lumikki!

Tânăra știa că nu mai era în siguranță dacă rămânea în hostel.

19 iunie
duminică
dimineața devreme

Pic, pic, pic, pic...

Picăturile de apă cădeau pe strada pietruită. Punga subțire de plastic avea sigur o gaură prin care se scurgea apa. Lumikki își vârâse hainele ude în pungă și restul lucrurilor în bagaj, cât putuse de repede. Îi luase cinci minute să împacheteze tot. Acum era pe stradă, întrebându-se ce să facă.

Putea să încerce să găsească alt hostel ieftin, însă va mai putea lua o cameră la ora asta? Era trecut de unsprezece. Nu-i surâdea ideea să meargă din hostel în hostel, încercând să găsească o cameră liberă. Nici să intre pe net de pe telefon sau dintr-o cafenea și să caute un loc unde să stea.

Brusc, se simți obosită. Ar fi vrut să sune acasă și să-și întrebe părinții dacă puteau să-i ia un bilet de întoarcere chiar în noaptea aceea. Dar știa că asta ar fi însemnat să rămână fără niciun pic de independență. Ar fi devenit un copil neajutorat, care nu se putea descurca singur.

O parte din ea voia să fie un copil neajutorat care să-și sune părinții și să se întoarcă imediat în Finlanda. Ar fi sărit într-un taxi, s-ar fi dus la aeroport și s-ar fi urcat în avion. Ar fi uitat de Praga. Ar fi uitat de Zelenka. Ar fi uitat că un bărbat necunoscut intrase în camera ei. L-ar fi uitat pe Jiří Hašek și tot ceea ce-i spusese acesta.

Jiří. La naiba!

Lumikki scoase pantalonii uzi din plasă și căută în buzunar. Acolo era. O carte de vizită murată bine. Se mai distingea totuși numărul de telefon. Din fericire.

— Sună-mă dacă apare ceva nou. Absolut orice. La orice oră.

Așa îi spusese Jiří. Lumikki nu credea că se referea chiar la asta, însă nu avea altă opțiune. Nu era gata să se întoarcă acasă. Ar fi fost o lașitate. Iar Lumikki nu era o lașă. În plus, ar fi însemnat mult prea multe întrebări din partea părinților, iar ea nu voia să fie interogată, când nici ea nu avea răspunsuri.

Lumikki formă numărul lui Jiří și lăsă telefonul să sune. Spera ca tipul să nu aibă vreo prietenă care să răspundă în locul lui la telefon. În urma întâlnirii de mai devreme, concluzionase că Jiří era singur, însă putea să se și înșele. În plus, dacă era singur, asta nu însemna că trebuia să-și petreacă seara singur.

Bărbatul răspunse după al treilea apel.

— *This is Lumikki Andersson*, spuse ea.

Apoi îi trebui o clipă să-și aducă aminte cum să se exprime limpede în engleză, pentru că întrebarea *Can I spend the night with you?*^[24] ar fi dus cu gândul la altceva.

Îndreptându-se către Jiří Hašek, Lumikki derulă în minte „întâlnirea” cu el de mai devreme. Jiří o dusesse într-o cafenea cunoscută și-i oferise o cola. Apoi îi ceruse să-i povestească totul despre ea și despre Jaro, mai ales despre moartea acestuia. Lumikki îi spusese cât mai pe ocolite că ea era o turistă obișnuită din Finlanda și că o întâlnise absolut întâmplător pe Zelenka. Nu suflase niciun cuvânt că era posibil să fie sora ei vitregă. Din punctul ei de vedere, asta nu era treaba lui Jiří. Cel puțin nu în faza asta. Nu atâta vreme cât nici Lumikki nu știa nimic despre el. Nu știa dacă se putea baza pe

el.

Lumikki îi spusese că îl văzuse pe Jaro și că intrase în cafeneaua aceea la nimereală. Zelenka îi povestise apoi despre moartea lui, iar ea se îndoia că fusese doar o coincidență.

— Pari să știi destul de multe despre o fată pe care ai cunoscut-o întâmplător, comentase Jiři.

Lumikki rămăsese tăcută. Jiři își golise paharul cu apă dintr-o înghițitură, apoi rostise:

— Însă ai dreptate. Sunt aproape convins că moartea lui Jaro nu a fost o coincidență sau un accident.

Bărbatul o studiasse îndelung, întrebându-se dacă putea să aibă încredere în ea. Lumikki se văzuse prin ochii lui: o turistă cu rucsacul în spate, care venea cu o poveste stranie și care, în mod surprinzător, reușise să dea de el. Nu părea chiar genul de om în care să ai încredere. Cu toate acestea, se pare că situația era suficient de neobișnuită de ambele părți, iar Jiři fusese în mod clar impresionat de faptul că ea reușise să-l găsească pe baza unui indiciu atât de nesemnificativ în aparență.

Așa că bărbatul se hotărî să aibă încredere în ea.

— Cât știi, de fapt, despre Familia albă? o întrebă Jiři.

Familia albă. Lumikki auzea cuvintele pentru prima dată. Zelenka vorbise doar despre „familie”. Când Jiři îi spusese că era vorba despre o sectă religioasă, de a cărei activitate era preocupat de ceva vreme, lui Lumikki îi venise să se dea cu capul de masă. Cum putuse să fie atât de proastă? Cum de nu se prinsese din indiciile lăsate de Zelenka, din comportamentul ei? Bineînțeles! Când Jiři îi vorbise despre asta, totul se limpezise instantaneu.

— În mod evident, ei cred că sunt înrudiți direct cu Iisus. Așadar, toți sectanții sunt înrudiți între ei. Sunt o familie nu doar spirituală, ci și biologică.

Da, normal. Se potrivea perfect cu povestea îndrugată de Zelenka.

— Totuși, continuase Jiři. În ultimele luni, am făcut numeroase cercetări genealogice și se pare că relațiile lor de rudenie sunt foarte șubrede. Nu mă refer la relațiile de sânge cu Iisus, asta e total aiurea, ci la cele dintre sectanți.

— Ai vreun motiv anume pentru care ai studiat atât de mult tocmai Familia albă? se aventurase Lumikki să-l întrebe.

Jiři își mijise ochii gânditor, își cântărise cuvintele:

— Am fost lăsat să înțeleg că secta ar avea planuri periculoase, care vor fi duse la îndeplinire în viitorul apropiat. Încă nu știu ce fel de planuri. Asta trebuie să descopăr. Jaro îmi promisese un interviu anonim în fața camerei de filmat. De aceea mi-e greu să cred că moartea lui a fost accidentală. Mai ales că au mai fost cazuri de morți ciudate în cadrul sectei. Inima unui tânăr a cedat. O persoană complet trează a căzut în râu noaptea. O mașină a intrat sub un camion pe stradă. Un bărbat s-a împiedicat și a căzut pe linia de metrou. Morți întâmplătoare. Accidente. Rapoarte de poliție abandonate, pentru că nimeni n-a reușit să afle nimic.

Zgomotul din cafenea plutea în jurul lor când amândoi tăcuseră pentru câteva clipe. Sunetele înconjurătoare veneau din altă lume, una mai luminoasă, lipsită de griji.

Lumikki și Jiři erau înconjurați de un balon negru, întunecat.

— Mulți dintre ei se tem, Lumikki, spusese Jiři pronunțându-i numele surprinzător de bine. Mulți dintre ei se tem foarte tare.

Lumikki încuviințase din cap și îi spusese că și fata pe care o cunoștea ea se temea. Îi promisese că o să-i povestească mai în detaliu despre Zelenka. Jiři își exprimase speranța că se vor putea întâlni să schimbe informații. Lumikki fusese de acord.

Acum se afla în fața ușii bărbatului și se întreba dacă era o idee bună să vină aici. Jiři îi spusese la telefon că, desigur, Lumikki era bine-venită să doarmă la el, chiar și pentru tot restul șederii ei în Praga. Lumikki nu avea totuși obiceiul să înnopteze acasă la bărbați străini.

Să nu ai încredere în nimeni! Acesta era principiul ei. În ultimii ani, își cam încălcase principiile, și nu era sigură că era bine ce făcea.

Lumikki apăsă îndelung pe butonul pe care scria „Hašek.”

*Palava tuuli puita heilutta,
Palava tuuli tien reunalla.
Äänesi kuulin ja mä tiesin sen,
Olet polttava mua,
Polttava mun sydämein.* ^{25}

Lumikki își trase mai bine pătura pe ea și încercă să-și scoată piesa Annei Puu din cap. Nu reuși. Era întinsă pe podeaua din bucătăria lui Jiři, pe o saltea subțire. Știa că îi va fi greu să adoarmă.

Jiři insistase ca Lumikki să doarmă în pat, iar el pe saltea, însă Lumikki nu fusese de acord.

— Sau am putea dormi amândoi în pat, propusese bărbatul punându-și mâna pe spatele lui Lumikki.

Lumikki înlemnise. Era pregătită să-i ardă una între picioare, să-și ia lucrurile și să fugă iarăși. Jiři simțise tensiunea, își retrăsese mâna repede și începuse să râdă.

— Hei! A fost o glumă. Nici măcar nu ne cunoaștem, și tu ești încă un copil. Stai liniștită. Nu sunt genul ăla de om.

Lumikki se întoarse și-l privi direct în ochi. Jiři părea să fie sincer. Și cam jenat. Lumikki înțelese că Jiři putea fi afemeiat, dar cu siguranță nu era un violator. Iar ea era o fetiță în ochii lui.

Au vorbit până noaptea târziu despre bărbatul care pătrunsese în camera ei de hostel. Jiři era convins că era un ucigaș trimis de Familia albă.

— Vor să scape de tine, zise el. E mai bine să rămânem împreună până îți termini călătoria. Poți fi în pericol. Sau, mai bine zis, deja ai fost în pericol de moarte.

Apoi căscară amândoi îndelung, se uitară unul la altul și pufniră în râs. Ce absurd! Să vorbești despre pericole de moarte și să caști ca și când era vorba despre ceva la fel de interesant precum resturile de fulgi de orez de la micul dejun de ieri. Era târziu. Amândoi avuseseră o zi lungă. Se hotărâră să continue conversația dimineață, cu capul

limpede. Lumikki simțea că putea să adoarmă stând la masa din bucătărie, în mijlocul unei propoziții, fără să se mai trezească nici dacă i-ar fi căzut capul pe masă.

Jiři îi pregăti patul cât ea merse la baie să se spele pe față și pe dinți. Se abținu să nu arunce o privire în dulăpioarele din baie. Deja se amestecase suficient în viața omului. Nu trebuia să-l spioneze.

După ce puse în final capul pe pernă, crezu că o să adoarmă pe loc. Se înșelase.

Taivaan tähdet, valkoisina

Loistivat meille

Kuin meitä katsellen. [{26}](#)

Propunerea lui Jiři de a dormi în același pat o făcuse pe Lumikki să se întrebe cum s-ar fi putut îndrăgosti de altcineva, când ea o iubea încă atât de mult pe Liekki. Da, o iubea. De aceea dorul nu încetase. De aceea dorul nu se estompase. Ar fi putut vreodată să răspundă la avansurile cuiva? Ar fi putut avea încredere în cineva, să se apropie de cineva?

Lumikki nu știa ce să creadă.

Cândva, într-o noapte înstelată de august, se aflau amândouă în piața Tammela și stăteau pe tarabele de lemn. Atunci totul era încă bine. Lumikki își trecea mâinile peste constelația de pe gâtul lui Liekki, încercând să o găsească și pe cer. După ce o găsisese, mintea ei se umpluse brusc de pace, siguranță și fericire.

— Te iubesc, spusese Lumikki.

Cuvintele îi veniseră ușor și natural. Foarte ușor, deși semnificația lor era mai grea decât orice spusese vreodată.

— Și eu pe tine, răspunsese Liekki la fel de natural.

Cerul era întunecat și plin de stele. Iar fiecare stea strălucea în clipa aceea numai pentru ele.

Vielä paljon olisin ollut,

Sulle paljon, paljon enemmän. [{27}](#)

19 iunie
duminică

În viața ei, Lumikki dăduse peste multe cuvinte amuzante, însă *funicular* era de departe cel mai amuzant dintre toate. Funicular. Funicular. Funicular. Îi venea să-l tot repete, în ritmul vagonului în mișcare. Echivalentul finlandez nu suna deloc la fel de incitant, deși se referea, de fapt, la același mijloc de transport. Era vorba despre o cale ferată pe cablu, folosită pe pante abrupte. Lumikki se întrebase dacă să urce în vârful dealului Petřin, însă, când îi ceruse dimineață părerea lui Jiři, acesta îi spusese că merita să meargă măcar o dată cu funicularul, dacă tot avea șansa. În plus, pentru cine știe ce motiv inexplicabil, prețul nu era ca pentru turiști, ci puteai folosi un bilet normal de transport.

Lumikki și Jiři conveniseră astfel în dimineața aceea: el își va continua propriile cercetări, iar ea va încerca să afle de la Zelenka ce intenții avea secta. La amiază se vor întâlni iarăși la Jiři acasă și vor face schimb de informații. Jiři insistase că Lumikki nu era în siguranță nicăieri altundeva decât la el. Ea fusese de acord.

Acum privea către dealul înverzit, în timp ce funicularul urca treptat tot mai sus. Ochii îi devorau cu lăcomie peisajele atât de diferite de cele din Finlanda. Văi, dealuri, pante, scări și acoperișuri. Diversitatea o încânta. Majoritatea pasagerilor erau tot turiști, care țopăiau de colo-colo, arătând cu degetul detaliile peisajului și țipând de bucurie. Câțiva localnici stăteau jos și arătau la fel de apatici precum finlandezii în autobuz, în noiembrie. Până acum, Lumikki învățase că locuitorii din Praga nu erau deloc vorbăreți sau gălăgioși. Asta îi convenea. Când la magazin nu îi zâmbea nimeni la casă, nu trebuia nici ea să se chinuiască să afișeze un zâmbet.

Când e lucru serios e lucru serios, iar când e de zâmbit e de zâmbit.

Ceasul nu era încă nici zece, dar temperatura crescuse deja peste nivelul de confort. Pe deal bătea totuși un vânt plăcut, care sufla prin geamurile deschise ale funicularului. Pentru o clipă, Lumikki se simți făcând întocmai ceea ce voia să facă în Praga. Ca și când ar fi fost o simplă turistă, care nu știa pe nimeni și pe care nimeni nu o știa. Liniștită, cu propriile gânduri. Era tentată să uite că urma să se întâlnească apoi cu Zelenka.

Pe bancheta din față ședeau un tată și două fete. Fetele păreau să aibă trei și cinci ani și erau în mod evident surori. Ambele aveau codițe. Cea mică le avea aduse lângă urechi ca niște covrigi, iar cea mare le purta ca pe o coroniță. La fel ca Zelenka. Genunchiul stâng al celei mari și genunchiul drept al celei mici erau lipiți. Cea mică avea un plasture cu „Hello, Kitty” pe genunchi.

Lumikki își aminti deodată cum mâinile moi și puțin cam neîndemânatică îi lipiseră pe genunchi un plasture cu Mickey Mouse.

O voce îi șoptise atunci:

— Sora ta mai mare o să sufle, iar buba o să dispară.

Apoi suflase puternic, și câteva picături de salivă zburaseră pe pielea ei. Lumikki începu să râdă.

Amintirea nu putea fi corectă. Cineva îi pusese într-adevăr plasturele. Vreun văr sau un prieten mai mare. Însă nu sora ei mai mare. Lumikki și Zelenka nu se mai întâlniseră

înainte. Probabil că fetițele îi activaseră o amintire uitată din copilărie, iar gândurile sale se amestecaseră cu ceva ce nu era adevărat. Astfel funcționează mintea umană. Tocmai din cauza asta oamenii puteau manipula amintirile pe care, de fapt, nu le aveau. Unii își aminteau violența și abuzurile din copilărie, deși nimic de genul acesta nu se întâmplase.

O imagine și mai deranjantă îi tulbură gândurile lui Lumikki. O imagine de coșmar, pe care ar fi preferat să o uite. Fata încercase să-i pună plasturele, însă era atât de mult sânge, încât plasturele se udase imediat și se făcuse roșu. Era prea mult sânge. Ea începuse să plângă. Nu înțelegea. De ce bubă nu trecuse după ce-i pusese plasturele?

Funicularul ajunsese la destinație. Oprirea o trezi pentru o clipă pe Lumikki. După care îi veni în minte din nou o amintire – atât de puternică, încât nu putea să nu fie adevărată.

Siluețele mamei și tatălui se aflau deasupra patului ei. Ea stătea întinsă, simțindu-se grea, ca un elefant strâns ghem. Așa își amintea că gândise. O minge grea, al cărei contur nu-l deslușea. Chipurile terne, obosite și întristate ale părinților.

— Sora ta... spuseseră.

Fiecare separat și amândoi deodată. Dintr-un anume motiv, nu reușiseră să spună mai mult.

Oamenii mișunau pe lângă vagonul în care se afla Lumikki. Și ea începu să-și miște picioarele, deși șocul amintirii era puternic. Deodată, era foarte convinsă.

Avea o soră mai mare.

Arborele genealogic de pe hârtie arăta ca și când cineva l-ar fi tuns cam prea sânguincios.

— Chiar nu știi mai mult? întrebă Lumikki.

Zelenka scutură din cap.

În arbore se aflau Zelenka; mama ei, Hana Havlová; părinții mamei, Maria Havlová și Franz Havel; fratele lui, Franz Klaus Havel; și băiatul acestuia, Adam Havel.

— Și deci Adam este capul familiei voastre? verifică Lumikki.

Evitase să folosească „sectă”, știind că acel cuvânt ar fi pus-o pe Zelenka în gardă.

— Adam este... Zelenka se gândi o clipă. Adam e tatăl. Toți îi spunem tată, chiar și cei mai în vârstă decât el, pentru că el are grijă de noi precum un tată. Iar mie mi-a fost într-adevăr ca un tată, un tată pe care nu l-am avut niciodată.

— Ce vârstă are?

— Nu știu. Cred că vreo 60. Dar de ce? se miră Zelenka.

Lumikki ridică din umeri fără să răspundă. Ar fi vrut să o interogheze mai mult cu privire la Adam, dar își dădu seama din mișcările ei bruște și din voce că discuția se afla deja în punctul în care Zelenka ar fi putut să o întrerupă oricând.

Stăteau în vârful dealului Petřin, privind grupurile de turiști care se minunau la vederea turnului de fier de acolo. Acesta amintea cumva de Turnul Eiffel, însă era mult mai mic și cumva mai simpatic.

Lumikki aruncă o privire la degetele Zelenkăi. Să fi fost acestea cele care îi pusese plasturele pe genunchi odinioară? Și dacă totuși se întâlniseră, dar Zelenka nu-și mai

amintea? Sau dacă Zelenka mințea când spusese că nu o mai văzuse pe Lumikki decât în fotografie? Dar de ce? Nu avea sens.

Lumikki se gândi că stăteau acum atât de aproape, încât genunchii lor aproape că se atingeau, însă în același timp erau despărțite de un zid de secrete. Lumikki nu îi povestise nimic despre Jiři, nici despre ucigașul care fusese trimis după ea, nici despre ce-i istorisise Jiři. În același timp, credea că și Zelenka îi ascundea ceva.

A fost odată o fată care avea un secret.

Au fost odată două fete care aveau secrete pe care nu și le dezvăluiau una alteia.

Aceeași familie a secretelor. Lumikki aproape pufni, cu voce tare:

— Mama ta nu ți-a vorbit niciodată despre Adam?

— Nu. Ți-am spus deja. Nu mai cunoșteam pe nimeni din familia mea. Părinții mamei au murit înainte să mă nasc. Nici măcar nu știam că bunicul avea un frate, cu atât mai mult că acesta avea un băiat. Nu înțeleg de ce mama nu mi-a zis niciodată de ei. Doar trăise împreună cu ei.

Lumikki tresări.

— Mama ta a trăit împreună cu Familia? Înainte să te naști?

— Da. Dar apoi a plecat. Nu mă pot gândi la altă explicație, decât că întunericul o cuprinsese. Altfel de ce ar fi părăsit niște oameni atât de buni?

Zelenka o privea cu ochii mari pe Lumikki, de parcă aceasta ar fi putut avea vreun răspuns. Lumikki se cutremură. Dacă mama Zelenkăi rupsese toate legăturile cu secta și cu membrii acesteia, înseamnă că avusese un motiv bun. Iar după ce a murit aceștia au venit și i-au cules fiica întocmai ca pe un măr copt.

— L-am mai întrebat și pe Adam despre asta, dar a spus doar că trecutul e trecut și că ar trebui să uit de mama. Are dreptate. Mama ține de viața mea trecută. Cel mai important e viitorul, nu trecutul.

Zelenka își întoarse fața către soare, închise ochii și zâmbi. Iarăși avea pe chip expresia aceea exaltată, care o făcea pe Lumikki să se simtă stânjenită. Complet în afara focului ei interior.

— Aștepți ceva anume în viitor? întrebă Lumikki cu grijă. Poate chiar în viitorul apropiat?

Zelenka deschise ochii și îi aruncă o privire tăioasă.

— Adevărul îl știu numai cei care sunt din Familie și cred. Tu nu crezi încă. Nu crezi că ești sora mea.

Lumikki cugetă o clipă. Două clipe. Și încă o a treia. Nu crezuse că-i va spune încă Zelenkăi, nu așa direct, însă acum părea că ea putea să plece în orice secundă, fără să se mai uite în urmă. Lumikki nu putea să accepte asta. I se întâmplase de prea multe ori.

Vocea Zelenkăi era ca gheața sub soarele acela fierbinte.

— Poate că ar fi mai bine să nu ne mai vedem. În curând, te întorci acasă la mama ta. Și la tatăl tău. Am fost o proastă când am crezut că poate fi și tatăl meu. Or, eu am deja un tată bun, pe Adam. Deja am totul. Nu mai am nevoie de nimic.

Nu, nu, nu, nu! Cuvântul acesta din două litere răsuna în mintea lui Lumikki. Nu se putea întâmpla așa. Nu se putea. Nu iarăși. Nu le mai putea permite oamenilor

importanti din viața ei să dispară așa.

Lumikki făcu ceva ce nu îi stătea deloc în fire. Prinse mâna Zelenkăi și o ținu strâns între ale ei. Se uită fix în ochii ei. Distanța și răceala se topiră imediat.

— *Cred că sunt sora ta.*

Lumikki văzu cum cuvintele ajungeau încet la destinație. Zelenka începu să tremure. Ochiul ei se umeziră. Lumikki însăși înghiți în sec de două ori. Ca și când o greutate mare îi fusese luată de pe piept. În sfârșit! Răspunsul. Adevărul. Era aici.

Turiștii gălăgioși trecură pe lângă ele fără să le bage în seamă. Canicula și transpirația cauzată de aceasta le umeziseră părul amândurora, însă ele nu simțeau arșița. Parcă s-ar fi aflat la umbra propriului adevăr, care exista doar pentru ele.

Zelenka o îmbrățișă strâns pe Lumikki. Iar ea o strânse la fel de tare. Îi simți lacrimile pe umăr, unde se amestecau cu propria transpirație sărată. Lumikki simți o fericire deplină, pe care nu o mai simțise de la Liekki încoace.

Să vină până în Praga și să găsească o soră. Era o minune. Era un dar. Lumikki trebuia să-l accepte, pentru că o a doua șansă cu siguranță nu se mai ivea.

Când Zelenka se desfăcu din îmbrățișare, Lumikki se pomeni că-i șterge ușor lacrimile cu mâna. Iarăși sentimentul acela ciudat că mai făcuse asta cândva în trecut, deși nu era posibil. Poate că, având aceleași gene, același sânge care le curgea prin vene, era posibil totuși să se creeze un sentiment de familiaritate. Lumikki nu crezuse niciodată în așa ceva, însă poate că era timpul să-și reconsidere credințele. Atât de multe se întâmplaseră! Lucruri atât de majore!

— *Vreau să vii să cunoști Familia, spuse Zelenka.*

Și Lumikki voia asta. Nu pentru Familie, ci pentru Zelenka, să se asigure că aceasta era în siguranță. Și, dacă nu era în siguranță, dacă Familia era totuși periculoasă, atunci trebuia să-și salveze sora.

Avea o soră pe care voia să o salveze. Gândul acesta o făcea să se simtă surprinzător de bine.

— *Dar vor accepta să mă primească? întrebă ea.*

— *Nu le vom da de ales, răspunse Zelenka zâmbind.*

Lumikki nu o văzuse încă zâmbind atât de larg, luminos și lipsit de griji.

A fost odată o femeie care avea un secret.

Secretele au această proprietate importantă de a înceta să mai fie secrete atunci când sunt spuse celor din afară. Secretul este sfânt. Secretul nu trebuie pătat împărtășindu-l cu cineva care nu îl înțelege.

Femeia a vorbit. Și-a imaginat că voia să trăiască fără Familie. A fugit. Și-a ascuns noul nume și noua adresă față de Familie. Și-a ascuns copilul. Acestea erau secrete greșite. Secrete păcătoase. Iar secretele păcătoase ies mereu la iveală, într-un fel sau altul.

De aceea apa rece a primit-o cu brațele deschise. A tras-o mai aproape de fund. Apa a legănat-o precum un iubit lacom. A sărutat-o pe buze și i-a deschis forțat gura. I-a umplut gura și nările, i-a pătruns în plămâni și a pus stăpânire pe ea. Apa o voia pe toată numai pentru ea, în regatul ei rece, unde se spuneau povești sumbre pe o voce joasă, cântată.

Femeia nu a căzut în apă din proprie voință, nici întâmplător. A fost împinsă. Păcătoșii nu rămân la suprafață, se îneacă.

Iar secretele greșite se îneacă odată cu ei.

Pe farfuria albă se aflau doi cartofi fierți, doi morcovi fierți, o felie de carne și o felie de pâine neagră simplă. Mâncarea nu avea nicio urmă de condimente, ierburi, nimic care să lase impresia că cineva a depus efort să o facă delicioasă, tentantă. Nu era chiar o cină de duminică, în opinia lui Lumikki.

Masa fusese pusă în sufrageria mare de la parterul casei, lângă bucătărie. Lumikki și Zelenka fuseră direcționate imediat într-acolo, însă Lumikki avu timp să înregistreze că la parter mai erau trei camere spațioase. Treptele de lemn care duceau la etaj păreau șubrede. Cel mai probabil, acolo se aflau dormitoare. Lumikki spera să poată să exploreze casa în detaliu, dar acum nu era încă momentul potrivit.

— Cina nu așteaptă, îi șopti Zelenka.

Lumikki aruncă o privire spre ceilalți oameni aflați la masă. Erau în jur de douăzeci. Cei mai în vârstă aveau probabil vreo optzeci de ani, iar cei mai tineri erau cu câțiva ani mai mari decât ea. Zelenka era probabil cea mai tânără. Toți își plecară capetele pentru rugăciune, rostită de Adam Havel, în cehă. Rugăciunea era lungă, iar Lumikki nu înțelegea niciun cuvânt. Folosi această ocazie ca să-i cerceteze pe sectanți – toți îmbrăcați în haine albe de in, cam uzate. Erau subțiri, chiar slabi, dar asta nu era de mirare, dacă așa arătau mesele lor festive. Sectanții nu aveau vreo trăsătură distinctivă, nici nu prea păreau să fie înrudiți. Pe chip purtau totuși aceeași expresie senină, dar cam apatică. Se rugau intens, cu ochii închiși.

Toate obiectele din casă erau simple, uzate. Tapetul vechi de pe pereți era rupt din loc în loc și cam decolorat. Vopseaua de pe scândurile de lemn era scorjită. Cum nu mai fuseseră spălate de mult, ferestrele erau opace. Puțina mobilă de-acolo avea nevoie de reparații. Pe pereți nu existau tablouri, nici măcar un singur obiect decorativ, nimic care să creeze o atmosferă primitoare. Nimic din casă nu arăta faptul că era locuită. Părea o clădire abandonată, dărăpănată. Cina într-o casă părăsită.

Adam Havel avea barbă și sprâncene stufoase. Era un bărbat care putea fi cel mai bine descris prin cuvântul „cenușiu.” Părul și barba îi erau cenușii, până și nuanța pielii lui era cenușie. Vârsta sa era greu de apreciat, dar avea probabil vreo șaizeci de ani, așa cum estimase și Zelenka. Lumikki nu îl putea privi fără sentimentul straniu că cenușiu era doar un soi de prefăcătorie. Părea voinic și periculos, se vedea asta în mișcările lui hotărâte. Și el era slab, dar mușchii brațelor ieșeau clar în evidență. Mâinile sale împreunate în rugăciune arătau atât de puternice, încât ar fi putut sugruma un om.

Adam Havel își ridică deodată privirea, în mijlocul rugăciunii, iar ochii lui cenușii se opriră asupra lui Lumikki. Fata își coborî repede privirea și se holbă la picioare. Nu trebuia să le trezească suspiciuni membrilor sectei.

Părea un miracol faptul că reușise să pătrundă în casa lor. La ușă le întâmpinase aceeași femeie care, mai înainte, îi refuzase accesul. Zelenka avusese iarăși un schimb aprins de cuvinte în cehă cu ea, iar Lumikki crezuse că făcuse din nou drumul degeaba. Apoi Adam Havel ieșise din casă, o privise atent pe Lumikki, vorbise ceva cu Zelenka și iată, poarta îi fusese deschisă.

— Ce i-ai spus? o întrebă Lumikki în șoaptă pe Zelenka.

Zelenka ridică din umeri.

— I-am spus doar că ești sora mea și că vrei să iei cina cu noi. Adam a considerat că e o idee bună.

Lumikki văzu spatele drept și solid al bărbatului din fața ei și se gândi că trebuia să aibă mare grijă ce face.

Rugăciunea se încheie, iar Adam dădu semnalul că puteau începe să mănânce. Toți cei de la masă erau tăcuți, nu se auzeau decât clinchetele cuțitelor și furculițelor. De băut era apă caldă. Lumikki tăie o bucată de cartof și una de carne și le duse la gură. Nu aveau deloc sare.

Se pare că Adam îi observă expresia, astfel că începu să-i explice în engleză:

— Te surprinde poate faptul că mâncarea noastră este atât de simplă. Ca și modul nostru de viață. Noi credem în tot ceea ce e mai pur și mai simplu cu puțință. Cu cât oamenii au parte de mai puțini stimulenți, cu atât sunt mai aproape de Dumnezeu. De aceea nu avem televizor, telefoane, niciun fel de aparatură electronică sau cărți. Nu asezonăm mâncarea. Uneori ardem tămâie, dar asta ține de curățarea simțului mirosului. Credem că mintea omului ajunge cel mai bine la cele sfinte atunci când este curată și albă ca zăpada.

Lumikki îi privi pe sectanți: toți dădeau aprobator din cap la cuvintele lui Adam. Nu păreau nefericiți sau oprimați. Păreau senini și uniți. În mod clar credeau că dețineau ceva ce nimeni nu mai deține. Pentru o clipă trecătoare, Lumikki îi invidie.

Sectanții începură să converseze cu voci scăzute.

— Despre ce vorbesc? o întrebă pe Zelenka.

— Povestim despre ce s-a întâmplat azi. Cei care merg la lucru vorbesc despre muncă, iar ceilalți despre ce-au făcut acasă.

Conversațiile în cehă se derulau pașnic. Lumikki se uită la expresiile oamenilor. Era imposibil să tragă vreo concluzie. Nimeni nu zâmbea, nimeni nu părea supărat. Făcea parte din sfințenia sectanților să nu-și trădeze sentimentele? Sau chiar nu mai simțeau nimic?

După ce schimbul de informații se sfârși, cina continuă în liniște. Nimeni nu întrebă nimic despre Lumikki, nimeni nu făcu vreun comentariu. Atmosfera era parcă ruptă dintr-un vis, apatică și, în același timp, avea ceva neliniștitor. Lumikki încercă să-i arunce o privire Zelenkăi, dar ea se uita numai în farfurie.

După ce terminară de mâncat, Adam spuse ceva în cehă și toți cei de la masă se prinseră de mâini. Un bătrân o prinse pe Lumikki de mâna stângă.

— Ce-i asta? o întrebă pe Zelenka.

— Cercul păcatelor, răspunse. Fiecare își mărturisește păcatele din săptămâna asta.

Lumikki nu mai apucă să spună nimic, că prima spovedanie și începu. Dacă rugăciunea îi păruse lungă, cercul păcatelor era ca o eternitate. Lumikki nu putea înțelege cum apucau oamenii aceștia curați și ascetici să păcătuiască atât de mult cum părea să reiasă din confesiunile lor interminabile. La sfârșitul fiecăreia, toți își ridicau brațele pentru scurt timp, apoi le lăsau la loc. În mod sigur, avea legătură cu iertarea păcatelor.

În cele din urmă, îi veni rândul lui Lumikki. Ea zâmbi politicos, scutură din cap și încercă să predea ștafeta următorului. Nu se întâmplă așa.

— Fiecare trebuie să-și recunoască păcatele, spuse Adam cu blândețe, fixând-o pe Lumikki cu privirea.

Fata se gândi că omul vorbea engleza uimitor de bine. De fapt, nu era nici urmă de accent în cuvintele lui.

— Nu simt că am păcătuit, îi răspunse.

— Toți facem păcate. Zilnic.

Blândețea dispăruse din vocea lui Adam.

— Dacă este așa, atunci este treaba mea. Nu vreau să împărtășesc asta cu alții.

Un bărbat tânăr, cu chipul frumos, spuse ceva. Adam se întoarse către Lumikki și-i traduse:

— Aici nu avem treburi private. Totul se împarte.

Atmosfera de la masă păru deodată amenințătoare. Toți ochii erau ațintiți către Lumikki. Zelenka se uita la ea rugător, strângând-o încurajator de mână.

Pe gâtul lui Lumikki se prelingeau firișoare de sudoare. Nu îi plăcea deloc situația. Voia afară. Imediat.

— Mulțumesc pentru cină, însă acum trebuie să plec, spuse ea și încercă să se ridice.

Strânsoarea bărbatului care stătea lângă ea era surprinzător de puternică, reușind să o aducă la loc pe scaun. Adam, în schimb, se ridică și făcu rapid câțiva pași în direcția ei. Își apăsă mâna pe umărul ei.

— Dacă nu vrei să-ți mărturisești păcatele aici, o vei face în confesional, spuse el cu o voce calmă.

— Unde? întrebă Lumikki, aruncând o privire către Zelenka, aceasta clătinând din cap fără să spună nimic.

— Confesionalul este pentru toți cei care au nevoie să cugete asupra păcatelor lor, spuse Adam.

Lui Lumikki nu îi plăcea vocea mieroasă a acestuia. Încercă să se smulgă din strânsoare, dar în același timp mai multe mâini o înșfăcară.

— Nu în confesional! strigă Zelenka.

Lumikki apucă să-i vadă ochii înlăcrimați înainte să fie dusă de mâini și de picioare afară din sală, deși încerca din răputeri să scape. Ochii Zelenkăi păreau să-și ceară iertare.

Adam Havel se uita la poza din smartphone, deși știa deja că nu era o greșeală. Aceeași fată. Același păr scurt și o privire dură, puțin cam arogantă. Nu ar fi crezut că va opune atâta rezistență. Fusesse nevoie de mai mulți bărbați ca să o calmeze. Imediat ce Adam o văzuse în fața porții, știuse că ea era cea de care trebuia să scape. Totuși, nu putea să se ocupe el singur de asta, știa că i-ar fi speriat pe ceilalți. Astfel că o invitase pe fată înăuntru, iar ea căzuse în capcană precum un mieluşel. Adam știuse că era doar o chestiune de timp până când fata avea să se dovedească a fi o persoană dificilă, care trebuia dusă în confesional.

Să fie cu adevărat sora Zelenkăi? De fapt lui Adam nici nu îi păsa de asta. Promise

instrucțiunii clare să scape de față, iar în asemenea situații nu întrebi de grade de rudenie. În plus, Zelenka fusese mereu specială, trăia mai mult într-o lume imaginară decât în cea reală. Asta o făcea pe Zelenka mai ușor de controlat decât fusese mama ei, care rămăsese însărcinată în secret după ce fugise din Familie, încercând să ducă o viață normală. O astfel de decizie nu era acceptabilă pentru Familie. Încrederea lor nu putea fi înșelată. Era periculos dacă cei din exterior aflau despre treburile Familiei.

Găsirea mamei Zelenkăi se dovedise surprinzător de dificilă, deși locuia în același oraș. Trecuseră cincisprezece ani, dar, în cele din urmă, Adam reușise să o depisteze, iar femeia plătitise pentru păcatele ei. Moartea prin înecare i se potrivea foarte bine păcătoasei. Pe lângă asta, păruse să fie un accident, și așa și fusese înregistrat în arhive.

Adam se uita în telefon, jos, în beci, în spatele ușii închise. Așa făcea mereu. Interzicerea aparatului electronic nu îl privea și pe el, normal, dar nu era nevoie să știe și ceilalți. Trebuiau să rămână curați și puternici în credința lor.

Adam scrisese un mesaj în care spusese că fata putea fi luată din micul turn de piatră aflat în spatele casei, a cărui cheie o va lăsa lângă treptele de lângă ușă. Toată treaba trebuia înscenată ca să pară că fata reușise să scape, altfel dispariția ei ar fi stârnit întrebări inutile în rândul Familiei. Promise să îi țină pe ceilalți încă o oră în cea de-a doua cameră de rugăciune din casă. Adam îi trimisese mesajul femeii, care urma să-l trimită mai departe asasinului plătit. Așa era înțelegerea, pentru că era cel mai bine ca instrucțiunile să vină doar de la una din părți.

Adam cocheta o clipă cu ideea de a-și mărturisi faptele cu adevărat rele, în cercul păcatelor. L-ar fi ușurat? Se îndoia. În primul rând, el nici nu credea în conceptul de păcat. În al doilea rând, era sigur că starea i se va îmbunătăți în momentul în care fapta era dusă la îndeplinire, iar el urma să fie departe de aici.

Cârpa care fusese legată la gura lui Lumikki avea gustul tot mai rău, cu fiecare minut. Gustul era prăfos, scârbos, rânțed, murdar. Frânghiile aspre, legate strâns, i se frecau de glezne și încheieturi.

Confesionalul își merita numele. Era o structură din piatră construită în curte, cu o suprafață de mai puțin de un metru pătrat. Nu erau scaune. Doar un crucifix pe perete, iar lângă el, rucsacul lui Lumikki. Era atârnat într-un cui aflat suficient de sus, încât ea să nu-l poată ajunge cu mâinile legate. O fereastră mică se afla aproape de tavan, pe unde se vedea cerul albastru. Ușa era încuiată pe dinafară.

Lumikki încercase deja să-și slăbească frânghiile sau să găsească ceva de care să le frece. Degeaba. Își apăsă ceafa pe zid și începu să-și miște capul în sus și-n jos, de la stânga la dreapta. Cârpa legată la ceafă nu se clinti nici măcar un milimetru. Lumikki încercă orice ca să nu-i mai simtă gustul.

Se ridică în picioare, deși era dificil, pentru că gleznelor îi erau legate strâns. Încercă să vadă cât de sus putea să sară. Doar câteva zeci de centimetri. Nu o ajuta la nimic. După o a treia săritură, își pierdu echilibrul și se prăbuși pe podeaua de piatră. Se lovi tare. Îi dădură lacrimile de durere.

Lumikki rămase o vreme așezată, să-și adune puterile. Se zbătea în zadar. Însă îi venea greu să-și țină panica în frâu. Supraviețuise în orice situație, supraviețuise chiar și

Într-o ladă frigorifică, însă acum simțea că nu va scăpa. Nu va reuși să fugă.

Își ridică privirea spre crucifixul de lemn de pe perete. Iisus o privea cu ochi mari, triști. Acum, mai mult ca niciodată, ar fi fost un moment potrivit să se roage. Lumikki nu se ruga, pentru că nu credea că o aude cineva.

Din spatele micii ferestre, cerul se ivea dureros de albastru.

Lumikki simțea cum cina lipsită de gust pe care tocmai o mâncase i se învârtea acum în stomac și încerca să urce înapoi. Se forță să înghită, deși asta însemna să simtă tot mai tare gustul cârpei. Nu putea să se gândească la ce mâncase, pentru că asta îi accentua greața. Trebuia să facă ceva să-și țină gândurile și panica sub control.

Se ridică din nou. Se lipi cu spatele de perete, apoi lovi cu talpa în ușă. Ușa solidă nu se urni. Lumikki repetă mișcarea de trei ori. Nu avu niciun efect. Își adună iarăși forțele, se așeză pe podea și se gândi.

Dacă încerca să se cațăre stând cu spatele lipit de perete și cu tălpile pe peretele opus? Ar putea să urce centimetru cu centimetru, până ar ajunge la rucsac sau chiar la fereastră? Ar reuși să spargă fereastra sau să o deschidă?

Lumikki nu se apucă să calculeze probabilitățile, pentru că știa deja că erau împotriva ei. Iar probabilitățile n-o ajutaseră niciodată să scape. Reușise să scape doar cu ajutorul rezistenței, al răbdării și al perseverenței.

Nu voia să se mai gândească la ce avea de gând Adam Havel. Și totuși se întrebă. Nu avea deloc încredere în acest bărbat. Dacă moartea lui Jaro nu fusese o coincidență – după cum era ea convinsă –, atunci probabil că nu exista niciun motiv pentru care ea să supraviețuiască. Avea de gând să o sugrume cu mâinile lui? Sau să pună pe altcineva să o facă? O vor omorî aici, în confesional, sau o vor duce altundeva?

Confesionalul morții. Lumikki nu avea de gând să se lase bătută.

Își lipi spatele de perete, simțindu-i suprafața dură și neîndurătoare. Peretele trebuia să fie acum prietenul ei, să o susțină. Se concentrează să-și ridice picioarele și să-și lipească tălpile de peretele opus. Știa că urcatul urma să fie greoi și obositor. Probabil că nu avea decât o singură încercare, așa că era obligată să reușească din prima.

Efort. Lumikki se afla acum în aer, între doi pereți. Își căută echilibrul și trase aer pe nas. Avea nevoie de mult oxigen în sânge.

Centimetru cu centimetru, tot mai sus. Presiunea trebuia să rămână constantă între ea și perete, atât în spate, cât și în tălpi. Când picioarele îi erau atât de sus, încât centrul de greutate amenința să se mute înspre umeri și gât, Lumikki începea să-și tragă spatele în sus. Era mult mai greu decât să-și miște picioarele.

Doi centimetri. Trei.

Lumikki continua să se miște încet, chinuitor.

Gustul stătut al cârpei devenea tot mai pregnant.

Câțiva centimetri, și ajungea la rucsac. L-ar fi putut da jos din cui. Avea în el un cuțit pentru fructe, cu care și-ar fi putut desface legăturile.

În acel moment, auzi pași în curtea din afara turnului de piatră. Se opriră la ușa confesionalului. Lumikki își mișcă tălpile prea mult, își pierdu echilibrul și căzu la podea.

Panica puse stăpânire pe ea când auzi cheia rotindu-se în broască.

Cel mai bun și de încredere asasin din oraș verifică instrucțiunile primite.

Se va duce la casă. Lângă treptele ușii din spate va găsi cheia. O va găsi pe fata legată, neajutorată și va face să pară că aceasta evadase singură.

Treaba era clară. Nu exista riscul s-o dea în bară.

Ținta reușise să scape de el o dată. Nu se va mai întâmpla a doua oară.

Lumikki privea cum ușa se deschide dureros de încet. Încercă să-și pună gândurile în ordine. Putea cumva să-l amăgească pe cel care intra? Oare dacă l-ar lua prin surprindere? Ar avea o mică șansă. Sigur, era foarte mică, dar era nevoită să încerce ceva. Nu se dăduse niciodată bătută fără luptă, nu avea s-o facă nici acum.

Lumikki închise ochii și se întinse pe jos.

Cineva păși înăuntru.

Puse mâna pe părul ei și-l mângâie.

— Lumikki, șopti vocea.

Lumikki deschise ochii. Zelenka.

Zelenka îi desfăcu legăturile rapid și, cu îndemânare, îi scoase cârpa din gură. Lumikki trebui să tușească de câteva ori și să tragă apoi aer curat în plămâni. Era neînchipuit de plăcut.

— Trebuie să pleci! Imediat! Timpul e scurt!

Vocea Zelenkăi era plină de teamă.

Lumikki înșfăcă rucsacul din cui și îi spuse:

— Nu fără tine!

Zelenka clipi de câteva ori. Păru să ia în considerare opțiunea, pentru o clipă. Apoi se uită peste umăr către casă.

— Nu avem timp să dezbatem. Ceilalți sunt în camera de rugăciune, dar nu știu pentru cât timp. Am primit permisiune de la Adam să mă rog în camera mea. Știam că ține o cheie de rezervă în șemineu. Trebuie să o duc înapoi, înainte să observe că lipsește.

— Dar o să te prindă. Adam o să te pedepsească.

— Nu o să mă prindă. Fă să pară că ai evadat. Du-te odată! Fugi!

Zelenka părea disperată. Mâinile și picioarele îi tremurau.

Lumikki voia să o ia la goană. O îngrozea totuși ideea să-și lase sora la mila acestor nebuni. Dacă pleca acum, o va mai vedea vreodată pe Zelenka?

— E periculos aici. Zelenka, tu nu știi... Cred că nu cunoaștem adevărul despre Adam, încercă Lumikki.

Zelenka făcu un pas înapoi. Deveni pe loc distantă.

— Ba eu știu! E bun cu mine.

— Atunci de ce mă ajuți să scap?

— Pentru că poate fi crud cu cei care nu văd adevărul. Și nu vreau să suferi.

Lumikki voia să urle din cauza lipsei de logică a Zelenkăi. Simți cum aluneca tot mai departe de ea, cuvintele ei nu mai ajungeau la ea. Între ele apăruse un zid.

— Dar când adevărul... încercă Lumikki încă o dată.

— Cei din afară vor vedea curând adevărul, iar acesta le va arde ochii. Speram ca tu să nu fii în afară, sora mea, dar se pare că inima ta nu este suficient de deschisă. Du-te!

Cuvintele Zelenkăi se înfipseră ca niște țurțuri în pieptul lui Lumikki. Ar fi vrut să o ia în brațe și să-i spună că se teme cu adevărat pentru siguranța ei. Și apoi să o ia pe sus. Ar fi putut face asta, însă nu o făcu. Timiditatea teama, obișnuința o opreau.

Niciodată să nu alergi după cineva. Niciodată să nu cerșești iubire, prietenie sau încredere.

Așa că Lumikki îi atinse mâna rapid, în semn de mulțumire, apoi fugi către gardul curții și îl sări cu grijă. Numai după ce fugi suficient de mult, încât ar fi fost o nebunie să se mai întoarcă, își blestemă principiile prostești. Din cauza lor, pierdea legătura cu sora ei. Din cauza lor, își putea pierde sora de tot.

Lumikki se opri o clipă să-și tragă răsuflarea, apoi scoase din rucsac o bucată de hârtie pe care Zelenka desenase arborele genealogic.

Trebuia să meargă să stea de vorbă cu morții, din moment ce cu viii nu putea s-o facă.

Zelenka își protejă capul cu brațul și izbi fereastra cu crucifixul. Sunetul geamului spart urma să se audă până în casă, astfel că nu avea decât câteva secunde. Din fericire, cei care se rugau se aflau în cealaltă parte a casei, iar de acolo nu se vedea curtea. Fereastra turnului era mică, iar spărtura creată era și mai mică, dar era suficient de mare încât ceilalți să creadă că Lumikki se strecurase pe-acolo. Frânghiile zăceau pe podea, iar Zelenka lăsă crucifixul lângă ele. Iisus părea că se uită la ea dezamăgit.

Iartă-mi toate păcatele, se rugă Zelenka în sinea ei.

Închise ușa, stăpânindu-și dorința de a se uita în urmă. Ar fi pierdut timp prețios. Mâinile îi tremurau incontrollabil, dar reuși să încuie ușa. Apoi fugi în casă, auzind în același timp cum ceilalți alergau către ușa din spate.

Zelenka se rugă să nu-i treacă nimănui prin cap să verifice dacă ea era în camera ei. Știa că nu aveai voie să te rogi pentru un astfel de lucru, însă acum nu-i mai păsa.

Din curte se auziră strigăte. Cu picioarele tremurându-i, Zelenka făcu un efort să urce scara și să ajungă la fereastra camerei ei. Se uită înăuntru. Nimeni. Ușa era închisă. Bine. Și, cel mai important, fereastra pe care o lăsase deschisă rămăsese astfel. Zelenka se lăsă să lunece înăuntru și abia acum observă că un ciob de sticlă îi zgâriase palma, din care îi curgea sânge. Își puse mâna pe tăietură și linse dâra de sânge. Gustul îi făcea rău, dar nu putea să fie slabă acum. Picături noi își făceau apariția din zgârietură. Zelenka își apăsă mâna pe cearșafurile de pe pat. Dacă cineva întreba de sânge, putea oricând să spună că îi venise în noaptea aceea.

Fluxul se opri puțin. Zelenka deschise ușa și coborî la parter.

Șemineul. Trebuia să ajungă la șemineu. Trebuia să scape cât mai repede de cheia de rezervă, înainte ca Adam sau altcineva să apuce să se îndoiască de ea.

Zelenka se uită repede pe fereastra sufrageriei, în curte. Ceilalți erau încă acolo. Adam deschisese ușa confesionalului, iar Zelenka își dădu seama din vorbele sale că era uimit de evadarea lui Lumikki. Zelenka își băgă mâinile în șemineu, pipăi cu degetele o

nișă secretă și puse cheia acolo.

Chiar atunci, Adam o strigă pe Zelenka. Fata fugi la el pe ușa din spate.

— Așa-zisa ta soră a dispărut, spuse Adam.

— Poftim?

Zelenka încercă să pară uimită, mânioasă și temătoare. Adam o scrută. Zelenka nu se clinti. Pentru prima oară în viața ei. Adam se încruntă, dar Zelenka îl privi cu onestitate, cu nevinovăție.

— Du-te singură să vezi, dacă nu crezi, o îndemnă Adam.

Când se întoarse cu spatele la Zelenka și se îndreptă către curte, fata își vârî mâna în buzunarul de la pantaloni. Doar așa putea să-și ascundă atât zgârietura din palmă, precum și faptul că era murdară pe degete de cenușă, din șemineu.

Urmându-l apoi pe Adam, îi trecu prin cap cât de surprinzător de simplu era să mintă!

Telefonul îl anunță că avea un mesaj nou. Asasinul îl citi. Aproape ajunsese la casă. Mesajul era de la client.

„Bine lucrat.”

Bărbatul era nedumerit. Nu apucase să-și ducă treaba până la capăt. Înjură în sinea lui când își dădu seama că trebuia să joace după cum i se cântase. Îl rodea gândul că fata reușise să scape de el. Din nou.

Îngerul își sprijinea capul cu mâna. Din aripa lui stângă lipsea o bucată mare, iar ochii lui arătau de parcă ar fi plâns cu lacrimi mari și negre, de-a lungul a secole întregi. Îngerul păzitor, care se învinuia pe sine pentru că nu reușise în misiunea sa de ocrotire. Iedera se răsucise în jurul picioarelor sale. Îngerul nu va mai zbura niciodată către înaltul cerului. Era condamnat pentru eternitate pe Pământ, să plângă cu lacrimi negre, să sufere pentru eșecurile sale.

Lumikki se uită la îngerul descurajat și trist. Și ea se simțea la fel. La fel de lipsită de speranță. La fel de nenorocită. Ce-și imaginase, de fapt? Cimitirul Vinohrady era unul dintre cele mai mari din Praga. Să caute la propriu un ac într-un car cu fân ar fi fost un joc de copii pe lângă ce avea ea de făcut.

Zelenka îi spusese lui Lumikki că bunicii ei erau îngropați în acest cimitir. Zelenka, se pare, nu fusese niciodată la mormintele lor. După Adam, nu trebuia să-ți concentrezi atenția la cei care erau morți, ci la cei vii. Lui Lumikki i se părea că liderul sectei voia ca nimeni să nu cerceteze rădăcinile familiei sale. Tocmai din cauza asta se hotărâse să vină să arunce o privire, să vadă dacă pietrele funerare aveau ceva de dezvăluit.

Dacă ar găsi o fisură în povestea lui Adam, poate ar reuși s-o convingă pe Zelenka să părăsească secta. Dacă ar putea să-i demonstreze că Adam mințea, Zelenka ar înceta să creadă în celelalte „adevăruri” ale sale. Lumikki știa că încercarea ei nu avea cine știe ce șanse de izbândă, însă nu-i mai trecea prin cap altă idee.

Trebuia să-și salveze sora: să nu mai facă parte din sectă și să nu se mai afle în sfera de influență a lui Adam.

Lumikki mersese pe jos de la stația de metrou din centru până la cimitir, iar acum își dădea seama că fusese o greșeală. De dimineață își luase tenișii, dar acum i se părea că sandalele ar fi fost o alegere mai bună. Picioarele îi transpiraseră, călcâiele și degetele o dureau îngrozitor. Lumikki rămăsese fără apă în sticlă, cu o jumătate de oră în urmă. Era clar că pierduse mai multă apă în timpul drumului decât băuse. Curând, o va dura capul.

Nu era un indiciu folositor nici faptul că-i era imposibil să găsească mormintele bunicilor. Pe lângă faptul că cimitirul era imens, iar lui Lumikki îi era greu să găsească o logică în așezarea mormintelor, locul acela părea rupt din cele mai întunecate vise, asta chiar și în lumina puternică a zilei. Copacii bătrâni și înalți aruncau umbre și mai ciudate decât ale pietrelor de mormânt. Crucile, pietrele de mormânt, statuile și zidurile erau obiecte pe care ghearele lacome ale timpului își puseseră amprenta: din unele rămăseseră doar fragmente. Iar statuile arătau adesea grotesc: îngeri fără o aripă sau chiar fără ambele, iar uneori până și fără cap. Inscripțiile de pe morminte erau șterse sau greu de citit. Pe lângă asta, iedera verde-închis acoperea o mare parte din sol, copaci și morminte, ca un covor moale și gros.

Lumikki găsi o mulțime de nume de Franz și de Maria și chiar și mai multe de Havel, plus câteva pietre pe care scria Franz Havel sau Maria Havlová. Anii nu se potriveau totuși. Cei care trăiseră în anii 1700 nu o interesau. Lumikki simțea cum durerea de cap provocată de deshidratare începea să se strecoare de la ceafă spre tâmples. În curând o

va prinde ca într-o menghină și i se va face foarte greață. Masa pe care o luase la sectă încă îi făcea rău, dar măcar scăpase de gustul de praf din gură. Nu voia să vomite în cimitir. Chiar dacă celor morți nu le-ar fi păsat, mai erau cei vii, care veneau pe la morminte, iar asta nu ar fi fost frumos.

Se așază pe o bancă la umbra copacilor și respiră încet și adânc. Era zadarnic să mai rămână aici să caute. Se va duce la cel mai apropiat magazin să-și ia o apă rece, iar mai târziu îl va întreba pe Jiři dacă știa ceva de bunicii Zelenkăi. Nu de alta, dar el cercetase registrele bisericii.

Își făcuse iluzii venind la cimitir. Se hotărî să o ia ca pe o învățătură de minte. Să nu mai facă planuri în grabă. Să se gândească bine înainte.

Chiar atunci telefonul sună. Tata. Lumikki nu avea chef să răspundă acum, dar știa că așa era cel mai bine să o facă. Altfel mama și tata ar fi început să-și pună întrebări.

— Ai vorbit astăzi mai devreme cu Kaisa și sigur ați rămas în aer cu povestea. Ca să nu mai spun că, de fapt, cu mine ai vrut să vorbești, spuse tatăl.

— Da, așa este. Voiam să te întreb cum a fost la Praga, răspunse Lumikki.

Își lăsă privirea să se odihnească asupra unui mormânt acoperit cu iederă. Nu mai regreta că venise până aici. Atmosfera de vis, de coșmar, ca a unei poezii gotice, era incredibil de plăcută. Meritase să vină chiar și numai pentru asta.

— De unde știi că am fost la Praga? vocea tatălui era iritată, aproape neprietenoasă.

Lumikki se gândi o clipă. Nu voia sub nicio formă să-i dezvăluie totul tatălui ei, nu încă.

— De la o cunoștință comună. Sau, să spunem, o cunoștință din trecut.

— Sună destul de straniu ca cineva de acolo să-și aducă aminte de mine după atâția ani...

Lumikki nu îl lăsă să mai continue și-l întrebă direct:

— De ce nu mi-ai spus că ai fost aici?

La celălalt capăt al firului se lăsă liniștea – pentru atât de mult timp, încât Lumikki crezu că se întrerupsese convorbirea.

— Sincer, acolo am fost atât de trist și într-o pasă atât de întunecată, că nu-mi amintesc cu plăcere de asta. Nu-mi amintesc mai nimic, oricum, spuse tatăl în cele din urmă, șovăind.

Nu-ți mai amintești nici că fata ta mai mare este aici? Ar fi vrut Lumikki să-i urle la telefon.

— Da... deci de-asta nu ți-am povestit. Nu era nimic de povestit.

Lumikki se holba enervată în zare. Cică nu era nimic de povestit. O soră, dar nimic de povestit. Fleacuri.

— Ei bine, de-asta te sunasem mai devreme, zise Lumikki. Atâta tot.

— Totul e bine acolo? Îți ajung banii? E bun hostelul?

Tatăl reveni la tonul lui de părinte îngrijorat, aflat la distanță.

— Da, da. Totul e-n regulă. Poimâine e posibil să mă întorc acasă.

Poate împreună cu sora mea, adăugă Lumikki în gând. Atunci, tata va putea să cugete la ce intra în categoria „nimic de povestit”.

Lumikki segândise adesea că familia sa juca un rol ca la teatru. Mama juca rolul de

mamă, tatăl, pe cel de tată, iar Lumikki, pe cel de fiică. Toți se purtau de parcă se aflau în culise. Mult timp se gândise că așa era în toate familiile, însă cam când împlinise zece ani, începuse să observe alte familii, când vedea tați și mame cu copiii lor la magazin, prin parc sau la reuniuni de familie. Se purtau altfel. Se certau, râdeau, erau prezenți, existau. În familia ei nu se spuneau lucruri care veneau spontan în minte, ci doar se dădeau replicile pe care se presupune că trebuia să le dai în rolurile respective.

Acest fapt crea o atmosferă stranie acasă și, ca urmare, era dificil să ai o discuție adevărată. Parcă ar fi fost un dialog între oameni de afaceri sau o discuție la bibliotecă. În principiu, oamenii de afaceri și cei care lucrează la bibliotecă încearcă să păstreze astfel aparențele. La fel și aici: păreau să rostească niște cuvinte formale. Acest lucru le anula personalitatea și îi făcea să arate ca umbra unor persoane. Iar Lumikki nu știa cum să facă să vadă persoanele, nu umbra lor.

În spatele frunzelor de iederă se putea zări un nume care începea cu litera F. Lumikki se hotărî să mai verifice încă o piatră funerară. Pe aceasta.

Se ridică și se duse la mormânt, unde începu să dea la o parte de pe inscripție iedera încăpățanată. Franz. Franz Havel. Și un al doilea nume. Maria Havlová. Inima fetei o luă la galop. Anii se potriveau.

— Să suni, atunci, dacă apare ceva, îi spuse tata.

— Mda. Pa!

Lumikki încheie convorbirea ca o adolescentă tipică, pentru că voia să se concentreze la piatra de mormânt din fața ei. Mai era și un al treilea nume pe ea. Mâinile îi tremurau, în timp ce dădea frunzele la o parte. Klaus Havel. Născut în 1940. Decedat în 1952.

Lumikki se holbă o vreme la cifrele anilor, înainte ca mintea ei să accepte că ceva era ciudat.

Klaus Havel murise la vârsta de 12 ani. Era foarte, foarte puțin probabil ca acesta să fi fost tatăl lui Adam Havel. Bine, nu absolut imposibil, însă improbabilitatea era atât de mare, încât Lumikki putea jura că Adam o mințise pe Zelenka. Lumikki scoase telefonul din buzunar și fotografie piatra funerară. I-o va arăta Zelenkăi. Poate că aceasta va crede atunci că „Familia” – și cu atât mai mult „Tatăl” Familiei – nu era atât de nevinovată precum își imaginase.

Băgând telefonul la loc în buzunar, Lumikki simți în nări un miros care amenința să-i declanșeze o migrenă. Un miros puternic de aftershave și transpirație acră. Același pe care îl simțise cu o seară în urmă.

Nu pierdu niciun moment ca să se uite în spate, ci o rupse imediat la fugă. Nicio fracțiune de secundă întârziere. În spatele ei se auzeau pași repezi.

Când Lumikki țâșni, cu următorul suflându-i în ceafă, tenișii ei iscară praful pe aleea din cimitir.

Apărați-mă măcar acum, se rugă ea în minte îngerilor de piatră, care o priveau cu ochii goi cum fuge. *Ridicați-vă aripile și aduceți o furtună care să-i nimicească pe dușmani*. Dar aerul cald era neclintit.

Următorul era rapid. Probabil că era mult mai odihnit și mai hidratat decât Lumikki, care avea la activ numai câteva ore de somn, plus mult mers prin caniculă.

Transpirația i se prelingea pe piele, deși ar fi zis că era atât de deshidratată, încât nu mai avea cum să transpire.

Lumikki țâșni pe poarta cimitirului. În apropiere era o stație de metrou. Luă o decizie rapidă și năvăli pe scările de metrou. Ideea de a intra în subteran, cu un ucigaș pe urmele ei, nu era poate cea mai atractivă opțiune, însă ea se gândi că poate, de teama paznicilor, bărbatul nu-i va face nimic. Pașii grei răsunând pe scări îi spuneau că următorul nu renunțase.

Lumikki văzu că metrourul tocmai venea în stație. Se grăbi să fie printre primii. Următorul trebui să-și croiască drum printre pasagerii care coborau din metrou, însă asta nu-l încetini prea mult. Lumikki continuă să meargă prin tren, înaintând spre ultimul vagon. Văzu cum bărbatul îi dădea pe oameni la o parte și se apropia de ea.

Chiar atunci sosi în stație și trenul din cealaltă direcție. Ușile se deschiseră, iar oamenii schimbă metrourul, urcând unde se aflau Lumikki și următorul ei. Din fericire, se aflau acum o mulțime de oameni între ei, iar Lumikki observă cum bărbatul se strecura încruntat printre ei. Se pare că nu-i păsa că avea public. Expresia lui arăta că era gata să o omoare pe Lumikki cu mâinile goale, sub privirile călătorilor.

Lumikki încercă să rămână calmă. Numără secunde. Transferul trebuia să se întâmple chiar în ultima clipă.

Bărbatul se apropia de ea. Ușile aveau să se închidă într-o clipă. Ușile trenului de pe partea opusă erau încă deschise. Când Lumikki văzu că începeau să se închidă, apăsă repede pe buton, ușa se deschise și țâșni afară, ajunse din câțiva pași rapizi pe celălalt peron, își aruncă rucsacul din spate și-l lăsă să atârne în aer, se întoarse pe-o parte și reuși cu greu să se strecoare printre ușile care tocmai se închideau.

Metrourul se puse în mișcare. La fel și celălalt. Lumikki apucă să vadă cum următorul, roșu la față, izbea cu pumnii în ușă, dar degeaba. Metrourul îl ducea în direcția opusă.

Lumikki se trânti pe scaun și-și șterse transpirația de pe frunte, cu o mână tremurândă. Lângă ea ședea un băiat de vreo zece ani care o privea cu admirație. Băiatul avea o doză de Fanta, pe care i-o întinse lui Lumikki, ridicând din sprâncene. Fata pricepu. Era pe punctul de a refuza, dar totuși acceptă.

Niciodată gustul – altminteri fad – de suc de portocale nu fusese mai bun.

— Te-ai hotărât să alergi la un maraton? Sau de ce ești atât de terminată?

Lumikki se gândea că în aceeași zi dobândise o soră, fusese întemnițată de către o sectă, își lăsase sora la mila membrilor ei, rătăcise prin cimitir și descoperise minciuna lui Adam, iar în cele din urmă reușise să scape de bărbatul care, evident, fusese trimis să o ucidă. Nu avea chef de glume acum.

Lumikki rămase serioasă, astfel că Jiři își șterse repede zâmbetul de pe buze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el îngrijorat.

— Să mergem înăuntru și-ți povestesc, răspunse ea.

Se înțeleseseră să se întâlnească la cinci după-masă la Jiři acasă. Lumikki ajunsese la fără cinci, iar când Jiři nu răspunse imediat la ușă, rămase acolo să îl aștepte, privind permanent în jurul ei, să nu fie urmărită.

Înainte de asta, Lumikki umblase prin oraș cu diverse mijloace de transport, până când fusese sigură că scăpase de urmăritor. Apoi intrase într-un magazin, cumpărase un litru jumătate de apă și o băuse aproape pe toată. Durerea de cap cauzată de deshidratare o mai lăsase, iar gustul de praf al cârpei dispăruse, în cele din urmă.

Acum Lumikki voia să facă un duș și să-și schimbe hainele. Voia să-și spele de pe trup toate evenimentele zilei, chiar dacă nu și le putea scoate din minte.

Jiři deschise ușa repede și urcară scările în tăcere. Lumikki nu voia să vorbească aici despre ce pățise, și nici Jiři nu o întrebă. Înțelegea și el acum că totul era periculos. Când ajunseră în capul scărilor, la etajul la care stătea Jiři, Lumikki fu prima care observă:

— Ai uitat ușa descuiată azi-dimineață? întrebă ea.

Jiři intrase deja pe ușa întredeschisă și răspunse:

— Cu siguranță, nu.

În apartament domnea haosul. Mobila era răsturnată, toate sertarele erau vărsate pe jos, toate cutiile erau deschise, cărțile aruncate de pe rafturi, dosarele și hârtiile erau vraște. Televizorul HD era totuși la locul lui, la fel și laptopul și aparatul DSLR. Așadar, nu era vorba despre un hoț, pentru că aceste obiecte ar fi fost primele care ar fi dispărut.

Jiři începu să înjure în cehă.

— Lipsește ceva? întrebă Lumikki, în timp ce-și aduna la un loc propriile lucruri.

Nu-și lăsase în apartament decât hainele și trusa de machiaj. În rucsac cărase toată ziua cu ea un roman polițist de Jo Nesbø, puțin îndoit pe la colțuri, portofelul și pașaportul. Luase degeaba romanul, pentru că momentele liniștite în care putea citi fuseseră puține.

Lui Lumikki nu-i dispăruse nicio haină. Singurul lucru ciudat era faptul că sutienul ei fusese desfăcut. Crezuse intrusul că ascundea ceva în căptușeală?

— Imposibil de spus în dezastrul ăsta, se rățoi Jiři drept răspuns. Probabil că a venit să caute ceva. Ce, nu știi.

Luă de pe jos o geantă în care începu să arunce la nimereală haine, mape și hârtii.

— Nu suntem în siguranță aici, spuse Jiři văzând expresia întrebătoare a lui Lumikki.

Oricine a fost aici poate reveni oricând are chef.

— Unde mergem atunci? întrebă Lumikki.

Apucase deja să-și pună puținele lucruri în rucsac.

— Într-un loc păzit și noaptea.

Lumikki stătea ascunsă în spatele copacului și aștepta. Aștepta de două ore deja, dar putea aștepta și mai mult dacă era nevoie. Luă o gură de apă din sticlă. Din fericire, copacii ofereau destul de multă umbră. Când Lumikki fugise de aici mai devreme, nu crezuse că se va întoarce în aceeași zi.

Gardul negru de fier aducea aminte de gratiile unei închisori. Închisoare. Asta să fie secta pentru Zelenka? Lumikki nu putea fi sigură, dar, din nefericire, așa părea. Zelenka nu era liberă să meargă unde sau când voia, nu era liberă să studieze sau să muncească, să socializeze cu oamenii, să facă ce avea chef. Dacă într-adevăr aceasta se amestecase cu Familia albă pe baza unor false relații de rudenie, atunci cu atât mai îngrijorătoare era situația.

Îi povestise lui Jiři despre descoperirea din cimitir, în timp ce mergeau spre clădirea de birouri Super8, unde Jiři credea că ar fi fost bine să petreacă măcar vreo două nopți.

— Conform informațiilor mele, Adam Havel s-a născut în 1950. Klaus Havel, în vârstă de 10 ani, nu putea fi tatăl lui, spuse Jiři. Sunt foarte multe nepotriviri de genul acesta în cadrul sectei. Cea mai importantă informație este totuși aceea că Adam Havel este liderul sectei. Am încercat să aflu informații despre lider în interviurile mele, însă nimeni nu a îndrăznit să-i dezvăluie numele. Sigur, știam că Adam Havel face parte din sectă, dar nu îi cunoșteam poziția. Trebuie să-i investighez trecutul mai în amănunt.

— Iar eu trebuie să-i trimit un mesaj Zelenkăi.

— Presupun că-ți pasă de fata aceea?

Lumikki se mulțumi doar să dea din cap. Da, îi păsa de Zelenka. Acum avea o soră și nu avea de gând să renunțe la ea.

Din cauza asta, îl lăsă pe Jiři la Super8, să scormonească prin trecutul lui Adam Havel, iar ea merse la casa sectei și se puse să aștepte până când Zelenka s-ar fi ivit în curte.

Până acum, în curte venise doar o femeie de vârstă mijlocie. Udase trandafirii cu o stropitoare mare din metal, foarte ruginită. Lumikki se dăduse puțin mai în spate. Femeia ridicase capul și păruse să asculte cu atenție, însă apoi se întorsese la udatul plantelor.

Lui Lumikki începuseră să-i amorțească picioarele de atâta stat pe loc. Și le întinse ușor și-și mută greutatea de pe unul pe celălalt. Trebuia ca odată și-odată Zelenka să treacă prin curte. Cel puțin, Lumikki așa spera.

În cele din urmă ușa din spate se deschise, iar Lumikki zări ceva familiar. Zelenka. Părea melancolică și cumva resemnată. Lumikki fluieră încet. Zelenka se uită în direcția ei și o văzu. Lumikki își duse repede un deget la buze. Nu voia să riște să fie descoperită de vreun membru al sectei. Zelenka privi cam ezitant în jur, apoi se apropie de gardul de fier. Făcu o mișcare cu capul în direcția casei, apoi și-l scutură încet, aproape imperceptibil. Lumikki pricepu că Zelenka nu avea voie să meargă mai departe.

Din fericire, Lumikki era pregătită. Îi arată Zelenkăi bucata de hârtie pe care îi scrisese un mesaj. Apoi o făcu ghem și o aruncă peste gard. Ghemotocul ateriză cam la un metru de picioarele Zelenkăi.

Tocmai atunci se deschise iar ușa din spate și un bărbat tânăr își făcu apariția. Zelenka făcu un pas în lateral și se scărpină la picior fără să se uite la ghemotocul de hârtie. Bărbatul îi strigă ceva. Zelenka răspunse. Tonul bărbatului deveni nerăbdător, dar Zelenka ridică pur și simplu din umeri. Bărbatul oftă, mai spuse ceva răstit și intră înapoi. Zelenka se aplecă repede și luă hârtia de jos, apoi o băgă în buzunar. Îi aruncă o privire lui Lumikki, după care intră în casă.

Lumikki expiră. Își ținuse respirația fără să-și dea seama.

În mesaj scrisese că spera să se întâlnească a doua zi la ora 12, în locul în care se văzuseră prima oară. Lumikki se baza pe faptul că Zelenka va găsi un mijloc de a se strecura afară, în oraș.

Când se porni spre centru, Lumikki își simți picioarele ciudat de grele. Transpirația îi curgea șiroaie de-a lungul șirei spinării. Își linse buzele, simțind în gură gust de sare.

Cerul devenise albastru-închis. Luminile orașului se reflectau în ferestrele clădirii sediului Super8. Din biroul de la etajul nouă se vedea tot centrul, până la castel. Lumikki se lupta să-și țină ochii deschiși. Era atât de obosită, încât se temea că va adormi în picioare.

Jiři întinsese bagajul într-un colț și găsisese chiar și saci de dormit.

— E bine că în companie există și un departament pentru cățărat, zâmbi el.

Se pare că nu era o glumă.

Calculatorul lui Jiři arunca o lumină albastră. Bărbatul stătuse nemișcat în fața lui timp de trei ore. Înainte de asta, se urnise numai ca să ia comanda ce venise de la un restaurant chinezesc. Lumikki examinează cercetările asupra relațiilor de familie, care erau pline de însemnările lui Jiři, de semne de întrebare și de săgeți. Hârtiile nu-i dezvăluiră nimic nou, niciun mare secret.

Se hotărî să închidă ochii doar pentru o clipă. Să și-i odihnească. Ziua fusese atât de lungă și de grea! Dacă putea să închidă ochii o secundă sau două...

Lumikki se trezi atunci când căzu cu capul pe un teanc de hârtii. Jiři se uită la ea.

— Du-te la culcare.

— Nicio grijă, zise fata, deși scăpă un căscat larg.

— Sau măcar mănâncă niște tofu cu chili. Te revigorează.

Jiři puse pe masă încă o cutie.

— Tofu rece? Mulțumesc de ofertă, dar am să sar peste o așa experiență culinară, răspunse ea. În plus, nu mi-e foame deloc. Ai comandat mâncare cât pentru zece persoane.

— Alegerea ta. Dar atunci să nu... bingo!

Jiři rosti atât de tare ultimul cuvânt, încât Lumikki tresări involuntar.

— Vino să vezi!

Lumikki se duse lângă Jiři. Pe ecranul calculatorului apărea poza unui bărbat stilat, de vreo 30 de ani, îmbrăcat în haine albe de in. Părul lui lung era prins într-o coadă.

Tânăra recunoscă ochii cenușii, pătrunzători și sprâncenele stufoase, ca de bufniță, deși omul din poză era mai tânăr decât...

— Adam Havel! strigă ea.

— Adică, de fapt, Adam Smith. Alias prietenul nostru, Adam Havel. Poza asta e din 1980, dar i-am recunoscut imediat trăsăturile, explică Jiří încântat.

— Nebraska, citi Lumikki în textul pozei.

— Exact. Acolo a existat o sectă religioasă pe nume Frații albi, formată numai din bărbați tineri care se credeau urmașii lui Iisus. Liderul sectei era Adam Smith, care a dispărut. Se pare că a apărut mai târziu în Praga, cu un concept asemănător. De data asta, s-a hotărât să le includă și pe femei.

— De ce a dispărut? se miră Lumikki.

— Îi făcuse pe membrii sectei să-i dea lui toate posesiunile, pentru a fi donate în scopuri caritabile. Pentru a fi cât mai curați cu putință în fața morții.

Jiří o văzu pe Lumikki întunecându-se la față.

— Frații albi puneau la cale o sinucidere în masă. Adam Smith împreună cu ceilalți. Poliția a aflat totuși despre asta și a reușit să-i salveze pe cei mai mulți dintre adepți – au fost găsiți stând întinși pe jos, într-o cabană mică, aproape sufocați cu monoxid de carbon. Adam Smith dispăruse. Cu tot cu bani.

Somnolența o părăsi brusc pe Lumikki.

— Familia albă nu plănuiește să atace pe nimeni din afară, spuse încet.

Jiří dădu din cap.

Niciunul nu trebuia să o spună cu voce tare. Cuvintele răsunau cu o răceală de moarte. *Sinucidere în masă.*

20 iunie
luni

Lumikki se uită la ceas. Era douăsprezece fără un sfert. Putea ajunge la timp la locul întâlnirii, dacă se grăbea.

Stabilise cu Jiři ca Lumikki să se vadă cu Zelenka și să încerce să o facă să plece cu ea, să abandoneze secta. În plus, era important să afle dacă data posibilei sinucideri în masă fusese aranjată. În același timp, Jiři avea o întâlnire cu directorul companiei Super8 fix pentru a vorbi despre știrea aceasta.

Lumikki înțelese prea târziu ce se petrece, numai după ce niște mâini puternice o înșfăcăra de pe stradă și o aruncară pe bancheta din spate a unei mașini. Simți pe gât metalul rece al unei arme.

— Să nu încerci ceva și nici să nu scoți vreun sunet, altfel... ai mierlit-o, șopti răgușit bărbatul la urechea ei.

Lumikki nu mai fusese niciodată atât de aproape de urmăritorul ei. Nu ar fi vrut să fie nici acum. Îl văzu cum caută să ajungă cu cealaltă mână la o rolă de bandă adezivă. Se gândi că avea intenția să-i astupe gura și să-i lege mâinile și picioarele, apoi să conducă undeva departe de oameni și să facă ceea ce intenționa.

Lumikki nu voia să afle despre ce era vorba. Mânia ardea în interiorul ei. Iarăși fusese prinsă într-o situație la care nu voise, de fapt, să ia parte. Fără să fie întrebată!

Nu avea timp de pierdut. Trebuia să acționeze imediat. Elementul-surpriză îi oferea doar un moment.

Dădu din cap în semn de aprobare. Cu toate acestea, continuă să dea din cap și-l izbi extrem de repede cu fruntea în nas. Bărbatul își slăbi strânsoarea mai mult de uimire decât de durere, apoi începu să-i curgă sânge din nas, murdărind topul alb de bumbac al lui Lumikki.

Fata se smulse din mâinile lui, deschise portiera mașinii și țâșni pe stradă. Alergă înainte și-și dădu seama după numărul de oameni că trebuia să se afle în apropiere de Podul Carol, care îi atrăgea pe turiști precum un magnet. Pe pod erau și mai mulți turiști. Oamenii stăteau pe loc și se holbau în sus, atunci când Lumikki încercă să treacă printre ei cu disperare. Ce naiba așteptau de fapt?

Lumikki își ridică și ea privirea și-și dădu seama. Un trompetist apăruse la balcon și începu cântarea de la ora douăsprezece. Era plin de oameni pe pod. Lumikki aruncă o privire în urmă. Reușise să scape de urmăritor? Bărbatul nu se vedea. Fata își croi drum printre turiști, mai aproape de centru, să se poată ascunde. Inima îi bătea nebunește în piept.

Deodată, auzi un sunet în urma ei. Se uită peste umăr și îl văzu pe bărbat mai departe, însă nu cu mult. Bărbatul o observă și el și dădu la o parte mai multe bunicuțe, care începură să strige la el în franceză.

Tânăra cugetă rapid. Să încerce să fugă de-a lungul Podului Carol sau s-o apuce pe malul râului, ca până acum? Pe pod era aproape imposibil să înainteze. Pe de altă parte, și urmăritorul ar avea aceeași problemă. Și nici nu ar îndrăzni să o împuște aici sau să se lupte cu ea. Ar fi prea mulți martori.

Decizia era luată. Lumikki se lăsă jos pe sub brațul unui japonez, tocmai când acesta

făcea o poză cu trompetistul. Nu văzu, dar auzi câteva secunde mai târziu cum următorul îl răstoarnă pe turistul japonez, telefonul acestuia sărind în aer, apoi izbindu-se de pământ. Judecând după bombănelile agitate ale japonezului, și el avusese aceeași soartă.

Treizeci de statui de sfinți păzeau podul de pe ambele părți. Sfântul Ioan Nepomuk, Sfântul Vitus, Sfântul Luitgard, Sfântul Ioan Botezătorul, Sfântul Venceslau, Sfântul Sigismund, Iuda Tadeul, Francisc de Assis. Numele din ghidul turistic îi treceau lui Lumikki prin minte în același ritm cu pașii ei pe suprafața de piatră a podului. Podul de piatră. Acesta fusese numele anterior al Podului Carol. Trebuie că imaginația celui care îi pusese numele era cam săracă.

Transpirația sărată, înțepătoare îi intra în ochi, așa că și-o șterse cu mâna. Nu putea să alerge dacă nu vedea unde se îndreaptă. De altfel era destul de greu să se ferească de atâția turiști, vânzători ambulanți, artiști de stradă și muzicieni. Sandalele o rodeau până la sânge. Nu erau pantofi de alergat, nici topul ei de bumbac ud learcă nu era un tricou pentru jogging. Nici canicula de douăzeci și nouă de grade nu era cea mai bună vreme de alergat, însă în aceste circumstanțe Lumikki nu avea de ales. Trebuia să meargă înainte, să încerce să scape.

Bărbatul nu era doar la câțiva metri în spatele ei.

Urmărirea atrase atenția turiștilor. Credeau că era o reprezentație. Unii o încurajau pe Lumikki, alții pe următor.

Un cvintet cânta o arie de operă, când Lumikki țâșni pe lângă instrumentiști. Îi auzi schimbând din mers piesa. Beatles.

You better run for your life if you can little girl...^{28}

Mulțumesc. Asta și fac, avu Lumikki timp să-și spună, înainte să se izbească de o nemțoaică din fața ei, care tocmai făcuse un pas înainte.

— *Mein Gott!*^{29} strigă femeia.

— *Entschuldigung!*^{30} spuse Lumikki aducându-și aminte de vocabular, apoi continuă să fugă.

Din fericire, nemțoaica reuși să-l încetinească și pe următor, care o împinse în lateral și nu-și ceru scuze.

Încercând să iuțească pasul și simțind cum transpirația îi curge șiroaie, Lumikki nu mai reușea să se ferească la fel de bine de oameni precum o făcuse în capătul podului.

O mireasă japoneză își făcea poze în mijlocul podului. Lumikki nu-și dădea seama dacă ședința foto era adevărată sau înscenată. Mireasa avea o trenă incredibil de nepractică, peste care Lumikki reuși să sară în ultimul moment. Câteva secunde mai târziu, sunetul de satin sfâșiat dezvălui că următorul nu fusese la fel de norocos. Lumikki câștigă astfel un mic avans.

Un grup de turiști americani însoțiți de ghid blocau drumul înainte. Lumikki privi îngrozită zidul acela uman, apoi văzu o breșă și reuși să se strecoare printre ei.

— *And as you can see, here we have a statue of a... running girl... I mean...*^{31}

Lumikki nu rămase să asculte cum ghidul revenea la subiect. Următorul străpuse bariera de americani precum un spărgător de gheață. Lumikki înainta tot mai anevoios. Simțea cum căldura o face să-și piardă puterile și-i încețoșează vederea. Gura i se uscăse

complet. Se simțea de parcă nu băuse nici măcar o picătură de apă în toată viața ei.

Picioarele îi tremurau. Lumikki lovi cu cotul un caricaturist, tocmai când acesta desena nasul unui bărbat cu barbă neagră. Ei, măcar nasul mai îndrăzneț făcea caricatura mai bună. Mulțimea o împingea pe Lumikki tocmai la marginea podului. Trebui să se sprijine de placa memorială a unei statui, pentru a nu cădea peste balustradă. Placa lucea de la miile de mâini care o atinseseră. Statuia Sfântului Ioan Nepomuk.

Martirul ceh care fusese executat fiind aruncat de pe pod.

Nu-i venea să creadă că-și amintea asemenea lucruri din ghidurile turistice. Lumikki își mai aduse aminte și că atingerea statuii ar fi adus noroc, iar cel care o atingea urma să se întoarcă în Praga.

Tocmai de noroc avea ea acum nevoie. Îl auzi iarăși pe bărbat în urma ei. În schimb, nu era sigură că mai voia să revină în Praga, dacă de data asta supraviețuia.

Lumikki aproape că ajunsese la capătul celălalt al podului. Inima îi bătea cu furie, încercând să trimită oxigen în organismul complet extenuat. Lui Lumikki îi era atât de cald, încât parcă fierbea!

Cineva cânta la pahare. Nu putea fi adevărat. Lumikki avea în față un bărbat în vârstă, subțire, care cânta la niște pahare la fel de subțiri, aliniat dinaintea lui de la mic la mare. Lumikki își adună toate puterile și reuși să o ia prin stânga bărbatului, lăsându-i toate paharele intacte.

Bărbatul în vârstă, ca și când ar fi fost el însuși făcut din sticlă, ridică mâna în semn de mulțumire.

Prea devreme.

Lumikki auzi în urmă pașii grei ai urmăritorului apropiindu-se, bătrânul strigând, un pahar spărgându-se, apoi al doilea, al treilea, al patrulea. Efectul de domino făcu paharele să se spargă unul câte unul. Urmăritorul strigă și înjură. Se pare că fusese rănit, astfel că rămase mult în urmă.

Lumikki se grăbi să coboare de pe pod și-și jură că nu-și va mai depăși niciodată limitele de bunăvoie.

Se simți imediat mai bine, știind că bărbatul nu o mai putea urmări. Picioarele își regăsiră în mod surprinzător puterea, aerul fierbinte nu-i mai ardea plămâni, rănilor cauzate de sandale nu o mai deranjau, iar transpirația părea răcoritoare.

Alergă spre treptele care duceau la Catedrala Sfântul Vitus și le sări două câte două. Bucuria datorată faptului că scăpase îi dădu aripi. Întârziase câteva minute la întâlnire, dar era în viață.

— *Go go go!* o încurajară băieții care ședeau pe trepte.

Aruncă o privire în urmă, deși era sigură. Nimeni nu o mai urmărea.

Acum spera doar că Zelenka o aștepta în locul stabilit.

Din oglindă o priveau două fete. Cea mare și cea mică. Surori. Se țineau de mână.

Viziunea se destrămă dinaintea ochilor lui Lumikki. Acum le vedea în oglindă pe ea și pe Zelenka. Veniseră în baia cafenelei în care se întâlniseră prima dată. Lumikki sugerase că următorul nu le-ar fi căutat în acel loc, chiar de-ar fi reușit cumva să-i ia urma până acolo. Bărbatul nu și-ar fi asumat riscul de a atrage atenția intrând într-o toaletă pentru femei.

Topul lui Lumikki arăta grotesc. Roșu pe alb. Arăta de parcă fata tocmai ieșise dintr-un abator. Vânzătoarea ridică din sprâncene văzând-o, însă expresia lui Lumikki era atât de înverșunată, încât femeia se gândi că mai bine nu spune nimic.

Zelenka scutură din cap, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Nu pot pleca, spuse ea.

Asta tot repeta întruna, chiar dacă Lumikki încercase să o convingă de faptul că putea să moară dacă nu pleca acum cu ea.

— Ești în pericol de moarte dacă te întorci acolo. Nebunul de Adam plănuiește să vă ucidă pe toți.

Lumikki încercă să rămână calmă, deși îi venea să strige.

— Vom primi viață eternă, spuse Zelenka.

De frustrare, Lumikki lovi marginea chiuvetei cu palmele. Cum trebuia să le vorbești acestor fanatici spălați pe creier, ca să priceapă?

— O să primești cu siguranță viață eternă, dacă tu crezi asta, oftă ea. Dar nu trebuie să te grăbești. O poți primi peste câteva zeci de ani, după ce vei fi trăit o viață lungă și fericită.

— Nu pot decide eu când voi muri. Eu trebuie să accept ceea ce este dat de sus.

Zelenka rostise cuvintele ca un robot. Parcă vorbea de pe o casetă.

— Nu e nevoie. Poți să iei singură deciziile care te privesc.

— Dacă plec, nu-mi rămâne nimic. Eu nu am nimic. Nu am pe nimeni.

Lumikki îi luă mâna. Se uită în oglindă, direct în ochii ei.

— Mă ai pe mine. Cei din sectă nu au nicio legătură de sânge cu tine. Eu sunt sora ta. Eu te voi ajuta.

Zelenka scutură din cap, plângând incontolabil.

— Nu. Nu e adevărat, zise ea.

— Ba da! Te asigur.

— Nu e. Te-am mințit. Am inventat toată povestea cu surorile. E un basm.

Lumikki dădu drumul mâinii Zelenkăi. Brusc, se simți lipsită de vlagă. Nu se așteptase la așa ceva. Nu se așteptase ca Zelenka să o fi mințit, nu se așteptase să se simtă atât de rău din cauza asta. Piesa de puzzle care lipsea din trecut era brusc dată la o parte, iar golul lăsat părea mai mare și mai pustiu decât înainte. Lumikki își dădea acum seama cât sperase ca secretele să fie dezvăluite cu ajutorul Zelenkăi.

Îi fusese luată sora.

— Te-am spionat, îi spuse Zelenka.

— De ce? întrebă Lumikki.

Cuvintele ieșiseră din gura ei automat. Minte îi era blocată, dar se pare că putea produce cuvinte inteligibile.

— Știam că tatăl tău vorbește suedeză. Asta mi-a spus mama. Dar a refuzat să-mi destăinuie mai multe. Nici măcar numele. L-am auzit întâmplător, când vorbeai în suedeză cu un grup de turiști.

Lumikki își aminti pe loc. Câțiva pensionari suedezi o întrebaseră într-o engleză slabă unde se afla o stradă. Lumikki se îndurase de ei și le răspunsese în suedeză, iar bătrânii fuseseră atât de încântați, încât ținuseră să-i facă cinste cu o înghețată. Lumikki refuzase. Altfel, cine știe, s-ar fi pomenit ghid turistic sau șofer pentru vreun grup.

— Te-am urmărit până la hostel și ți-am aflat numele. Te-am ascultat când vorbeai la telefon cu cineva căruia i-ai spus întâi Peter, apoi tată.

Lumikki își aduse aminte și de acel telefon. Îl sunase pe tatăl ei, iar acesta răspunsese atât de oficial, cu „Peter Andersson”, încât Lumikki râsese de el, imitându-l. Tatăl îi explicase că nu văzuse cine suna, din cauza soarelui puternic, de aceea răspunsese cu numele complet.

— Dar de ce? întrebă Lumikki, deși abia mai putea să vorbească.

Nu-și amintea să mai fi fost mințită cu atâta pricepere. Trebuie să fi fost foarte dornică să găsească bucata lipsă din puzzle.

— Pentru că eu nu am pe nimeni cu adevărat apropiat în Familia albă. Toți ceilalți au pe cineva, pe cineva mai mult „al lor” decât al altora. Iar eu întotdeauna mi-am dorit o soră. Credeam că, dacă aș avea o soră, nu m-aș mai simți atât de singură. Chiar de-ar fi o soră inventată. Am construit ani în șir o poveste. Părea atât de reală, încât aproape că începusem să cred și eu în ea. Apoi, când te-am văzut, am știut imediat. Tu erai sora mea din poveste.

Lumikki ascultă cuvintele Zelenkăi și le înțelese, dar se simțea complet rece pe dinăuntru. Nu se putea gândi decât că Zelenka o trădase.

Lumikki nu spuse nimic. Zelenka era și ea tăcută. Două femei tinere în oglindă. Complet străine.

— Deci înțelegi că într-adevăr nu am pe nimeni și nimic. Doar Familia albă și credința mea.

Lumikki nu mai încercă să-i aducă argumente. Nu mai încercă să o convingă de nimic pe Zelenka. Să facă ce vrea! Nu era treaba lui Lumikki. Nu fusese niciodată. Zelenka o atinse ușor pe umăr și plecă. Lumikki nici nu se uită la ea.

Rămase uitându-se în oglindă, la topul ei însângerat. Își aminti visul. Lacrimile de sânge. *Du är min syster*. Și asta fusese doar o iluzie, un coșmar, o minciună?

Femeia înșfăcă telefonul. Nu era vreme de pierdut. Când cineva îi răspunse, trecu direct la subiect.

— Fata nu a ieșit din joc. În cel mai rău caz, poate să dea totul peste cap. Trebuie să ne grăbim cu programul. Trebuie să se întâmple astăzi.

— Astăzi? Nu sunt sigur că va reuși...

— Trebuie să reușească. Mecanismul e pregătit. Pot să-l pun în funcțiune oricând. Tu trebuie să-ți faci partea. Spune-le că ai primit poruncă de sus. Nici nu e o minciună...

— Minciunile nu au fost niciodată o problemă pentru mine.

— Din punctul ăsta de vedere, suntem diferiți. Eu nu vreau să spun minciuni. Vreau să spun povești adevărate, pentru că acestea îi ating pe oameni cel mai mult.

— Iar eu mint pentru ca tu să ai parte de povestea ta adevărată.

— Vei fi răsplătit.

— Poate că în viața asta, dar în cea de după?

— Cine gândește până acolo?

— Bine. Deci, astăzi. Totul e gata, se pare. Nu e nevoie decât de o mică scânteie...

— ... și focul arde. Exact cum trebuie. La ora 19 fix?

— Sună bine.

Vera Sováková mângâie marginea biroului. Se gândi cum la știrile de seară se va vorbi numai și numai despre asta. Pe canalul ei, în primul rând. Pe canalul ei, cel mai în detaliu. Iar în ziua următoare, în ziare, în ziarele ei. Timp de multe săptămâni. Poze mari, lacrimi, interviuri complexe, analizele experților. O tragedie de neînțeles, în care exista totuși un licăr de speranță. Povestea eroului.

Nu se întrebese dacă acțiunile ei erau etice. Bineînțeles că erau. Moralitatea nu vindea ziare și, cu siguranță, nu făcea publicitate. Cu cât existau mai mulți telespectatori și cititori, cu atât aveau mai multe reclame și cu atât mai mulți bani pentru a produce știri și mai bune. Povești tot mai ample, care să-i atingă pe oamenii flămânzi, să fie distrați și mișcați. Nu ficțiune, ci povești adevărate.

Vera Sováková știa că nu era singura persoană care avea o moralitate flexibilă. Știri cumpărate, convorbiri ascultate, reporteri care se dădeau drept politicieni, oameni de afaceri sau muzicieni, pentru a putea asculta mai bine. Industria media le avea pe toate. Ea poate că ducea lucrurile mai departe decât ceilalți. Sau cine știe? Vera Sováková nu înclina să creadă în conspirații, dar uneori știrile cu adevărat mari și tragediile umane păreau să facă foarte bine companiilor media, acum, când era criză economică.

Era coincidența mereu coincidență? Sau altcineva muta piesele pe tabla de șah?

— Cum intenționezi să faci ca eroul să nu fie de unul singur? întrebă bărbatul. Să nu acționeze prea devreme?

Vera știa că jocul ei cu eroul presupunea de la bun început cel mai mare factor de risc. Trebuia să-i manipuleze acestuia sentimentele și acțiunile cât mai subtil. Vera îi găsisese persoane pentru interviuri, îi procurase informații și făcuse astfel încât apartamentul său să fie răscolit „în cel mai haotic fel”, după cum spusese tocmai ea. Vera nu se gândea la el ca la un bărbat, ci ca la un băiat care putea să tragă sforile. Un erou care credea că se descurcă de unul singur, deși, în realitate, primise informații exact în momentul în care Vera voia ca un anume lucru să se întâmple.

— Îi voi da instrucțiuni precise. Și, crede-mă, are suficientă ambiție de erou, încât să facă întocmai cum îi spun. Îl voi asigura că poliția și forțele speciale vor veni la timp. Vrea aventură. Vrea să fie cel care dezvăluie totul. Acum trebuie să închei. Vin personajele.

Vera Sováková închise telefonul tocmai când Jiří Hašek bătu la ușă, sosind la întâlnirea stabilită.

Se făcu întuneric beznă. În fața ochilor nu mai vedea decât negru, iar lui Lumikki îi plăcea asta. Pentru o clipă, speră ca întunericul să continue și să-l poată pur și simplu respira, ușor, fără să se gândească la nimic, fără să se gândească la oamenii din jurul ei. Pe scenă se aprinse totuși o lumină, iar dinaintea privitorilor apărură o pădure densă, teribil de frumoasă și de înșelătoare.

După ce Zelenka plecase din cafenea, Lumikki rămăsese o vreme complet paralizată. Apoi își pusese telefonul pe mut, pentru că nu voia să fie deranjată de nimeni. În cele din urmă, începuse să se miște ca și când ar fi mers în somn.

Zelenka mințise.

Zelenka nu era sora ei.

Secretul nu fusese dezvăluit, nimic nu se rezolvase. Lumikki fusese doar ținta fanteziilor bolnave ale unei femei bolnave. Adevărul o amorțea. Nu putea nici măcar să fie mâniașă pe Zelenka. Nici tristă nu era. Simțea numai indiferență și un gol uriaș.

Nimic nu conta. Nu conta că nu o va mai vedea niciodată pe Zelenka. Nu conta nici dacă secta ar fi omorât-o. Îi era egal. Nu o mai privea deloc. Fusese folosită precum un pion într-un joc dement, bolnav, care o dăduse peste cap.

Precum un somnambul, Lumikki ajunsese în orașul vechi, unde intră ca din întâmplare pe o ușă ce ducea către niște trepte. Un teatru la subsol, unde tocmai urma să înceapă un spectacol de teatru de umbre.

Acum putea foarte bine să-și petreacă ultimele zile în Praga ca turistă, mergând la expoziții și la teatru. Doar de-asta venise aici, nu? Să descopere singură orașul, să fie singură, să facă ce avea chef. În realitate, Lumikki știa că voia să scape de propriile gânduri și de tot haosul în care intrase. Tânjea după ceva complet diferit, ceva frumos, care să dureze măcar o clipă.

Plăti biletul de intrare și se așeză pe ultimul rând din sală, pe o bancă de lemn îmbrăcată în catifea. Sala era pe jumătate plină, astfel că putu să stea singură. Era bine. O fată care mirosea a transpirație și avea topul pătat de sânge nu ar fi fost o companie plăcută pentru nimeni.

Teatrul de umbre era complet lipsit de cuvinte. Țesea povestea dinaintea privitorilor numai prin muzică și umbre.

Au fost odată două prințese, care erau cele mai bune prietene din lume. Fugeau mână în mână de bestiile și monștrii din pădure. Se protejau una pe cealaltă, salvându-se iar și iar. Își pieptăneau una alteia părul lung și își spuneau povești. Nimeni și nimic nu le-ar fi putut despărți.

Lumikki privea cum umbrele își schimbau forma – prințesele ba râdeau, ba săreau peste un râu. Erau extrem de vii, chiar dacă erau doar siluete negre pe un fundal alb. Lumikki își goli mintea și se lăsă absorbită în lumea teatrului de umbre. Reuși să și-i scoată din minte pe Zelenka, pe Jiři, pe asasin, secta, întreaga Pragă. Ba chiar și publicul.

Erau doar Lumikki și umbrele.

Într-o bună zi, una dintre prințese dispăru. Cealaltă prințesă porni să o caute – răscoli pădurea de la un capăt la altul, strigă și plânse. Însă prințesa nu era de găsit. A trecut un an, au trecut doi, în total șapte ani lungi. Soarele și luna au străbătut cerul de mii de ori. Prințesa nu mai râdea. Stătea cât era ziua de lungă în pădure murmurând cântece triste, aceleași cântece pe care le îngânaseră cândva amândouă, fericite.

Apoi prințesa află că undeva departe, departe, peste șapte munți și șapte mări, se afla un turn, în care cealaltă prințesă fusese întemnițată. Un balaur feroce păzea turnul pentru ca nimeni să nu poată să o salveze. Auzind acestea, prințesa porni peste șapte munți și șapte mări, să vadă dacă într-adevăr era vorba despre prietena ei de mult pierdută.

Când ajunse la turn, balaurul se afla pe deal, scoțând foc alb pe gură. Focul făcuse deja scrum tot ținutul dimprejurul turnului. Prințesa se decisese să aștepte răbdătoare până când balaurul adormea. În cele din urmă, cerul se întunecă, iar stelele apărură. Prințesa încerca vitejește să-și țină ochii deschiși, însă adormi înaintea balaurului.

Prințesa se trezi auzind pe cineva murmurând același cântec trist pe care îl cântase ea în ultimii șapte ani. Se uită în sus, spre fereastra turnului, și o văzu pe cealaltă prințesă, prietena ei. Prințesele exclamară de fericire în același timp. Prințesa venită de departe îi strigă celeilalte că o va salva din turn. Aceasta îi răspunse că nu avea rost să încerce, pentru că balaurul se putea întoarce oricând și să o ardă de vie. Dar prințesa venită din depărtare îi spuse că-și promisese una alteia să se apere mereu, așa că începu să se cațăre pe turn.

Când ajunse sus, se îmbrățișară amândouă vreme îndelungată. Deodată, privirea prințesei răpite se schimbă. Ochii i se transformară, mâinile i se prefăcură în gheare, părul i se făcu solzi, marginea fustei luă formă de coadă, fundele din păr deveniră aripi. Într-o clipă, cealaltă prințesă își dădu seama că se holba chiar în ochii balaurului.

Totuși, nu îi era teamă. Atinse ușor fruntea balaurului și îi spuse că avea în interior o prințesă. Sau că era o prințesă în interiorul căreia se afla un balaur. Balaurul o privi și pricepu. Din ochii săi începură să se prelingă lacrimi mari și negre, care curgeau de-a lungul turnului și cădeau pe pământ, iar acesta revenea la viață. Prințesa-balaur plângea, pentru că știa că oamenii nu o vor putea accepta, deoarece era balaur. Nici balaurii nu o puteau accepta, pentru că era om.

Atunci prințesa venită de departe își puse brațele pe după gâtul balaurului și jură că vor rămâne împreună, orice s-ar întâmpla. Nu avea nevoie de altcineva. Vor căuta un tărâm unde prințesele și balaurii puteau trăi împreună în armonie, chiar și în interiorul aceleiași persoane.

În ultima imagine a piesei de teatru, balaurul zbură către luna plină, cu prințesa în spate.

Lumikki se pomeni că obrazii îi erau umezi. Se șterse, uimită. Plânse? Asta o nedumeri. Nu-și amintea când plânsese ultima oară. Credea că își pierduse capacitatea de a plânge.

Povestea cu umbre o absorbise într-atât, încât uitase o vreme de gândurile ei.

Emoțiile îi ieșiseră la suprafață. Povestea îi dezgropase atât de multe imagini din propria viață!

Lumikki și Liekki.

Lumikki și Zelenka.

Lumikki și cineva cu care se juca în copilărie de-a Albă-ca-Zăpada și Roșie-ca-Trandafirul. Brusc, își amintea foarte bine povestea și jocul. În poveste, un prinț transformat în urs le ajutase pe fete. Îi plăcuse acest joc, deși nu îl înțelegea pe deplin. Tovarășa sa de joc era puțin mai mare ca ea și îi spunea povestea, pe toată durata jocului. Albă-ca-Zăpada și Roșie-ca-Trandafirul erau mereu împreună și se protejau una pe alta, întocmai ca prințesele din teatrul de umbre.

Zelenka o salvase pe Lumikki. Deși ura că o mințise, nu putea nega faptul că o salvase. Zelenka își asumase un risc și se pusese în pericol din cauza ei. O ajutase să scape, deși știa că Lumikki nu era sora ei în realitate, și că asta putea să-i afecteze soarta.

Ceilalți spectatori plecaseră deja, iar vânzătoarea de bilete veni la ușă, tușind cu subînțeles. Lumikki se ridică. O luă puțin cu amețeală, dar senzația îi trecu atunci când strânse din dinți și începu să meargă spre ușă.

Lumikki ura să rămână datoare. Acum se simțea de parcă îi datora viața Zelenkăi.

Afară, soarele la apus își arunca ultimele raze, iar aerul cald o înconjura pe Lumikki. Își verifică telefonul. Jiři o sunase de cinci ori. Ultima oară, cu zece minute înainte. Îi lăsase și un mesaj. Lumikki încercă mai întâi să-l sune, dar, când acesta nu răspunse, ascultă mesajul.

Jiři îi spunea că se duce acasă la sectă să facă un reportaj și că sinuciderea în masă urma să se întâmple chiar în seara aceea. Se pare că poliția și forțele speciale urmau să apară și ele.

Lumikki nu mai stătu pe gânduri și o rupse la fugă. Mai avea timp să ajungă la sediul Super8 și să plece împreună cu Jiři.

Ajunse la companie la șase și un sfert, cu răsuflarea tăiată. Secretara o măsură din cap până în picioare și spuse:

— O zi grea?

— Și poate deveni și mai grea. Jiři mai e aici?

— Nu, tocmai a plecat. Nu a spus unde, dar...

Chiar atunci ieși din lift o femeie cam la 40 de ani, care tresări când dădu cu ochii de Lumikki. Ca și când ar fi recunoscut-o, deși Lumikki nu-și amintea să o mai fi văzut vreodată. În privirea ei era ceva atât de înfricoșător, încât fata simți cum i se ridică părul la ceafă. Femeia grăbi pasul, își duse mobilul la ureche și îi mai aruncă o privire pătrunzătoare lui Lumikki, după care ieși pe ușă.

— Cine era? o întrebă Lumikki pe secretară, care se holbă la ea.

— Nu știi? Era Vera Sováková, șefa companiei Super8.

Lumikki îi făcu repede cu mâna în semn de mulțumire și fugi afară.

Trebuia să ajungă la casa sectanților înainte ca tragedia să aibă loc.

Jiři simți primul mirosul înțepător, neplăcut și surprinzător de puternic. Nu îl recunosc imediat, până când îi veni brusc în minte o tabără de vară de acum zece ani. În tabăra de vară se stătea seara la foc. Cum fusese o vară ploioasă, crengile uscate erau greu de găsit, iar focul era greu de aprins doar cu ziare și chibrituri. Folosiseră lichid inflamabil.

Și aici fusese stropit cu lichid de aprins focul. Mult. Zeci, dacă nu chiar sute de litri. Jiři trebuia să aibă grijă să nu se împiedice de grămezile de cârpe de pe podea. Toate erau îmbibate cu lichid.

Nu se vedea nimeni. Nu se auzea nimic.

Jiři luă asta ca pe un semn rău. Un semn extrem de rău. Nu credea că membrii sectei pleaseră sau se hotărâseră să anuleze sinuciderea în masă. Nimeni nu ar irosi timp, energie și lichid inflamabil doar ca să ardă o casă dărăpănată. Cu siguranță, se aflau încă înăuntru. Undeva în măruntaiele acesteia.

Parterul părea să fie pustiu. Ușile dintre camere erau deschise. Cârpele îmbibate erau aruncate ici și colo, unele erau întinse peste mobile. O singură scânteie ar fi aprins totul pe loc. Jiři nu avu nevoie de mult timp să priceapă că exact asta era ideea.

Fotografie parterul cât putu de bine, apoi se îndreptă către scările ce duceau la etaj, ținând camera în mână. Încă domnea o liniște mormântală. Jiři se ruga să nu fi ajuns prea târziu.

Zelenka se gândea la mama ei.

Mâinile mamei, atunci când aceasta îi usca părul și i-l împletea. Finețea și puterea degetelor. Tăria lor – ferme, dar niciodată dure. Mâinile mamei erau pricepute.

În același timp, dădeau forma perfectă cornulețelor, desfundau scurgerile și reparau balamalele ușilor.

Părul mamei, care o gădila pe față când aceasta se apleca să o sărute de noapte bună. Mama insistase să o sărute chiar și atunci când Zelenka începuse să se creadă deja prea mare pentru așa ceva. La vârsta adolescenței, obișnuia să protesteze și să-și tragă pătura pe cap, ascunzându-se. Mama o săruta răbdătoare prin pătură, astfel că ea simțea doar o ușoară apăsare. La un moment dat, Zelenka începuse să prezinte iarăși la pupat, de bunăvoie, un obraz sau fruntea sau creștetul capului, mulțumită în secret că mama ei nu o luase în serios până atunci.

Zelenka știa că nu trebuia să se gândească la mama ei. Trebuia să se gândească la Hristos. Trebuia să se gândească la paradisul spre care se îndreptau. La casa în care Familia putea fi în sfârșit împreună, în contact direct cu Dumnezeu. Mama ei nu făcea parte din Familie. Mama ei trădase Familia.

Zelenka simți o toropeală, simți cum somniferul începea să-și facă efectul. Imediat avea să-și piardă cunoștința. Nu va mai simți duhoarea de combustibil care venea dinspre fusta ei albă. Nu va mai auzi murmurele celor care stăteau întinși în jurul ei. Curând, și ei vor tăcea, vor adormi. Zelenka nu se ruga. Nu era nevoie. Ea credea, iar credința era suficientă să țină teama deoparte. Spera doar ca, atunci când flăcările îi

vor atinge pielea, să doarmă deja atât de adânc, încât să nu simtă nimic. Să nu simtă durerea, nici măcar în vis.

Mama. Gândurile Zelenkăi se învâртеau în jurul ei. Poate că nu era total nerezonabil să creadă că o va întâlni și pe ea după moarte. Zelenka voia să creadă în milă și iertare mai mult decât o făceau cei din Familie. Nu voia să creadă într-un Dumnezeu care ar fi respins-o pe mama ei, din cauza indiscreției acesteia. Dumnezeu Zelenkăi nu ar face așa ceva. Familia nu știa. Ei credeau că Domnul era aspru, nemilos și exigent și că va lua la ei doar o mică parte dintre ei, pe cei aleși.

Viață în moarte.

Astfel spunea Familia. Că în moarte era viața lor nouă, adevărată.

Zelenka nu-și mai simțea picioarele. Nu își mai simțea nici mâinile. Corpul ei începuse să adoarmă, însă mintea încă îi plutea la granița cu somnul.

Viață.

Astfel fusese viața ei pământească? Nu mai era nimic? Nu fusese niciodată în altă țară. Nu sărutase niciodată pe nimeni. Nu făcuse nicio noapte albă povestind cu vreun prieten. Nu fusese atât de furioasă, încât să vrea să urle sau să plângă. Nu se îmbătase. Nu se pierduse într-un oraș străin. Nu răsese atât de mult, încât să rămână fără aer.

Zelenka se scufunda în somn, când mai conștientiză un singur lucru, care o sperie: *Nu vreau să mor încă. Vreau să trăiesc.*

Vreau să trăiesc.

Vreau...

Lumikki se cațără pe gardul de fier. Mâinile și picioarele îi tremurau de atâta efort, iar palmele îi erau atât de transpirate, încât era greu să se țină de barele de metal. Nu era acum momentul să-și bată capul cu asta. Trebuia să ajungă în casă cât mai repede posibil.

Țepușele gardului erau ascuțite. Lumikki încercă să le apuce cât putu mai bine și să sară peste gard dintr-o singură mișcare. Mâinile ude îi alunecară însă într-un moment crucial și simți cum una dintre țepușe îi lasă o zgârietură mare pe coapsă, din care începu imediat să curgă sânge. În același timp, se dezechilibra și căzu de cealaltă parte a gardului nu în picioare, cum plănuise, ci pe-o parte. Din fericire, știu cum să cadă – își trase coatele și își băgă bărbia în piept chiar în ultima clipă.

După aceea se rostogoli de câteva ori și rămase pe loc o clipă, să-și tragă sufletul. Partea pe care căzuse și zgârietura o dureau, dar, în afară de asta, totul părea să fie în regulă. Nu își rupsesse nimic și nu se tăiasse în ceva. Trecuse prin momente mai rele în viața ei. Mersese șchiopătând până acasă și cu mult mai multe răni, prefăcându-se că nu se întâmplase nimic.

Lumikki se ridică. Picioarele îi erau puțin slăbite, însă putea merge. Deshidratarea o afecta probabil mai mult decât orice. Transpirația șiroia pe ea neconținut, deși credea că nu mai avea nicio picătură de lichid de eliminat.

În curte nu se afla nimeni. Poate ajunsese la timp.

Nu era sigură de teoria sa, însă, după ce o văzuse pe Vera Sováková, simțise că femeia știa mai multe decât alții despre sinuciderea în masă. Putea să fie cumva

amestecată în treaba asta. Pentru că cine profita de pe urma sinuciderii? Bineînțeles, Adam Havel/Smith, care va părăsi secta de la care nu mai putea stoarce bani și care devenise o povară și media, care va dezvălui detaliile tragice. Marele reporter al Super8 investigase secta. Șefa îl trimisese singur într-un loc periculos. În mod surprinzător, veștile despre data la care avea loc sinuciderea în masă ajunseseră tocmai la Super8...

Lumikki alergă spre ușa din spate și văzu că era deschisă. Dinăuntru venea un miros familiar. Aftershave-ul lui Jiři. Asta însemna că Jiři nu sosise de mult. Gândul acesta o întărea. Vor reuși împreună. Asta dacă nu...

Cuvântul o rodea pe Lumikki. Se transformă într-o propoziție în mintea ei, într-o idee. Dacă Jiři era implicat în complot? Era cu puțință! De fapt, era chiar foarte probabil. La urma urmei, nu era rațional să trimiți un singur om la locul faptei, iar acesta să nu știe ce se va întâmpla.

Dacă într-adevăr așa era, atunci Lumikki nu știa din cauza cui să-și facă mai multe griji. Nu avea timp să cugete. Nu avea timp să analizeze. Intră pe ușă și fu izbită de mirosul puternic de combustibil.

Vera Sováková trase aer în piept de câteva ori și se bucură de clipă. Acum avea să înceapă. Pregătea de mult timp acest spectacol media. Adam Havel o abordase în urmă cu câțiva ani, oferindu-i ocazia de a face un reportaj în exclusivitate despre Familia albă, pentru o sumă de bani, bineînțeles. Vera fusese totuși de părere că era nevoie de ceva mai mult. Începuseră amândoi să pună la cale o tragedie umană, care trebuia să fie suficient de impresionantă, încât să stârnească interesul publicului.

Vera își imagina cum oamenii din cafenelele din Praga vor fi acaparați de știre. Poate că vreunul va mai încerca să continue conversația, dar va fi redus repede la tăcere. Acasă, cei care se uitau la televizor vor fi surprinși de întreruperea programului pentru știrea de ultimă oră. Telefonoanele mobile vor zbârâni. „Deschide televizorul, se întâmplă ceva deosebit.”

Ecranul, cu sigla Super8 în colțul de jos, va fi brusc plin de imagini-fotografii făcute într-o casă dărăpănată de lemn. O voce profesionistă de femeie, pe care unii o vor identifica surprinși ca aparținându-i Verei Sováková, directorul companiei Super8, avea să anunțe că reporterul Jiří Hašek reușise să pătrundă în casa unei secte periculoase, Familia albă. Se credea că secta plănuia o sinucidere în masă, care urma să aibă loc astăzi. Jiří Hašek reușise să ajungă primul la fața locului și, în mod eroic, se străduise să salveze victimele, sfidând moartea.

Vera simți fiori pe șira spinării numai gândindu-se cum vor sta oamenii lipiți de ecranele TV. Vor realiza că este o dramă reală, care se putea sfârși bine sau rău.

Un singur chibrit ar fi fost cu siguranță de ajuns. Adam Havel nu își asumă totuși riscul. Cântări sticla grea în mână și o aruncă apoi în direcția ferestrei. Geamul se sparse în bucăți. Apoi focul izbucni.

Ce proști! Crezuseră că Adam se asigura că toți căzuseră într-un somn adânc, apoi va porni focul, iar el se va împușca. Prima parte din promisiune fusese desigur respectată. Urmărise cum toți adormiseră, apoi ieșise. Așteptă să-l vadă pe prostănașul de reporter intrând pe ușa din lateral.

Adam Havel ar fi rămas cu plăcere să se uite cum casa era mistuită de flăcări. Cum erau înghițite prostia umană și naivitatea. Simțea un fel de satisfacție știind că va pleca de-aici mai bine decât o făcuse în Nebraska. Aici avusese răbdare să construiască o comunitate suficient de mult timp, încât membrii să aibă încredere deplină în el. Îi ascultaseră povestea despre cum focul purificator le va ridica sufletele direct în rai, unde cei necredincioși nu aveau acces.

Lui Adam îi plăcuse puterea pe care o avea asupra celorlalți. Din când în când cocheta cu ideea de a continua la fel. Le vorbise atât de convingător despre credință și familie, încât parcă începuse și el să creadă. Însă păstoritul turmei devenise obositor, iar el însuși începea să îmbătrânească. Înțelegerea cu Vera Sováková îi permitea să se desprindă de sectă bogat și liber.

Nu putea să stea să privească flăcările. Avionul său urma să decoleze curând. Vera Sováková îi plătise biletul și îi făcuse rost de un pașaport nou. Era timpul să înceapă o

viață nouă. Una curată și albă ca zăpada.

Adam Havel se întoarce cu spatele către casă și închise poarta de fier în urma sa. Și aceasta îi va încetini pe polițiști și pe pompieri. Probabil, exact cât trebuia.

Cioburile de sticlă zburară către Lumikki, dar ea se feri, lăsându-se jos. Focul puternic aproape că-i ardea brațele. Lumikki se grăbi către scări. Jiří apărură de la etaj, cu aparatul în mână.

— Ce faci? șuieră Lumikki și-și puse mâinile pe obiectivul aparatului.

Jiří trase aparatul spre el.

— Poze.

Lumikki înghiți în sec. Toți mușchii i se încordară.

— Ești implicat în complot?

— Ce vrei să spui?

În vocea și în privirea lui Jiří se citea o uimire sinceră. Dacă Lumikki învățase totuși ceva în această călătorie, era faptul că nici măcar ea nu era chiar atât de bună când era vorba să-și dea seama dacă cineva minte sau nu.

Acum nu avea timp să joace inteligent. Trebuia să pună toate cărțile pe masă.

— Vera mi-a dat instrucțiuni să... începu Jiří.

— Cred că Vera Sováková se află în spatele acestei tragedii. Știa de mult că așa urma să se întâmple. Ea a fost cea care l-a trimis pe asasin după mine. Poate că întreg evenimentul a fost pus la cale de ea.

Lumikki vorbi repede și aproape în șoaptă. De la parter se ridica un fum negru și gros, iar lemnul trosnea. Amândoi începură să tușească. Lumikki văzu cum Jiří îi cântărea spusele. Rememora fiecare eveniment, informație și situație care îl aduseseră în momentul de față. Apoi se holbă la ea. Ajunsese clar la concluzia că Lumikki avea dreptate. Închise aparatul foto.

— Nu sunt sus, nici la etajul inferior. Asta înseamnă că trebuie să fie la subsol, spuse Jiří.

Lumikki alergă pe scări.

— Așteaptă! Nu suntem în siguranță aici. Trebuie să ieși acum. Pompierii vor veni curând. Au fost anunțați din timp, spuse Jiří. Vera a spus că...

Jiří își lăsă propoziția neîncheiată când pricepu.

— Nu știu absolut nimic, răspunse Lumikki. Am trecut pe la poliție în drum. Nimeni nu auzise de nicio sinucidere la adresa asta. Nu știu dacă m-au crezut. Poate s-au gândit că-s nebună. Nu am avut timp să-i conving. Poate că abia acum află de la vreun vecin că aici a luat foc.

— O să sun la urgențe, spuse Jiří și-și scoase telefonul.

Focul urca de-a lungul pereților până la etaj. Nu îi mai ajungeau cârpele îmbibate cu combustibil. Deja ardea lemnul, cu lăcomie. Temperatura crescuse insuportabil de mult. Lemnul începuse să cedeze.

— Nu este timp! strigă Lumikki.

Fugiră pe scări în jos.

Jiří aruncă aparatul din mână. Jos cu balastul!

— Haide! ordonă Lumikki și se strecură printr-un pasaj încă neînghițit de flăcări.

Auzi în urmă un zgomot de material sfâșiat. Jiří își rupea fâșii din cămașă.

— Poftim! Pune-ți asta la gură!

Ajunseră la treptele care duceau în beci. Părea o nebunie să meargă la subsol, în timp ce casa trosnea în jurul lor, iar în urma lor se auzea cum ceva uriaș se prăbușise. Probabil, scările care duceau la etaj. Acum nu era timp să se gândească la ce era nebunie și ce nu. Se grăbiră spre beci.

Debarale. Cămara cu alimente. Și o cameră a cărei ușă era închisă. Jiří și Lumikki se uitară unul la altul, încuviințară din cap și izbiră ușa în același moment. Lemnul cedă puțin, dar nu suficient. Loviră iarăși. Ușa pârâi, dar rămase închisă.

Căldura din jur devenea tot mai puternică. Furnale. O mare de foc. Iad.

Lui Lumikki îi lăcrimau ochii. Văzu ca prin ceață cum Jiří alergă spre o debara. Păru că trecuse o eternitate până când reveni cu un ferăstrău electric.

Jiří trase de mai multe ori de sfoară să-l pornească, dar ferăstrăul nu scoase niciun sunet. Lumikki văzu imediat ce făcea și-și dădu seama că nu va reuși niciodată să-l facă să meargă. Tânăra văzuse de multe ori cum se folosește un ferăstrău, în verile pe care le petrecuse cu tata și mama la cabana rudelor din Ahvenanmaa. Se grăbi la Jiří și îi smulse ferăstrăul din mâini. Politețea avea vremea și locul ei, însă acum nu era cazul.

Lumikki spera ca ferăstrăul să fi fost folosit recent, pentru că atunci ar fi fost mai ușor de pornit. Ținea ferăstrăul jos, sprijinit de picior, și cu mâna stângă apucă bine de mâner. Cu dreapta trase de sfoară, mai întâi scurt, apoi mai lung.

Nimic.

Pornește acum! Pornește!

Lumikki încercă iar. Trase scurt de trei ori, ca să agite combustibilul din rezervor. Apoi trase o dată cu putere.

Ferăstrăul porni.

Era greu, dar Lumikki izbuti să-l ridice în poziția corectă. Mușchii îi tremurau de efort, când lama intră în lemnul ușii. Lumikki își întoarse fața când rumegușul începu să zboare în aer. Zgomotul era asurzitor. Reuși să facă o incizie mare în ușă, înainte să rămână fără energie.

— Dă-te! strigă Jiří din spatele ei.

Lumikki se dădu la o parte, iar Jiří făcu câțiva pași înapoi și lovi în locul tăiat de Lumikki. Ușa se prăbuși în două bucăți mari. Pe podeaua camerei zăceau mai mulți oameni. Fata numără repede, erau șaptesprezece. Păreau să fie morți, dar, când Lumikki o atinse pe femeia în vârstă de lângă ea, îi simți pulsul.

— Sunt drogați, strigă ea.

Focul trosnea deja atât de tare deasupra lor, încât era greu să audă.

— Adam Havel nu e aici! urlă Jiří.

— Nu mai contează. Ajută-mă s-o salvez pe Zelenka!

Lumikki o găsi pe Zelenka printre ceilalți. Încercă să o ridice. Corpul fetei era moale și greu. Jiří veni să o ajute și, împreună, o prinseră de brațe. Lumikki îi puse brațul după gâtul ei, astfel că greutatea era egal distribuită.

Porniră să urce încet și cu grijă treptele beciului. Fumul le intra în ochi, în nas și în plămâni. Căldura îi ardea.

Nivelul de mijloc era o mare de flăcări. Mai puteau încă să ajungă la ușa din lateral. Lumikki dădu brațul Zelenkăi la o parte, îl bătut pe Jiři pe spate și-i strigă:

— Fugi!

Jiři o luă la goană. Lumikki era imediat în spatele lui. Deodată, din tavan căzu o scândură în flăcări. Fata abia reuși să facă un salt înapoi. Văzu cum Jiři reuși să iasă pe ușă împreună cu Zelenka.

Flăcările dansau în jurul lui Lumikki. Le simți atingându-i tricoul.

Apoi Lumikki doar alergă, alergă, alergă prin foc, afară pe ușă, se aruncă în iarbă și se rostogoli, se rostogoli, se rostogoli, până când senzația de arsură dispăru, îl văzu pe Jiři stând în iarbă, tușind. O văzu pe Zelenka dormind adânc.

Flăcările se înălțau spre cer.

Peste zgomotul asurzitor, se auziră sirenele mașinilor de pompieri.

23 iunie
joi

EPILOG

*We are difficult to understand
It was hard to make the simple plan work
Difficult, that's what made it burn*^{32}

Lumikki privea ghemotoacele albe de vată, munții de frișcă și albastrul întins, de la hubloul avionului. Shirley Manson îi cânta în căști despre lumea mare și strălucitoare. Cântecele era neobișnuit de senin pentru Garbage, dar acum lui Lumikki îi plăcea.

Își odihni gândurile. Odihnă. După asta tânjea mai mult decât după orice. Voia să stea în casă și să doarmă o săptămână. Însă nu avea cum. Urma sărbătoarea de solstițiu, cu familia ei. Va trebui să le povestească despre călătoria la Praga.

Destul de drăguț.

Europa Centrală.

Multă cultură. Chiar și teatru de umbre.

Relaxant.

Putea să le povestească și despre dealuri și parcuri, despre nenumăratele poduri, despre căldura care persista și noaptea, despre aleile, statuile și cafenelele din orașul vechi. Putea să le spună despre tot ce era frumos și relaxant. Iar, când cineva o va întreba dacă mai vrea să se întoarcă la Praga, va răspunde cu sinceritate că oricând. Nu va menționa însă că în oraș se găseau doi oameni pe care îi putea numi prieteni. Își petrecuse ultimele zile ale călătoriei cu Jiří și cu Zelenka. Vera Sováková, cu siguranță, îi spusese asasinului să o lase în pace pe Lumikki, acum, că povestea cu sinuciderea în masă se sfârșise. Lumikki nu mai era o amenințare. Nu mai era importantă. Iar ea era extrem de fericită de acest lucru.

Lumikki știa totuși că vor voi cu toții să audă numai despre incendiu și despre faptele ei eroice. Toți reporterii voiau să-i ia interviuri „fetei minunate”, care se întâmplase să se afle la fața locului când o sectă încercase să comită o sinucidere în masă. Fata ajutase la salvarea oamenilor. Chiar dacă Lumikki încercase să spună cât mai puțin în interviuri și se străduise să le îndrepte atenția către Jiří, tocmai ea li se părea cea mai interesantă. În viziunea lor, Lumikki era genul de erou simpatic, dar în același timp puternic. Apăruse pe toate canalele, cu chipul murdar de cenușă și cu hainele rupte.

Chiar și acum, Lumikki văzu că omul de afaceri care stătea de cealaltă parte în avion citea un ziar vechi de vreo două zile, pe a cărui primă pagină era poza ei. Părul ei scurt era ciufulit, ochii îi erau roșii și umezi din cauza fumului, iar pe obrazul stâng se vedea o zgârietură, pricinuită de o așchie din ușa. Lumikki știa că în interior era și o poză cu ferăstrăul și relatarea despre cum „o fată finlandeză curajoasă, crescută în mijlocul pădurii” reușise să deschidă ușa.

Când omul de afaceri își ridică privirea, Lumikki întoarse repede capul spre geam. Poate că nu o va recunoaște, curată și cu hainele intacte. Nu voia însă să-și asume riscul de a mai trebui să treacă încă o dată prin evenimente, povestindu-i-le unui străin.

Rudele și părinții ei o vor pune să povestească, deși Lumikki ar fi preferat să uite cu totul. I se făcea rău când se gândea la știrile despre tragedia înscenată, chiar dacă în

cele din urmă fusese împiedicată.

Așa, deci. Vera Sováková obținuse povestea dorită, dar era mai puțin spectaculoasă decât plănuise. Nu erau destui morți, așa că știrea nu era suficient de importantă. Numai moartea asigură o adevărată poveste cu eroi. Pompierii ajunseseră prea repede la locul faptei. Arsurile femeii în vârstă nu erau atât de senzaționale cum ar fi fost moartea a jumătate dintre membrii sectei.

Adam Havel nu fusese prins. Era căutat de poliție, dar Jiří se îndoia că îl vor găsi vreodată. Și numele de Adam Smith era fals. Nu existau informații despre adevărata lui identitate. Putea fi oriunde în lume. Poate că tocmai aduna alți creduli în jurul lui.

Nu existau dovezi despre implicarea Verei Sováková în toată această întâmplare. Când Jiří încercase să stea de vorbă cu ea ca să afle adevărul, aceasta îi spusese că la ușa companiei stăteau la coadă o mulțime de candidați la titlul de reporter la Super8. Jiří îi mărturisise lui Lumikki că poate într-o zi o va pofti pe Vera Sováková să aleagă pe altcineva dintre ei. Dar încă nu era momentul. Acum trebuia să aibă grijă de o altă persoană, iar banii îi erau necesari.

Dacă salvezi pe cineva, ești responsabil pentru el. Astfel îi spusese Jiří Zelenkăi și o luase să locuiască la el. Cel puțin pentru o bucată de vreme. Până când aceasta începea o nouă viață.

La aeroport, Zelenka o îmbrățișă îndelung pe Lumikki.

— Dacă aş avea o soră... începu Zelenka.

Lumikki zâmbi și încuviință din cap.

Inside this big, bright world

Inside this big, bright world

Inside this big, bright world^{33}

Lumikki privea acum strălucirea soarelui și albul norilor, gândindu-se că, deși călătoria nu-i dăduse vreun răspuns la întrebările trecutului, găsisse indicii. Era mai sigură ca niciodată că Zelenka se apropiase surprinzător de adevăr. Visurile și amintirile lui Lumikki erau adevărate. Zelenka i le trezise, prin minciuna ei. Lumikki știa că nu își imaginase jocul de-a Albă-ca-Zăpada și Roșie-ca-Trandafirul. Totul se întâmplase cu adevărat.

Cândva, avusese o soră.

SALLA

SIMUKKA

YOUNG

13+

Fanii primului volum din trilogia Albă-ca-zăpada au motive de bucurie: Lumikki Andersson, adolescenta ciudată și rebelă, vine cu o nouă poveste!

Lumikki călătorește la Praga, unde o cunoaște pe Zelenka. Aceasta îi dezvăluie că este sora ei, iar povestea îi se pare veridică lui Lumikki.

În scenă apare și Jiri, reporter la canalul de știri Super8. Împreună cu el, Lumikki încearcă să afle adevărul legat de secta numită Familia Albă, din care face parte și Zelenka. Liderul sectei, Adam, pune la cale sinuciderea în masă a membrilor acesteia.

Lucrurile se precipită, iar finalul aduce dezvăluiri surprinzătoare și încă o lecție de viață pentru Lumikki: fiecare om are o latură ascunsă și inocența nu e neîntinată ca zăpada.

TREI

www.editionstrei.ro

ISBN 978-606-719-174-5

9 786067 191745

- {1} *Sunt fericită doar când plouă* – vers din piesa *Only Happy When It Rains* de Garbage.
- {2} Personaje create de ilustratoarea și scriitoarea Tove Jansson, foarte populare în Finlanda.
- {3} Cred că sunt sora ta. (în suedeză, în original).
- {4} *Cred că trebuie să explic...* (în suedeză, în original).
- {5} *Am... Pot să vorbesc în engleză? Suedeza mea e cam... proastă.* (în suedeză, în original).
- {6} *Numele meu este Zelenka. Am 20 de ani.* (în engleză, în original).
- {7} *Sora ta mai mică, Lumikki.* (în suedeză, în original).
- {8} *Frăguțe. Prost. Dor. Clătită.* (în suedeză, în original).
- {9} *Ești sora mea mereu și mereu și mereu.* (în suedeză, în original).
- {10} *Nu vrei să te joci cu mine?* (în suedeză, în original).
- {11} *Îmi pare atât de rău!* (în suedeză, în original).
- {12} *Ne place să petrecem! Ne place să petrecem! Hai odată! Nu-i vremea să dormi!* (în engleză, în original).
- {13} *O, la naiba! Am greșit ușa. Nu-i 206, ci 208.* (în engleză, în original).
- {14} *Hei! Tocmai te-am cunoscut. Știu că e o nebunie, dar uite numărul meu de telefon. Așa că... poate mă suni?* (în engleză, în original).
- {15} Artistă finlandeză, partenera de viață a lui Tove Jansson, cu care a și colaborat.
- {16} Parc tematic pentru copii, bazat pe prezența personajelor Muumi.
- {17} *Mâine, la cinci, în grădina castelului!* (în suedeză, în original).
- {18} *Mi-e dor de ținuturi care nu sunt* (în suedeză, în original). Vers dintr-o poezie de Edith Södergran.
- {19} *Flacăra* (în finlandeză, în original).
- {20} Nume finlandez masculin.
- {21} *Avem o vară cu vânt* (în suedeză, în original). Citat din *Ronja, fata haiducului*, carte pentru copii scrisă de Astrid Lindgren.
- {22} Secta Aum Shinrikyo, azi Aleph, considerată organizație teroristă în mai multe țări.
- {23} *Nu vă supărați, caut un bărbat.* (în engleză, în original).
- {24} *Pot să-mi petrec noaptea cu tine?* (în engleză, în original).
- {25} *Un vânt arzător leagănă copacii,/Un vânt arzător pe marginea drumului./ Ți-am auzit vocea și am știut/Că tu mă arzi,/Îmi arzi inima.* – fragment din piesa *Un vânt arzător (Palava tuuli)* de Anna Puu. (în suedeză, în original).
- {26} *Stelele de pe cer, albe,/Strălucesc pentru noi/Ca și când ne-ar privi.* – fragment din piesa *Un vânt arzător* de Anna Puu. (în suedeză, în original).
- {27} *Încă mult aș mai fi fost,/Mult mai mult, pentru tine.* – fragment din piesa *Un vânt arzător*, de Anna Puu. (în suedeză, în original).
- {28} *Mai bine luptă pentru viața ta, dacă poți, fetițo...* (în engleză, în original).
- {29} *Dumnezeule!* (în germană, în original).
- {30} *Îmi pare rău!* (în germană, în original).
- {31} *Și după cum vedeți, aici avem o statuie cu... o fată alergând... Adică...* (în engleză, în original).
- {32} *Suntem greu de înțeles/A fost greu să facem să meargă un simplu plan/Greu, asta l-a făcut să ardă.* – fragment din *Big bright world* de Garbage. (în engleză, în original).
- {33} *În lumea aceasta mare, strălucitoare...* (în engleză, în original).